

Iva Procházková

BÜYÜKANNEM CEBİMDE

BÜYÜKANNEM CEBİMDE

© 2016, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2016, S. Ficher Verlag GmbH

İlk baskı 2003 yılında, Almanya'da *Elias und die Oma aus dem Ei* adı ile Patmos Verlag tarafından gerçekleştirilmiştir.

YAZAR: Iva Procházková
RESİMLEYEN: Marion Goedelt
TÜRKÇELEŞTİREN: Barış Gönülşen
EDİTÖR: Ümit Mutlu
SON OKUMA: Canan Topaloğlu

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ocak 2017 (2.000 adet)

ISBN: 978 - 605 - 9153 - 50 - 8

Yayınevi sertifika no: 11945

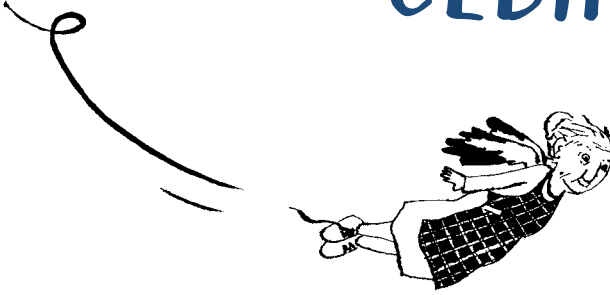
Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Iva Procházková

Resimleyen: Marion Goedelt

BÜYÜKANNEM CEBİMDE

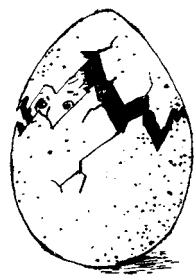
Türkçeleştiren: Barış Gönülşen

Iva Procházková

1953 yılında, o zamanki adıyla Çekoslovakya'da doğdu. 1986 yılında ailesiyle birlikte on yıl kalacağı Almanya'ya geldi. Uzun yıllardır çocuklar ve gençler için yazıyor. Türkçeye daha önce *Çiplaklar* adlı gençlik romanı da kazandırılmış olan kadın yazar, Prag'da yaşamaktadır.

Marion Goedelt

1973 yılında Hamburg'da doğdu, Hamburg Meslek Yüksek Okulu Çizim Bölümünden mezun oldu. 2011'de Bologna'daki Uluslararası Çizim Sergisine katıldı. Yıllardır Berlin'deki atölyesinde serbest çizer olarak çalışmaktadır.

1. Bölüm

Prenses Anne ve Oyuncu Baba

İnsanın ailesi hava durumuna benziyor. Nasıl olacağını siz belirleyemiyorsunuz. Hoşunuza gitsin gitmesin, kabul edeceksiniz. O yüzden şikâyet etmenin de bir anlamı yok.

Aslına bakarsanız ailedeki durum, hava durumundan daha kötü. Yağmur yağdığında şemsiyemizi açarız, olur biter. Güneş gözümüzü kamaştırıyorsa, güneş gözlüklerimizi takarız; kışın kar soğuğu bastırılmışsa, sobanın başına oturup futbol formamızı veya oyuncaklarımızın giysilerini rahat rahat ütüleyebiliriz.

Ama kolaysa, gıcıklık yapan anne babanızın üzerine bir şemsiye veya ütüyle gitmeyi deneyin bakalım! Deneyin diyorum da, elbette asıl demek istediğim; kesinlikle denemeyin! Hatta böyle bir şeyi rüyanızda bile düşünmeyin! Onlara sabır gösterin. Sabredin; sabrederseniz belki biraz sakinleşirler. Belki biraz yetişkin gibi davranabilirler.

Ailenizin her zamanki gibi sizi çileden çıkarttığı anlarda, aklınıza Elias'ın hikâyesi gelsin.

Elias yakınlarda yedi yaşına bastı, ama düşünsenize; annesi 'Uzaylılar' oyununun nasıl oynandığını hâlâ bilmiyor, babası ise uçurtma yapmayı doğru dürüst öğrenmemiş!

"Sen şanslısın!" diyor Elias'ın sınıf arkadaşı Viktoria. Bu kızın ön dişleri takma ve o yüzden havuç yemiyor. "Annen bir prenses gibi görünüyor!"

"Doğru," diye yanıt veriyor Elias, yüksek sesle.

Aslında tanıdığı hiçbir prenses yok, ama bunu Viktoria'nın önünde açığa vurmaya niyeti de yok.

Ardından, yalnızca kendisinin duyabileceği ikinci sesiyle, "Bu kızların prenses takıntısı ne yahu?" diye şaşırıyor. "Bütün prensesler annem gibiyse, onlarla vakit geçirmek pek zevkli olmasa gerek."

Viktoria'nın annesinin prenses olmadığı kesin. Saçlarına şimdiden epey bir ak düşmüş; pantolon paçalarını dizlerine kadar kıvrıyor ve insanın canı onunlayken hiç sıkılmıyor. Viktoria'ya çok heyecanlı şeyler anlatıyor. Örneğin küçükken şiddetli bir yağmur yağmış ve Viktoria'yı okula, bir çamaşır sepetinin içine koyup kürek çeke çeke götürmüş. Ya da bir keresinde, teyzesi pijamasına düğme dikerken yanlışlıkla karnı-

nı da dikmiş; bu yüzden Viktoria'nın annesi, sonunda cesaretini toplayıp düğmeyi koparana kadar bütün gün geceliğiyle dolaşmış... bunun gibi şeyler. Ayrıca Viktoria'nın annesi Viktoria'yla her akşam, fındık fıstığına 'papazkaçtı' oynar; kendisi de bu oyunda bir aldatmaca uzmanıdır.

Elias'ın babası da uzmandır. Aldatma ve yalan söylemede değil ama; bütün oyunlarda, hepsinde, resmen uzmandır. Papazkaçtı, kızma birader, satranç, dama, dokuz taş ve daha bir sürü oyunu bilir. Kendisi oynamak istediği için değil; aslında onun işi, oyunları değiştirip daha iyi bir hale sokmaktır. Böylece oyunların hepsi daha güzel, daha renkli, daha gürültülü hale gelir ve insanlar bu oyunları satın almak ister. Elias'ın babası, bilgisayar oyunları icat eder.

Emil arada bir ona kıskançlıkla, "Keşke benim babam da senin gibi olsa!" der. Emil'in spor ayakkabıları Elias'ınkilerle aynı; ikisinin de üzerinde, büyük bir 'E' harfi var. O yüzden spor salonunda üstlerini değiştirirken hep kavga etmek zorunda kalıyorlar. "Senin, evde en az bir milyon tane oyunun vardır herhalde, değil mi?"

"Evet, en az bir milyon," diyerek Emil'i doğrular Elias yüksek sesiyle. Sessiz ve alçak sesiyse şaşırıktan kendisini alamaz: "Bu oğlanların bilgisayar oyunu

takıntısı ne yahu? Bilgisayarla oynadığında fındık fıstık kazanamazsın; kapıp kaçmayı da unutabilirsin!”

Prenses bir anne ve oyuncu bir baba sahibi olmak ilk bakışta büyük şans gibi görünüyor. İkinci bakışta küçük bir şans oluyor, üçüncü bakıştaysa küçücük bir şans olarak görünmez hale geliyor. Pek bir zavallı, pek bir garip, pek bir fakir, mini minnacık bir şans damlası. Elias da kendini işte böyle, pek bir garip hissediyor. Şaşırmayın hiç; çünkü bu anne baba, çekilir gibi değil! Adamı çileden çıkarırlar valla! Elias da daha önce birkaç kez çileden çıkmış aslına bakarsanız, ama hemen tekrar çilesine dönmüş; çünkü biliyorsunuz çile olmadan, insan doğru dürüst saydıramıyor kimseye. Elias'ın böyle durumlarda kullandığı, çok sevdiği bir sözü var. Biraz zor ama çok güzel:

Kes-Pis-Kokulu-Sümüklü-Çişli-Mantar-Teke! Yeter Be!
Çok hızlı söylenmesi gerek ve Elias da bunu ışık hızıyla söyleyebiliyor.

Örneğin cumartesi günü, kendi hız rekorunu kırarak birkaç kez arka arkaya söyledi bunu. Babası bilgisayar başında oturmuş bir şeyler yazıyordu. Güneş pencerede, Elias'a doğum gününde hediye edilen sarı futbol topu gibi parlıyordu. Elias, odada futbol oynayıp etrafa şut çekiyordu, ama şutlarından biri lambaya isabet edince durmak zorunda kaldı.

“Parka git oyna, hadi. Babanın işi bitince yanına gelecek, o zaman beraber oynarsınız,” diye söz verdi annesi. Elias dışarı çıktı, parkta duvara şut çekip durdu. Ama sonra top, duvarın üstünden aşip gözden kayboldu. Babası akşama kadar bilgisayarın başında kaldı; top da tanımadığı kişinin bahçesinde. Elias parktan eve kadar, yol boyunca saydırdı durdu: “Kes-Pis-Kokulu-Sümüklü-Çişli-Mantar-Teke! Yeter Be!”

Çarşamba gününü de örnek verebiliriz. Annesi Elias’ı okuldan aldı ve şöyle dedi: “Buchlowitz Kalesi ve fotoğrafları hakkında bir video izlemem gerekiyor şimdi. Uslu dur hayatım. Film bitince, beraber ‘uzaylılar’ oynayacağız, söz.”

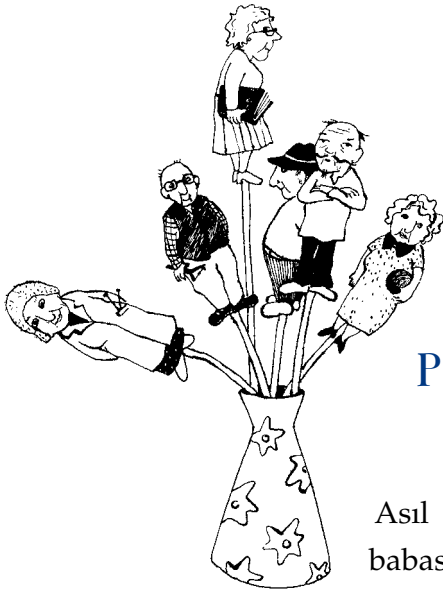
Elias odasında resim yapıyordu, bunu duyunca sevindi. Annesinin ‘uzaylılar’ oynayamadığını biliyordu ama denemek istemesi bile onu mutlu etmişti. Fakat film acayip uzundu; üstelik annesi onu ikide bir durdurup geri alıyor ve kendi kendine notlar alıyordu. Derken akşam oldu, babası çalışma odasından çıktı çünkü karnı acıkmıştı; annesi akşam yemeğini hazırladı ve böylece ‘uzaylılar’, bir kez daha unutulmuş oldu.

Elias boyadığı resimleri aldı ve öfkeyle yırttı. Binlerce parçaya böldü. Parçaları tuvalete atıp üzerine de sifonu çekti. Ve tabii tuvalet tıkanı. O kadar sağlam tıkanı ki, babası tuvaleti pompayla açmak zorunda

kaldı. Bunu yaparken Elias'a saydırdı, Elias da karşılık olarak ona saydırdı: "Kes-Pis-Kokulu-Sümüklü-Çişli-Mantar-Teke! Yeter Be!"

Ama Elias yüksek sesiyle değil, kimse duymasın diye alçak sesiyle saydırdı. Annesiyle babasının, Elias'ın can sıkıntısını ve üzüntüsünü *zaten* bilmele-ri gerekirdi. Daha sonra ikisi de iyi geceler öpücüğü vermek için Elias'ın yanına geldi ve böylelikle uykuya dalmadan önce, hepsi sakinleşip barışmış oldu. Elbette Elias, bunun kısa süreli bir barışma olduğunu biliyor-
du. Öyle veya böyle yine saydırmak zorunda kalacak-
tı, yarın değilse bile öbür gün; futbol veya 'uzaylılar'
yüzünden değilse bile, başka bir şey yüzünden. Çün-
kü annesiyle babası, canları ne istiyorsa onu yapıyor-
du. Değişmeleri de mümkün değildi. Kötü eğitilmiş-
lerdi. Ve Elias, onlara bu eğitimi verebilecek kimseyi
tanımıyordu.

2. Bölüm Paslı Bahçe Kapısı

Asıl sorun, Elias'ın annesinin de babasının da artık ebeveynlerinin olmamasıydı. Elias da küçüklüğünden beri, tek bir büyükbabası ve büyükannesi olmadan büyümek zorunda kalmıştı. Böyle bir şanssızlığı az sayıda insan yaşar. Şanssız Elias'ın neredeyse tüm arkadaşları ondan kat kat daha iyi durumda! Örneğin Viktoria. Onda her ikisinden de ikişer tane var. Emil'in iki büyükannesi ve bir büyükbabası; büyükbabasının da dövmeli bir kafası var. Milan'ın iki büyükbabası var; biri zayıf, diğeri daha da zayıf. Gregor'un yalnızca bir büyükannesi var ama o da gülle atma şampiyonu. En iyi durumda olansa Lucy, üç büyükannesi ve iki büyükbabası var; hatta büyükbabalarından biri, Çin kökenli. Çok da güzel uçurtma yapıyor! Ama konu sadece uçurtma değil. Büyükan-

nelerin ve büyükbabaların çok başka faydaları da var, bu faydalardan özellikle biri önemli: İnsana her daim zaman ayırabiliyorlar. Çocukluk anılarını ardı ardına on kez severek anlatabilirler, çünkü daha önce anlattıklarını unuturlar. Ayrıca sabahları genellikle çok erken uyanırlar; yataklarına misafirliğe gittiğinizde de, saat sabahın beş buçuğu olsa bile, size masal anlatmaya hiç üşenmezler.

Büyükbabaların çoğu, yapılmaması gerektiğini bilmelerine rağmen, sapan yapmayı iyi bilirler. Sapanı gizli kapaklı yapmayı becerdikleri gibi, parkta iyi bir saklama yeri de düşünebilirler. Böylece siz sapanı eve getirmek zorunda kalmazsınız; anne babalar da, çocukların silah kullanmaması gerektiğini söylemek zorunda kalmaz. Diğer yandan büyükanneler, küçük tavada toz şekerden karamel yapmayı iyi bilirler ama karamelde vitamin olmadığı konusunda da çok nettirler; bu yüzden sadece sizinleyken yaparlar. Tabii sizin de bunu anne ve babanıza söylememeniz gerekir; çünkü söylerseniz, onlar da size şişmanlayacağınızı ve dişlerinizin çürüyeceğini söylemek zorunda kalırlar.

Açıkçası Elias, büyükanneler ve büyükbabalar hakkında pek fazla düşünmüş değildi. Bir şeylerin eksik olduğunu biliyordu sadece. Bunun ne olduğunu ve nasıl elde edeceğini ise bilmiyordu.

Günlerden bir gün, kaybettiği doğum günü hediyesini, yani topunu arıyordu. Parkın ortasındaki çocuk bahçesine gitti ve topunu arkasına kaçırdığı yüksek duvarın yanında, duvara paralel koşmaya başladı. Parkın en sapa, en ıssız yerlerine dek koştu. Aslında artık koşmayı bırakıp dönmesi gerekirdi çünkü annesi, çocuk bahçesinden başka bir yere gitmesini kesinlikle yasaklamıştı. Tam o sırada, her duvarın bir de kapısı olması gerektiği geldi aklına. Elias, bu kapıyı ne pahasına olursa olsun bulmak istiyordu.

Sonunda, en sık çalılıkların arasında parmaklıkları bir kapının olduğunu keşfetti. Uzun zamandır hiç kullanılmamış gibi görünüyordu. Paslanmıştı ama anahtar deliğinde büyük bir anahtar takılıydı. Kapının kolu yoktu, bu yüzden Elias anahtarı iki eliyle tutup tüm vücuduyla beraber çevirdi. Kapı gıcırdayarak açıldı.

Kapının arkasındaki çalılar da oldukça sıkıydı. Elias on adım attı ve durdu. Devam etmekten korkuyordu. Geri dönüş yolunu bulamazsa ne olacaktı? Ya da birisi dışarıdan kapıyı kapatır da, diğer tarafa geri döneemezse ne olacaktı?

Tam geri dönmek üzereyken futbol topunu gördü. Bir su birikintisinin kıyısındaki çamura saplanmıştı. Uzun bir sopa buldu ve onunla topu çamurdan kurtarmaya çalıştı. Ama bu çabası, topu daha derine ba-

tırmakla sonuçlandı. Artık çamurun üzerinde ilerleyip topu elleriyle çıkarmaktan başka şansı kalmamıştı...

Fakat çamurun içinden çıkardığı sarı şeyin, topu değil, bir *yumurta* olduğunu şaşkınlıkla fark etti. Büyük, sarı, kirli bir yumurta!

Ne yapmalıydı? Kuş yumurtalarını yuvalarından aşdırmamak gerekirdi, ayrıca yumurta elle tutulmaması gereken bir şeydi; bunu bütün çocuklar bilirdi. Elias da biliyordu. Ama üç tane AMA'sı vardı: Birincisi, yumurtayı yuvadan aşdırmamış, aksine onu çamurdan kurtarmıştı. İkincisi, bunun bir yumurta olduğunu önceden bilmiyordu, futbol topu olduğunu düşünüyordu. Ve nihayet üçüncüsü, yumurtaya zaten çoktan dokunmuş olduğu için hiçbir anne kuş onun üzerine artık kuluçkaya yatmazdı; oysa evde, Elias'ın yanında, sıcak ortamda civciv belki de yumurtadan çıkabilirdi.

Elias bu 'üçüncü'yü düşündüğü sırada, çoktan dışarı çıkıp arkasından kapıyı kapatmıştı bile.

Yumurtayı kasketine yerleştirip taşıyarak parktan ayrıldı ve aceleyle eve gitmeye koyuldu. Artık topunu düşünmüyordu. Yumurta en iyi nerede saklanabilir, üzerini neyle örtmek gerekir gibi sorularla meşguldü kafası. Yakında yumurtadan çıkacak olan civciv acaba neye benzeyecekti? Onu neyle beslemek gerekecekti?

Kafasını en çok meşgul eden soru da, prenses anne ile oyuncu babanın; yumurtayı, bulduğu yere geri götürmesini isteyip istemeyecekleriydi. Onlardan böyle bir şey beklenirdi açıkçası. O yüzden Elias, geçimsiz insanlar olan anne babasına bu yumurtadan hiç bahsetmemenin en akıllıca davranış olacağına karar verdi.

3. Bölüm

Yumurta Değişmeye Başlıyor

“Merhaba, hemen geldin ha?” dedi annesi Elias’ı kapıda karşılayarak; kasketinin içinde bir şey sakladığını da hiç fark etmedi. O sırada oğlunun kirli ayakkabılarına bakıyordu. “Ayakkabılarını çıkar da, çamurları içeri taşıma. Sonra da istersen babanın yeni oyununu bir dene... Karlstein Kalesi hakkında bir film açtım şimdi. Bitince akşam yemeğini hazırlayacağım.”

Elias ayakkabılarını ve ceketini çıkardı. Annesi yeniden televizyonun karşısına oturana kadar bekledi, ardından odasına girip kapısını kapattı. Yeni bilgisayar oyununu denemeye hiç niyeti yoktu. Yumurta kasketinden alarak dikkatle incelemeye başladı. Koyu sarı bir rengi vardı, ama çamuru yıkandığında belki de açık sarıya dönecekti.

Elias mutfaktan bir bulaşık bezi aldı ve yumurtayı özenle silerek temizledi. Yumurta parlak sarıydı! Bir ucu yuvarlak, diğer ucu hayli sivriydi. Yumurta

kulağına dayayıp salladığında, içinden hafif bir ses geldiğini duydu.

Acaba yumurtayı nereye koymalıydı? Sandalyeye çıkıp odasına yukarıdan göz gezdirdi. Dolabın üstü iyi bir saklama yeri gibi görünüyordu, ama bazen annesi orasının da tozunu alıyordu. Garaja, arabaların arasına koysa, herkes hemen fark ederdi. Çorap sepeti olabilir miydi? Sepetin köşede, kaloriferin yanında durması civciv için sıcak ve güzel bir ortam yaratırdı; ayrıca içi de, yumru yapılmış spor çoraplarıyla doluydu. En ortaya yerleştirildiğinde, yumurta bu gayet yumuşak ortamda kırılmadan durabilirdi.

Tam o sırada Elias, evin kapısının anahtarla açıldığını duydu; babası gelmişti! Sandalyeden atladı, çorap sepetinin kapağını azıcık kaldırıp yumurtayı içine sakladı. Artık kesinlikle görünmüyordu! Annesi sepeti açsa bile, hiçbir şeyin farkına varmayacaktı...

Elias akşam yemeğinin ardından fıstığına iskambil oynamak istemişti, ama babasının iş arkadaşlarından biri telefon etti. Ve o kadar uzun konuştular ki oyuna zaman kalmadı.

“Kes-Pis-Kokulu-Sümüklü-Çişli-Mantar-Teke! Yeter Be!” diye saydırdı yine Elias, ne de olsa saydırma konusunda hamlaşmamak gerekiyordu. Annesi, oda-

sına ışığını kapamak için geldiğinde, battaniesini çenesine kadar çekmiş ve uykuya dalmıştı bile.

Rüyasında, yumurtanın çatlayıp içinden çok çok güzel sarı bir kuşun çıktığını gördü. Ayaklarında Elias'ın çoraplarıyla oda da o kadar güzel uçuyor ve o kadar tatlı şakıyordu ki, Elias'ın çışı geldi. Elias yatağından kalktı, tuvalete gitti ve tam klozet kapağını kaldırırken, hâlâ uyumakta olduğunu fark etti! Aceleyle uyandı ve bu kez tuvalete gerçekten yetişebilmek için koştu.

Odasına geri döndüğünde, köşedeki kaloriferin yanında bir şeyin parlamasını fark etti. Orada bir hayalet olduğunu düşünerek korktu; ama sonra, hayaletlere ve öcülere inanmadığı aklına geldi. Ayrıca hayaletin böyle parlayanı da olmazdı. Cesaretini topladı ve yaklaştı. Işık çorap sepetinden geliyordu! Elias sepetin kapağını yavaşça kaldırıp katladı ve şaşkınlığa düştü: Çorapları ışıldıyordu! Kırmızılar, maviler, yeşiller, çizgililer, Arı Maya'lılar, hatta yeni aldığı Batman çorapları; hepsi yumuşak, hoş bir parlaklık içerisindeydi. Ama Elias daha dikkatli bakınca, ışığın çoraplarından değil daha aşağıdan geldiğini gördü. Elini sepetin içine sokup yumurtaya dokundu. Yumurta, kabuğunun altında yirmi vatlık bir ampul varmış gibi sıcaktı ve

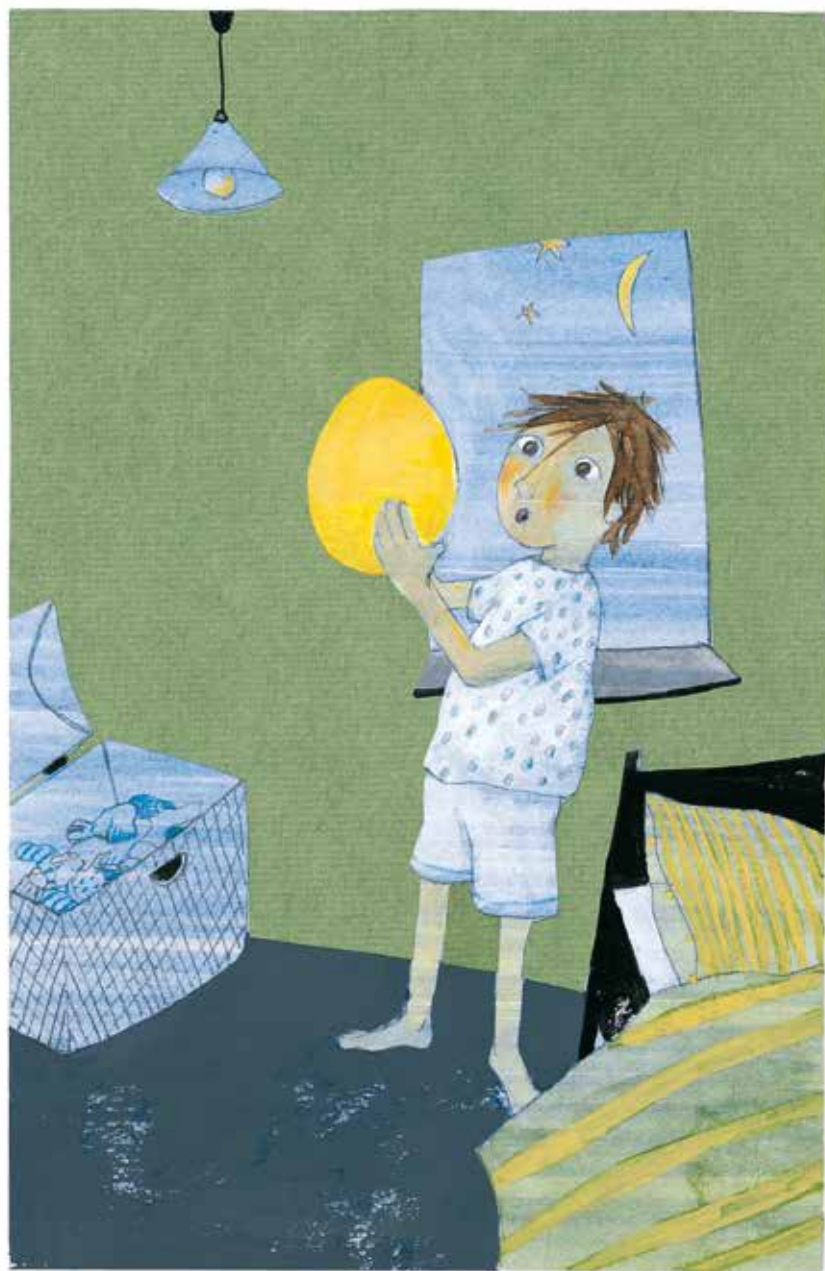
parlıyordu. Durumun çekiciliğine karşı koyamayarak, yumurtayı dışarı çıkardı. Yumurtadan yine hafif bir ses geldi. Elias yumurtayı gözlerine yaklaştırıp merakla incelemeye başladı. İçeride görünen bulanık şekil, kuşun kafasıyla kanatçıkları mıydı acaba?

Yumurtayı dikkatle tekrar sepete koyarak uyumak üzere yatağına gitti. Keyfi yerindeydi. Köşeden yumuşak bir ışığın vurduğu gözleri ağır ağır kapandı ve uykuya dalmadan önce, çok yakında, belki de yarın sabah, yumurtadan küçük bir yavru kuşun çıkacağını düşündü. Elias ona bir yuva yapacak, su verecek, onu besleyecek; yani bir anne kuşun bütün görevlerini eksiksiz yerine getirecekti.

Ertesi sabah herkes uyanmakta gecikmişti, bu yüzden herkesin acelesi vardı.

“Elias, giyin! Çabuk ol yoksa okula çok geç kalacağız!” diye sesleniyordu annesi banyodan. Her gün olduğu gibi bugün de, saçıyla uğraşırken ümitsizliğe kapılıp sinirlenmişti. Prensesler gibi uzun ve lüle lüleydi saçları, tarayıp düzene sokmak neredeyse imkânsızdı.

Babası da yatak odasından, “Mavi gömleğim nerede? Hiç temiz mavi gömleğim kalmadı mı?” diye bağırdı; sesi neredeyse ağlayacakmış gibi geliyordu. Babası en çok mavi gömleklere severdi ve dolapta asla yeteri kadar mavi gömlek olmazdı.

“Beyaz ya da grilerden birini giyiver,” diye bir öneride bulundu annesi. O kadar kuvvetli fırçalıyordu ki, saçları çatırdıyor ve esas duruştaki askerler gibi kafasında dikeliyordu. “Kesip rahatlayacağım yahu,” diye mırıldandı. “Hazırlandın mı Elias?”

Elias’ın, giyinmekle kalmayıp kendisinin aksine saçlarını da gayet düzgün taramış olduğunu gördü. Oğlunu baştan aşağı, hoşnut bir bakışla süzdü. Ama ayaklarını görünce, hoşnut bakışın yerini hoşnutsuz bir bakış aldı.

“Çorabın delinmiş. Dur da sana başka bir çorap vereyim,” dedi annesi, sonra da Elias’ın odasına doğru acele adımlarla ilerledi. Elias dehşete düştü. Ne olacaktı şimdi? Annesi çorap sepetinin kapağını açacak, sarı yumurtayı bulacak ve Elias’a bir vaaz verecekti; babasıysa yumurtayı parka geri götürmesini emredecekti. Ve ikisi de, olayı açıklamasına izin bile vermeyecekti, çünkü onların açıklamalara ayıracak zamanları yoktu...

Elias harekete geçmeye karar verdi. Hızla annesini geçti, odasına uçtu, sepeti açtı, eline gelen ilk çorap çiftini aldı, kapağı kapattı ve seslendi: “Bunları giyiyorum!”

“Sahiden mi?” Annesi şaşırdı. “Onları sevmiyorsun sanıyordum.”

Elias çoraplara ancak o an baktı. Seçip seçebileceği en kötü çoraplardı. Çiçekleri ve şekerleme renkli kelebekleri olan beyaz çoraplar. Bunları ikinci kattaki komşu hediye etmişti; ama Elias, fazla kız işi bulduğu için hiç giymemişti. Fakat şimdi seçme şansı yoktu. Annesi kapıda duruyor ve bekliyordu.

Dişlerini sıkı sıkı, hiç de erkek işi olmayan çorapları ayağına geçirdi; paçalarını da olabildiğince aşağı çekerek bu korkunç renklerin en az şekilde görünmesini sağlamaya çalıştı.

Sonra da odadan çıktı. Emil'in bu çoraplar yüzünden kendisiyle dalga geçeceğine emindi. Keyfi kaçtı. Ama keyfini biraz olsun yerine getiren şey, yumurtanın ucunda beliren küçük çatlaktı. Elias çatlağı sepetin kapağını açar açmaz fark etmişti. Yaptığı hesaba göre, okuldan döndüğünde çatlak daha da büyümüş olacaktı; kim bilir, belki de akşama, minik kuş dışarı çıkmış olacaktı.

4. Bölüm

Dünyanın En Yumuşak Yuvası

Akşam olduğunda, minik kuş hâlâ dünyaya gelmemişti. Elias odasında oturmuş, garajını düzenliyordu. Yirmi iki tane arabası vardı ama garajına yalnızca on altısı sığıyordu. Hangilerini kutuya koyup hangilerini garaja yerleştirebileceğine karar vermek zorundaydı. Sonunda, içlerinden en çok yamulmuş dördünü, ön tekerleği olmayan bir taneyi ve en sevdiği araba olsa da, boyu garaja sığmayacak kadar büyük olan kırmızı itfaiye arabasını seçti.

Dışarıda yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Gri gökyüzünde şimşekler çakıyor, gök gürlüyor ve toprağa iri yağmur damlaları dökülüyordu. Damlalar pencere camına gürültüyle vuruyor ve çatı olduğunda da o kadar yüksek bir ses çıkarıyordu ki, Elias kasetçalarında dinlediği masalı doğru dürüst duyamıyordu.

Masalı kapatarak çorapların arasındaki yumurtanın durumuna bakmaya gitti. Parlaması azalmıştı, üstündeki çatlak ise yumurtanın ucundan yuvarlak göbeğine dek uzanıyordu artık. Elias düşündü. Yumurta geceleyin açılır da civciv dışarı çıkarsa, bu çorapların arasında kesin çılına dönerdi. Ayrıca arada sıkışıp boğulma tehlikesi de vardı! Bunu engellemek zorundaydı...

Annesi mutfaktan, "Elias, haydi! Yemek hazır!" diye seslendi.

"Küçük kuşlar neye ihtiyaç duyar?" diye sordu Elias, babasının karşısına oturup ilk köftesini çatalıyla bölerken. Köftenin içinden erik çıktı.

Babası kısa ve özlü bir yanıt verdi: "Büyümeye."

Annesiyse, "Her şeyden önce yumuşak bir yuvaya ihtiyaç duyarlar," dedi, "kenarları da yüksek olmalı ki düşmesinler."

"Başka?"

"Düzenli beslenmeleri de gerekir."

"Neyle beslenmeliler peki?" diye sordu Elias. Üzerine yoğurt ve şeker koyup eriği ağzına attı.

"Sinek, böcek, solucan," diye teker teker saydı annesi. Elias ağzındaki eriği tabağa tükürdü, sonra kesip dikkatle incelemeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu babası kaşlarını çatarak.

“Solucan arıyorum,” diye açıkladı Elias. Fakat erikte hiç solucan yoktu. Hayal kırıklığı içinde eriği tekrar ağzına sokuşturdu. “Buğday olmaz mı?”

“Kuş yavruları yumurtadan ilkbaharda çıkar, o sırada buğdaylar daha olgunlaşmamış olur,” dedi annesi.

“Ama buğdayı insanlar verirse yerler, değil mi?”

“Sen de ye bakalım. Yemeğin soğuyacak,” dedi annesi, tabağını Elias’ın daha da yakınına ittirerek. “Hem insanlar bunu neden yapsın? Ayrıca nasıl yapsın? Kuş yavrularını, kendi anne babaları besler zaten.”

Annesinin yanıtı Elias’a pek yeterli gelmedi. İkinci köfteyi ortadan böldü ve çıkan buhara baktı. Acaba açıldığında, sarı yumurtadan da böyle buhar çıkacak mıydı?

“Peki ya ailesi yoksa?” diye sordu endişeyle. “Küçük kuşlara ne olur o zaman?”

“O zaman onlardan büyük kuş olmaz,” dedi babası ve konuşmayı sonlandırdı. Sonra ayağa kalktı, güzel akşam yemeği için eşine bir öpücük verdi ve haberleri izlemeye gitti.

Konuşma Elias’ı mutlu etmemişti. Genç kuşların doğumu konusunda hiç de iyi hazırlanmamış olduğu açıktı. Anne ve babası yatıncaya kadar beklemeye karar verdi. Ardından yuva yapımına başlayacaktı.

En iyi çözüm, babasının başucundaki küçük lam-

banın abajurunu almak olacaktı. Yuvarlak ve saman rengiydi; kenarları da püsküllüydü. Zaten Elias, daha geçenlerde annesinin babasına yeni bir gece lambası satın almak gerektiğini söylediğini de duymuştu.

Gözlerini battaniyesine dikmiş, yatağında yatıyordu. Bu bekleme süresini düşünmek için kullanmaya karar vermişti. Önce yavru kuşun yuvasını nasıl düzenlemesi gerektiğini düşündü. Sonra da şeyi... şey... ne hakkında düşünmek istediğini düşünüp kararlaştıracakken, uykuya daldı.

Gecenin bir yarısı uyandı. Odada hareket eden bir şey vardı. Hızla doğrulup yatağında oturdu. Uykulu gözlerini ovuşturup karanlığa yöneltti. Çorap sepetinden bir hışırdama geliyor; hafif bir ışık, bir sağa bir sola sallanıyordu. Ürkünç bir durumdu. Elias, yapılacak en iyi şeyin yatak örtüsünün altına girmek olduğunu düşündü ama merakı daha baskın çıktı. Sessizce yataktan kalktı, nefesini tutarak sepete yaklaştı ve kapağını kaldırdı.

Yumurta hâlâ açılmamıştı, fakat çatlak artık tüm kabuğu kaplamıştı. Göz açıp kapayınca kadar kırılacak ve kuş da içinden çıkacak gibi görünüyordu. Var gücüyle, kabuğu içeriden kırmaya ya da gagalamaya çalıştığı belliydi, çünkü yumurta bir o yana bir

bu yana yalpalyordu. Ve ne zaman bir tarafa eğilse, içinden sesler geliyordu. Yumurta her sallanışta, çorapların arasında biraz daha derine gidiyor, görünmez hale geliyordu.

Elias yuvayı hemen hazır etmesi gerektiğini anladı. Sabah çok geç olabiliirdi.

Koridoru yalınayak koşarak geçti ve anne babasının odasına gitti. Kapıyı aralık bırakmışlardı ve derin bir uykudaydılar; babasının, komodinin üzerindeki çalar saatinin ışığı görülebiliyordu. Gece lambası ise çalar saatin yanındaydı. Elias abajuru dikkatle aldı ve tam geri koşacakken gözü annesine takıldı. Yatağın kenarında yatıyor; prenseslere yaraşır uzun saçları da aşağı sarkıyordu, yumuşak ve bukleli...

O anda, yuva düzenlemesi için bundan daha iyisi olamaz, diye düşündü. Parkta gördüğü, ağaçtan düşmüş kuş yuvalarının tabanında genellikle kuru imen olurdu. Annesinin salarıysa imenlerden bile yumuşaktı. Elias bir parça kesse, annesi asla fark etmezdi.

Mutfaktan büyük makası kaptı, yatağın yanına diz çöktü ve annesinin bir tutam saçını eline aldı. Kesme işlerinde iyiydi Elias. Çok becerikli parmakları olduğı için daha birkaç gün önce öğretmeni kendisini övmüştü. Ve şimdi, o becerikli parmaklarını makasa geçirdi, sonra da... *kırt!* Artık elinde bir tutam yumuşacak

saç vardı. Annesi hafifçe döndü, bir “Hımm,” sesi çıkardı ve uyumaya devam etti. Elias bir başka tutamı daha eline aldı ve... bir *kırt!* daha. Sonra bir daha ve bir daha... İş bitince makası tekrar çekmeceye koydu; sonra da püsküllü abajuru ve saç demetlerinden oluşan yüklü ganimetini alıp odasına geri döndü.

Yumurtayı sepetten dikkatle çıkardı ve hazırladığı yumuşacık yuvaya yerleştirip yatağının yanına koydu. Yumurtadan çıkacak civcivi, ertesi sabah kalkar kalkmaz görmek istiyordu.

5. Bölüm

Elias Gözlerine İnanamıyor

Daha ayılmaya başladığı an, olağandışı bir şey olduğunu fark etti. Evin sabah sessizliğinde tramvayın zili, sokakta atılan adımların tıkırtısı, tütün dükkânının kepenklerinin açılışı ve araba motorlarının sabırsız hırıldaması, her zamanki gibi kulağına geliyordu.

Elias bütün bu gürültüleri tanıyordu. Fakat bu kez araya yeni, tanıdık olmayan ve çok acayip bir şey karışıyordu. Sesi de şöyleydi: “Uff uff! Ha... ha... uff! Hapşu!”

Elias gözlerini açtı. Odada birisi hapşıırıyordu! Kesin öyleydi. Sessiz, hafif bir hapşırmaıydı, bir kedinin hapşırmasına benziyordu. Sonra tam bir sessizlik oldu.

Kapıya baktı. Kapalıydı, kimse yoktu. Pencereye baktı. Orada da kimse yoktu...

O sırada aklına yumurta geldi. Hemen yatağının yanındaki yuvaya baktı. Boştu. İçinde, kabuğun sadece yarısı ve birkaç küçük sarı tüy vardı. Elias yataktan

aşağı elektrik çarpmış gibi atladı. Önce yatağın altına baktı. Göze çarpmayacak kadar küçük bir tüy dışında hiçbir şey yoktu orada da. Odanın her yerini en ince ayrıntısına kadar aradı... ama yoktu! Dolabın arkasında, kabuğun diğer yarısını buldu. Garajına baktı, terliklerine baktı... kuşu hiçbir yerde bulamadı.

Ne olmuştu? Cıvciv nereye saklanmıştı? Elias o çaresizlikle yatağını da altüst etti. Yastık kılıfının düğmelerini çözdü, çarşafını tekrar çekip baktı, hatta yatak örtüsünün kılıfını çıkardı. Ulaştığı tek sonuç, bu kez kendisinin hapşırması oldu.

“Elias? Nezle mi oldun? Yoksa üşüt...”

Annesi kapıda, kök salmış gibi kıpırdamadan duruyordu. “Elias! Üşüttün mü sen? Ne yapıyorsun? Yatağı altüst etmişsin!”

Elias durup yatağına alıcı gözle baktı. Yatak gerçekten de, yeni sürülmüş tarla gibi altüst olmuştu.

“Ben... şey, sana kılıfları değiştirmede yardım edeyim dedim,” diye kekeleydi Elias mahcup şekilde. Bir yandan da diğer sesiyle, annesinin duyamadığı o kısık sesiyle bağıyordu: “Geceleyin sarı yumurtadan çıkan kuşu arıyorum!”

Annesi içini çekti, gözbebeklerine bir tur attırıp kafasını salladı. Omuzlarına düşmüş prenses saçları hafiften dalgalanıyordu ve Elias sağ tarafla sol tarafı

karşılaştırınca, biraz fazla kesmiş olduğunu fark etti. Annesi de farkına varmış mıydı acaba? Bunu bilse çok iyi olurdu. Belki daha tuvalete gitmemiş ve aynaya bakmamıştı.

Babası yatak odasından, “Yine mavi gömlek yok!” diye şikâyet etti. “Birisi bunları çalıyor mudur nedir!”

Annesi Elias’ın yatağıyla uğraşmaktan vazgeçti ve babasının gömlek sorununu çözmeye gitti.

“Ha... ha... hapşu!” Hapşırma sesi Elias’ın arkasından geldi. Hızla geriye döndü. Gözleri hapşırmanın geldiği yönü araştırmaya başladı. Hisleri ona, sesin ayrılmış arabaların durduğu kutudan geldiğini söylüyordu. Aşağı eğildi ve donup kaldı, çünkü... itfaiye arabasının merdiveninde bir şey oturuyordu. Yumurmadan yeni çıkmış bir kuş yavrusu kadar küçüktü ama bir kuş yavrusu değildi. Minik bacakları, minnacık kolları vardı; ayrıca kısa, sarı ve ince tüylü iki küçük kanat göze çarpıyordu. Üzerinde açık mavi bir giysi ile iki cepli koyu mavi bir önlük vardı. Burnu, ağzı, gözleri ve beyaz saçları da vardı ve kulağının arkasına da yumurta kabuğunun ön kısmı yapışmıştı. Yüzünde ise kırışıklıklar vardı.

Basbayağı bir büyükanneydi bu!

Külotlu çorap giymemişti ve soğuktan tir tir titriyordu; yine hapşırmaya başladı. Elias’ın gözleri

yuvalarından fırlayacaktı neredeyse. Karşılaştığı şeyin olağanüstü bir şey olduğunu anlamaya başladı. Belki de, milyonda BİR insana denk gelecek bir şey. Artık bir büyükannesi vardı!

Gerçi, ne gülle atma şampiyonu gibi görünüyordu, ne de kafasında dövmesi vardı; ama bu, onun büyükannesiydi, yalnızca onun! Sarı yumurtayı tek başına bulduğuna, çamurdan tek başına çıkardığına ve eve tek başına getirdiğine ne kadar eminse, buna da o kadar emindi. Ve bu durumla yine tek başına ilgilenmesi gerektiği de açıldı...

Elias, bir büyükanneye sahip olma fikrine alışkın değildi. Bir top, yeni bir oyuncak araba ya da paten almakla aynı şey değildi bu. Büyükannesi olduğunda hayatı bambaşka olacaktı! Bütün çocuklarda bir büyükanne varken onda yoktu; ama şimdi onun da bir büyükannesi olacaktı. Büyükannesi ona masallar okuyacak, eğlenceli hikâyeler anlatacak, tavada şekerleme yapacak, onunla parka gidecek ve papazkaçtı oynayacaktı.

Ve her zaman, Elias'a ayıracak vakti olacaktı!

Araba kutusundan bir hapsirik daha duyuldu. Büyükannenin dişleri soğuktan takırdıyordu. Elias, portmantoda asılı kasketini alarak karton kutunun içine

koydu. Sonra da büyükannenin itfaiye merdiveninden inmesine yardım ederek onu kasketinin içine yatırdı. Büyükanne esnedi, gözlerini kapadı ve mutlu bir uykuya daldı.

6. Bölüm

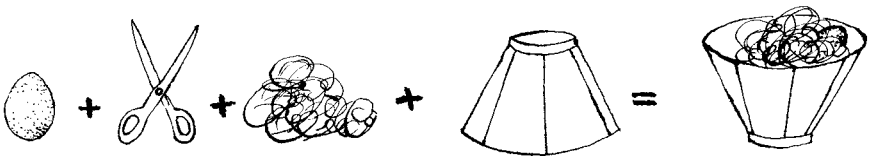
Erkek Erkeğe Konuşma

“Annenin saçlarını kesmek de nereden çıktı, söyler misin?” diye sert bir sesle sordu babası, sonra da bir sandalye çekip Elias’ın karşısına oturdu. Sandalyeyi ne zaman böyle çekip Elias’ın karşısına otursa, baş başa ve erkek erkeğe bir konuşma yapacaklar demektir. “Bunu nasıl yapabildin?”

“Makasla,” dedi Elias, gerçeğe sadık kalarak.

“Kürekle yapacak değildin ya! Bunu ben de biliyorum!” Öfkelenmişti babası. “Neden yaptığını soruyorum ben!”

Elias düşünmeye başladı. Yumurtadan bahsetmek istemiyordu. Büyükannenin varlığını açığa vurmak hiç akıllıca olmayacaktı. Yalan söylemek konusunda da başarılı değildi. Yani konuya, çevresinden dolanarak yaklaşmak dışında bir seçenek kalmıyordu.

“Dün yavru kuşlardan söz etmiştik, hatırlıyor musun? Yumuşak bir yuvaya ihtiyaçları olur demiştik...”

Babası, Elias’ın arkasındaki duvarda asılı mutfak saatine baktı. Parmaklarını masaya sinirli sinirli vuruyordu. Bu saatte çoktan işe gitmiş olmalıydı.

“Ee? Ne olmuş?” diye sabırsızca karşılık verdi. “Annenin saçlarıyla ne ilgisi var?”

“Çimenden bile yumuşak oldukları için, saçlar yuvayı kaplamak için çok uygundu,” dedi Elias.

“Ne yuvası?”

“Senin lambanın abajurundan yaptığım yuva.”

Babası gözünü saatten ayırıp Elias’a şaşkın şaşkın baktı.

“Benim abajurumu mu aldın? İyi de, niçin?”

“Dedim ya, yuva için!” diyerek duruma açıklık getirdi Elias. Babasının kavrama zorluğu onu şaşırtıyordu. Abajur, saçlar, yuva. Daha bu üç basit sözcükten bile bir anlam çıkartmayı başaramazken, karmaşık bilgisayar oyunlarını nasıl tasarlıyor olabilirdi bu adam?

“Senin abajurunu aldım, içine annemin saçlarını koydum ve böylece süper bir yuva kurulmuş oldu,” dedi Elias. Tıpkı öğretmenin bütün öğrencilerin yapması gerektiğini her zaman söylediği gibi, olayı giriş-gelişme-sonuç biçiminde tekrarladı. Ve bunu da yine, tıpkı öğretmenin Elias’la konuştuğunda yaptığı gibi,

kolay anlaşılabilir bir vurguyla, ağır ağır söyledi. Babası sonunda anlamış gibi görünüyordu. Gözleri aniden parladı.

“Hah! Ve şimdi de, yuvayı pencerenin dışına koyarsan, bir kuşun gelip içine yumurtasını koyacağını düşünüyorsun!”

“Evet!” dedi Elias yüksek sesiyle. Ve babasının duyamadığı alçak sesiyle şöyle yanıt verdi: “Elbette böyle düşünmüyorum. Dışarı, pencere kenarına koysaydım rüzgâr yuvayı aşağı düşürürdü; kuşlar da olsa olsa, onun üstüne pislerdi.”

“Bak Elias,” dedi babası yumuşak bir sesle, sonra da elini Elias’ın omzuna koydu. “Yuvayı dışarı, pencere kenarına koyarsan, rüzgâr onu er veya geç aşağı düşürür; kuşlar olsa olsa, en fazla üstüne pisler.”

Annesi mutfağa girdi. Sol kulağının arkasındaki saçlarını uçlarından keserek düzeltmişti bile. Şimdi iki tarafı eşit uzunlukta idi.

“Eee?” dedi Elias’a bakarak. Bakışları öfkeli den çok neşeliydi. “Bir açıklama bulabildiniz mi?”

“Sen dünyanın en yumuşak saçlarına sahipsin ve bir kuş yuvasının da başka bir şeyle yapılması mümkün değil,” diyerek, baş başa yapılan konuşmayı özetledi babası eşine bakarak, sonra da ayağa kalktı. “Ama umarım, böyle bir şey bir daha olmaz.”

“Yok, kesinlikle olmayacak,” dedi Elias. “Artık ihtiyacım da yok zaten.”

“Ne yapacağız, biliyor musun? Cumartesi günü, beraber parka gideceğiz ve senin süper yuvanı bir ağacın tepesine yerleştireceğiz,” diye söz verdi babası. “Bakarsın bir serçe veya güvercin gerçekten yuvana taşınır ve dünyaya çocuk getirir.”

Elias heyecanla başını salladı. İçinde kuşların yaşadığı bir yuva fikrini mükemmel bulduğundan değil; babasını bir ağacın tepesine tırmanırken göreceği için sevinmişti. Eğer ağaca da, koridorda ayakkabılarını bağlamaya çalışırken tek ayak üstünde sıçradığı gibi çevik şekilde tırmanıyorsa; bu çok eğlenceli ve harika bir cumartesi olacak demekti!

“Ayakkabılarını giy yoksa yine okula geç kalacağız,” diye seslendi annesi ve bir kez daha banyodaki aynaya gitti. “Aslında kısa saç bana daha çok yakışıyor,” duyurusunu yaptıktan sonra da saçlarını çadırda-tıncaya dek taradı. “Ayrıca çok daha rahat taranıyor.”

Elias, annesinin de babasının da kendisine dikkat etmediği bu andan faydalanarak hızla odasına koştu. Yatağının altındaki gizleme yerinden kutuyu çekerek içine baktı. Büyükanne, kasketin içinde büzülmüş uyuyor ve hâlâ biraz titriyordu.

Külotlu çorapsız olunca üşüyordu ister istemez.

Ama kendisine bir tane örebilir, diye düşündü Elias. Lucy'nin ve Viktoria'nın büyükannelerinin, çok büyük bir zevkle ve inanılmaz bir hızla örgü örebildiklerini biliyordu. Gerçi onun büyükannesi, örgücü bir büyükanneye pek benzemiyordu. Elias cebinden bir kâğıt mendil çıkardı ve bununla büyükannesinin üzerini dikkatle örttü. Bir başka mendili de katlayıp büyükannesinin başının altına yastık olarak koydu. Ardından kutuyu tekrar yatağın altına ittirdi.

Elias kendi kendine yemin edip kimseye büyükan-neden bahsetmeme kararı aldı. Yoksa onu alıp götürürlerdi! Belki de yürürlükteki bir yasaya göre, büyükannesi olmayan çocukların yataklarının altındaki kutuda büyükanne sahibi olamayacaklarını söylerlerdi. Elias yasaların hepsini tam olarak bilmiyordu. Ama bir defasında, ikinci kattaki komşunun annesine merdivenlerde anlattıklarını hatırlıyordu: Aşağı bir tereyağlı ekmek düşürmüşlerdi ve kabahatler kanunu, yağlı tarafın yere yapışmasını gerekli buluyordu.

Üzerine yağ sürülen ekmek dilimleri için bir yasa varsa, yumurtadan çıkan büyükanneler için de bir yasa olmalıydı. Elias buna emindi. Her ihtimale karşı, dilini tutmak en iyisi olacaktı.

7. Bölüm

Solucan Sever mi?

Oyuncak bebekler ve bebek arabalarının durduğu köşe, Elias'ın okuldaki teneffüs odasında nadiren gittiği bir köşeydi. Yağmur yağdığında, genelde büyük Lego kutusunun olduğu diğer tarafta oynar; ya Emil'le beraber bir otomobil yolu inşa eder ya da diğer çocuklarla beraber küçük kule, köprü ve merdivenlerle dağcılık oynardı.

Ama büyükannenin yumurtadan çıktığı gün Elias, uzun teneffüste oyuncak bebek köşesine yöneldi. Viktoria da oradaydı; bebek arabasının üzerine eğilmiş, örtüyü düzeltiyordu.

Elias bebek arabasına bakarak, "Bu senin çocuğun mu?" diye sordu. Örtünün altında, kadife kumaştan yapılmış bir timsah yatıyordu. Eski derisi, birkaç yerden delinmişti artık.

Viktoria başıyla onayladı.

"Adı ne?"

“Elias.”

Elias kaşlarını çattı. Viktoria böyle diyerek, Elias’ın kadife kumaştan yapılmış ihtiyar bir timsah gibi göründüğünü mü ima etmek istemişti? Kendisini hakarete uğramış hissetti, ama sonra başka bir yönden düşündü.

“Peki, burada hiç kız var mı?” diye sordu.

“Malaika,” yanıtını verdi Viktoria ve altın küpeli siyah bebeği gösterdi.

Elias eğildi ve Malaika’yı içine yatırıldığı hamur kabından aldı. Zayıf kalçalı, büyük göğüslü, uzun bacaklı bir bebektir. Üzerinde bir sabahlık vardı, bacaklarına da çimen yeşili renkte naylon bir çorap giydirilmişti. Elias’ın en çok ilgi duyduğu şey o oldu.

“Beraber oynayalım mı?” diye bir öneride bulundu Elias. “Ben Malaika’yı yatağa yatırıp çoraplarını yıkayayım. Başka giysisi var mı?”

Viktoria, Elias’ın kendisiyle oynamak istemesinden memnun oldu. Oyun köşesindeki giysi dolabını açtı ve Elias’ın üzerine, irili ufaklı ve rengârenk sayısız kumaştan oluşan bir yığın boca etti. Elias’ın gözleri sevinçle parladı.

Uzun teneffüsün tamamında Viktoria’yla evcilik oynayan Elias, büyükannesi için çimen yeşili naylon

çorabın yanı sıra ponponlu bir yün şal, modaaya uygun bir güneş gözlüğü ve bir hasır şapka buldu.

Ama ayakkabı konusu başa bela oldu. Giysi dolabında en az yirmi tane ayakkabı vardı, fakat her biri farklıydı. En sonunda, güzel bir düğümlü minik terlikle cırt cırtlı bir süvari çizmesini beğenip seçti.

Ardından ganimetlerinin hepsini usulca ceketinin ceplerine soktu. Bebeklerin giysilerini aşırıldığı için vicdanı rahat değildi; büyükannenin bunlara daha çok ihtiyaç duyduğunu söyleyerek kendisini ikna etmeye çalıştı. Hem zaten, oyuncak bebeklerde bunlardan o kadar çok vardı ki, belki de hiç fark etmeyeceklerdi.

Annesi Elias'ı okuldan alırken, "Kütüphaneye uğramamız lâzım," dedi.

"Nasıl yaa? Ben bir yere gitmek istemiyorum!" diye atıldı Elias hemen.

"Bohemya kaleleriyle ilgili bir kitap istemiştım," diye açıkladı annesi. "Sonra da alışverişe gitmemiz lâzım. Evde bir damla sıvı yağ kalmamış. Un da bitmiş."

Elias içini çekti. Alçak ve duyulmayan sesiyle annesine, "Sıvı yağ ne yapacağız?" diye çıkıştı. "Un nereden çıktı? Un yiyen mi kaldı? Sıvı yağ ve un olmadan da yaşayabilirim ben!"

Yüksek sesi ise bir şey demedi. Bir işe yaramayacağına biliyordu. Annesi kütüphanedeki bir kitap için 'bugün kesin lâzım' demişse; kütüphane de yansa o kitabı almadan bırakmazdı. Ve daha fazla un ve sıvı yağ gerektiğine inanmışsa; deprem de olsa onları satın almadan dönmezdi.

Yapılacak en akıllı şey susmak ve sinirlenmemektir. Bu yüzden Elias, annesi kütüphaneciyle ayaküstü sohbetini bitirene dek sabırla durdu. Bankamatik kuyruğunda hiç homurdanmadan bekledi; aşırı kalabalık süpermarkette, alışveriş arabası kuyruğundaki uzun bekleyişte de bu cesur ve sabırlı duruşunu bozmadı.

Gıda reyonunu görünce Elias hayata döndü, çünkü büyükannenin beslenmesi gerektiği aklına geldi. Ama neyle beslenecekti? Bugüne dek bir büyükanne deneyimi olmamıştı. Sinek ve solucan yiyecek değil herhalde, diye düşündü. Fakat sıvı yağ ve undan hoşlanacağını da pek sanmıyordu. Keşke Viktoria'ya, büyükannelerinin en sevdiği yemekleri sorsaydı. Ama o sırada daha çok ayakkabı ve giysilere yoğunlaşmış ve yemek meselesini tamamen unutmuştu...

Etrafındaki büyükannelerin raflardan neler aldıklarına bakmaya karar verdi. Balonu andıran bir büyükanne, arabasıyla gıda reyonuna girip Elias'ın tam

önünde durdu. Alışveriş arabasında birkaç şişe bira, büyük bir somun ekmek ve bir baton salam vardı. Elias, annesi ekmek bölümünde kaybolana dek bekledi ve yuvarlak büyükanenin yanına yaklaştı.

İlgi gösteren bir tonla sordu: “Bunu, *bir* akşam yemeği için mi aldınız, yoksa birkaç akşamda mı yiyeceksiniz?”

Yuvarlak büyükanne, derin bir nefes aldı. Sonra da, “Bu ne cesaret? Seni küstah seni! Sen kendi işine bak bakayım!” diye öfkeyle bağırdı.

Elias korkup hızla yan reyona kaçtı. Büyükanneyi kızdırmayı nasıl başardığını anlamamıştı. Oysa tüm bilmek istediği, ne kadar yemek yediğiydi!

Konuştuğu bir sonraki büyükanne küçük ve narindi. Yakası kürklü bir elbise giymiş, soğutucunun başında duruyordu; sonra oradan küçük bir paket alıp alışveriş sepetine attı. Elias pakette ne olduğunu saptamak için daha da yaklaştı. Paketin üzerinde, içinde pembe renkli bir şeyler olan bir tava resmi vardı. Pembe şeyler, eğri büğrü yer solucanları ya da küçük semiz kurtçuklar gibi görünüyordu. Elias büyükanneye şaşkınlıkla baktı.

“Solucanları çok mu seviyorsunuz?” diye sordu. “Peki kızartılmış mı, çiğ mi?”

“En çok mayonezle ya da üzerine limon suyu dam-

latırsan güzel oluyor,” diye yanıt verdi zayıf büyükanne, sonra da güldü ve uzaklaştı. Elias’ın annesi, derin dondurucunun diğer ucunda göründü.

“Ben her yerde seni arıyorum, sen burada balık beğeniyorsun!” dedi annesi başını sallayarak.

Elias şaşırmişti. Pembe solucanların olduğu paketi göstererek sordu: “Bunlar balık mı?”

“Karides,” dedi annesi. “Ve hiç ümitlenme, alamam. Acayip pahalı. Zaten evde yiyen de yok.”

Annesi elinden tutup kasaya doğru yönelince Elias korkuya kapıldı. Yumurtadan yeni çıkmış büyükannesini nasıl besleyecekti? Açlıktan ölmesine izin verecek değildi ya!

Tam o sırada, alışveriş arabasına bir sürü yuvarlak kurabiye koymuş beyaz saçlı bir büyükbaba gördü. Adam heyecanla ağzını şapırdatıyordu; kasayı geçmez de paketlerden birini aceleyle açtı ve yuvarlak kurabiyelerden birini iştahla ağzına attı.

Elias annesinin elbise koluna asıldı: “Anne, bana yuvarlak kurabiye alır mısın?” Kendisine nasıl baktığını görünce de hızla ekledi: “Lütfen!”

Annesi rafa uzanıp Elias'a küçük bir paket yuvarlak kurabiye verdi.

"Ama hepsini bir kerede yiyip bitirmek yok."

"Hayır," dedi Elias yüksek sesiyle, "bir kerede yemeyeceğim!" Ve kimsenin duymadığı alçak sesiyle ekledi: "Çünkü bir tanesini bile yemeyeceğim."

Kafası bir yandan da, başka bir endişe ile çınıyordu: Acaba beyaz saçlı büyükanneler de, beyaz saçlı büyükbabalarla aynı yemek zevkine mi sahiptiler? Ve eğer öylelerse, acaba günde kaç tane yuvarlak kurabiye yerlerdi?

Yine de en kötü durumda, yani olur da büyükannesi fazla obur çıkarsa, Elias kumbarasına başvurabilirdi!

8. Bölüm

“Kespis-Kosmük-Çişman-Tekey-Be!”

Elias'ı evde bir sürpriz bekliyordu. Odasına girdiğinde ilk bakışta, içeri hırsız girdi herhalde, diye düşündü. Çorap sepeti yere devrilmişti, her tarafta çorap yumakları vardı. Elias'ın çizimleri yere düşüp etrafa dağılmıştı; hatta bunlardan biri, hem de en güzeli yırtılmıştı: Üzerinde yedi tane mum olan pasta resmi. Elias onu doğum gününde çizmişti. Resmi herkes çok beğenmişti, bu yüzden resmin anlamı onun için büyüktü. Fakat geriye ancak yarısı kalmıştı ve o kısım da buruşmuş ve lekelenmişti. Elias öfkelenmişti. Bu nasıl olabilirdi? Tam mahvolan resmini eline alıp annesine şikâyete gidecekken, kâğıdın kenarındaki küçük yarım daireleri fark etti. Ve o anda uyandı: Resim yırtılmamış, ısırılmıştı! Bunu, büyükannesinden başkası yapmış olamazdı.

Yatağın altından karton kutuyu çekti. Büyükanne, Elias'ın kasketinin içine kıvrılmış uyuyordu ve bu

haliyle bir simite benziyordu. Kâğıt mendiller ise ortadan kaybolmuştu; daha doğrusu, bir sürü küçük kâğıt kırpıntısı ve toparlağına dönüşmüştü...

Elias düşündü. Belli ki büyükannesi çok acıkmıştı. Yiyecek bir şey bulamadığı için de önce kâğıt mendilleri parçalamış ve yemiş, ardından da Elias'ın resminden bir parça kemirmişti herhalde...

Uykusunda hafif hafif inliyordu. Kâğıt ziyafeti, karın ağrısı yapmış olabilirdi. Elias onu uyandırmadı. Kartona iki tane yuvarlak kurabiye koydu; yanına hasır şapka, şalı, ayakkabıları ve güneş gözlüğünü yerleştirdi. İtfaiye arabasının merdivenine de çimen yeşili naylon çorapları astı.

Sonra da odasını toplamaya başladı. Annesinin bu durumu görmesini istemiyordu. Kesin bir sürü soru sorar ve Elias da açıklamalar aramak zorunda kalırdı.

Ortalığı toplarken, büyükannesinin büyüyüp diğer büyükanneler gibi davranması için ne kadar süre gerekeceğini düşündü. Çünkü şu ana dek yaşananlar, Elias'a masal okuyacağına veya onunla papazkaçtı oynayacağına dair pek ipucu sağlamıyordu. Kadın durmadan uyuyordu ve başka yönlerden de, aynı bir bebek gibi davranıyordu.

Örneğin şimdi başparmağını emiyordu! Elias, onu bu alışkanlıktan vazgeçirmeye karar verdi. Hemen

değil belki, zaman içinde azaltarak. Onu sıkboğaz etmemesi gerekiyordu. Sabırlı olmak zorundaydı. Yumurtadan çikalı daha birkaç saat olmuştu. Bu dünyaya alışması için en az birkaç gün geçmesi şarttı.

Babası işten keyifli geldi. Kendisine ve iki iş arkadaşına, yeni bir bilgisayar oyunu bulma görevi verilmişti. En iyi fikri bulan da Avustralya'ya, 'Çocuk ve Dünyası' adlı uluslararası fuara gönderilecekti.

Babası acayip sevinçliydi. Yemekte sürekli oyun, fuar ve Avustralya hakkında konuştu durdu.

"Kazanamazsan ne olacak?" diye sordu annesi.

"Kazanmam gerek. En iyi benim," dedi babası.

"Peki kazanınca beni de götürcek misin?" diye sordu Elias.

"Bu ne yazık ki mümkün değil. Zaten orada çocukların ilgisini çekecek bir şey yok."

"Nasıl yok?" Elias şaşırıldı. 'Çocuk ve Dünyası' adını taşıyan bir fuarda, neden çocukların ilgisini çekecek bir şey olmadığını anlamamıştı.

"Bu, çocuklar için program üreten bilgisayar firmalarının buluşması. Fuar çocuklardan çok, programlar ve ticaret hakkında. Anladın mı?"

Elias anlamadı, ama babasının daha iyi bir açıklama

yapamayacağını da gördü; o yüzden başka soru sormadı.

Yemekte patates köftesi yediler. Sonra annesi, masanın üstüne bir kap çilek koydu. Bunlar mevsimin ilk çilekleri idi; büyük, sulu ve baştan çıkarıcı bir kırmızılıktaydılar. Daha ilk görüşte Elias'ın ağzının suyu aktı. Tam elini çileklerden birine uzatırken aklına aniden bir fikir geldi.

“Çileğine domino oynayalım mı? Veya dokuztaş? Veya uzaylı yakalamaca?”

Babası saate baktı. Sonra da, “Annenle oyna,” deyip ayağa kalktı. “Üzgünüm ama olmaz. Yeni oyun üzerine düşünmem gerek. Fazla zaman vermediler bana.”

Elias annesine baktı, ama annesi de kafasını salladı.

“Kütüphaneden kitap aldığımı sen de biliyorsun,” dedi. “Ne kadar kalın olduğunu da gördün.”

Elias içini çekti. Babasının işi buydu, bilgisayar oyunları tasarlamak zorundaydı. Annesinin de işi buydu, eski heykelleri ve binaları restore edebilmek için kaleler ve şatolar hakkında kitaplar okumak zorundaydı. Ama yine de kızılıyordu işte. Dokuztaş ve domino oynayıp uzaylı yakalamanın da *onun işi* olduğunu ve bu işi tek başına yapamadığını kimsenin anlamaması, onu kızdırıyordu!

Elias, akşam yemeğinden sonra odasına giderken, bu kez yüksek sesiyle, “Kes-Pis-Kokulu-Sümüklü-Çişli-Mantar-Teke! Yeter Be!” diye saydırdı. Ve hemen arkasından ince bir ses, “Kespis-Kosmük-Çişman-Tekey-Be!” diye tekrar etti. Elias korkudan sıçradı. Kapı kapalı mı diye baktı, ardından yatağından atlayıp alttaki kartonu çekti. Büyükanne, itfaiye merdiveninin üzerinde oturuyor; çimen yeşili naylon çoraplarını giymiş, ayağına süvari çizmelerini geçirmeye çalışıyordu. Ama olmuyordu. Ayakkabı çok küçüktü ve büyükanne sinirleniyordu.

“Kespis-Kosmük-Çişman-Tekey-Be!” diye saydırıp duruyordu, bir akarsu çağıldamasına benzeyen ince sesiyle. Şey... ‘bazı sesleri doğru çıkaramayan, konuşması peltek’ bir akarsu çağıldaması. Büyükanne henüz doğru dürüst konuşamıyordu.

Elias utandı. Yumurtadan çıkan büyükanneye iyi örnek olmalı, güzel ve anlaşılır şekilde konuşmalı ve küfür de etmemeliydi! Hatasını düzeltmek için kartona doğru eğildi.

“Öyle şeyler dememelisin,” diye uyardı büyükanneyi. “Ben diyebilirim. Ben yedi yaşına geldim. Ama sen küfredemezsin çünkü henüz çok küçüksün.”

Büyükanne çizmelere bakmayı bırakıp dikkatle

Elias'ı süzdü. Üzüm gibi gözleri vardı ve Elias'ın resmini yediği için ağzı kirlenmişti.

“Benim adım Elias,” dedi Elias. “Senin ne?”

“Ssse... nin-ne!” dedi büyükanne hemen. Söylediği kelime hoşuna gitmiş olmalıydı ki, arka arkaya beş kere hızla tekrarladı: “Ssnin-ne, sninne, ninne, nine, nine!”

Çizmeyi ayağına geçirmeyi denedi yeniden ve bir kez daha başaramadı, sonra da onu kartonun bir köşesine fırlattı.

“Kespis...” diye saydırmaya başladı, fakat sonra hemen durup kendi kendisini uyardı: “Sen küfredemez, çünkü henüz şok küşük!”

Elias gülümsedi. Büyükanne hoşuna gitmişti. Ama daha hiçbir şey anlamadığı da ortadaydı. Sadece Elias'ı taklit ediyordu.

“Kurabiyeleri beğendin mi?” diye sordu Elias. Ne demek istediğini anlatmak için birkaç kez ağzını şapırdattı. “Daha ister misin?”

“Termisin?” dedi büyükanne ve ayak bileklerine inmiş çimen yeşili çoraplarını yukarı çekti. Elias koridora gidip bir süre orada, evde neler olup bittiğini dinlemeye çalıştı. Annesiyle babası oturma odasındaydı. Annesi kitap okuyor, babası da bilgisayar başında uğraşıyordu. Elias aralık kapıdan geçip sessizce mutfığa

koştu. Dolaptan birkaç kurabiye ile masanın üzerindeki kaptan artan çilekleri aldı.

“Sana çilek getirdim,” dedi büyükanneye, odasına döner dönmez. Her fırsatı, büyükanneye eğitim-öğretim verebilmek için kullanmaya karar vermişti; böylece kadın hızla, zeki ve iyi eğitilmiş olabilecekti.

“Çilek nedir, biliyor musun? Sivri uçludur, küçük ve yuvarlaktır; biraz tatlı biraz ekşi bir tadı vardır. Ama çok fazla yememek gerekir yoksa egzama yapar. Egzama nedir biliyor musun? Deride böyle, küçük noktacıklar çıkar, acayıp kaşınır, sürekli kaşımak zorunda kalırsın. Peki kaşımak nedir biliyor musun? O da...”

Elias kartona baktı ve sustu. Büyükanne yine uyumuştı. Bu sefer kasketin içinde kıvrılarak yatmamış, itfaiye merdiveninin üzerinde çömelerek kafasını dizlerine dayamıştı. Uyurken, olduğu yerde sağa sola sallanıyor ve her an aşağı düşebilecekmiş gibi görünüyordu.

Elias onu dikkatle havaya kaldırdı. Tek elinin avcuna sığıyordu ve tüy gibi hafifti. Parmağını beyaz saçlarının üzerinde gezdirince, büyükanne yattığı yere huzurla yayıldı. Uykusunda, “Nine...” diye mırıldanıyor ve ağzını şapırdatıyordu.

‘Nine’nin, iyi bir isim olduğuna karar verdi Elias.

Hatta küçücük olduğu için, 'Ninecik' daha da uygundu. Büyükanne bu adı kolayca söyleyebilir ve yanlış telaffuz etmezdi.

Ninecik'i kasketinin içine yatırdı ve hemen ötesine, uyandığında görsün diye, kurabiyeleri koydu.

Çilekleriye kendi yedi. Büyükanne için çok büyük-tüler. O yese, kesin egzama olurdu. Hem belki çilek-le karşı alerjisi de vardı!

9. Bölüm

Büyükanne Yürümeyi Öğreniyor

Ertesi gün cumartesi olduğu için Elias okula gitmedi. Dışarıda güneş parlıyor, açık pencereden mutfağa kuş sesleri geliyordu. “Yuvayı parka şimdi mi götüreceğiz?” diye sordu Elias kahvaltıda babasına.

“Hangi yuvayı?” diye şaşırarak karşılık verdi babası. Bazı şeyleri inanılmaz bir hızla unutuyordu. Ve bunlar çoğunlukla, Elias’ı ilgilendiren ve ona söz verdiği şeyler oluyordu.

“Yuvayı bir ağaca koyacaktık ya. Söz vermiştin,” diye hatırlattı Elias.

“Evet, söz vermiştim,” diye itiraf etti babası. Pencereden görünen mavi gökyüzüne baktı ve iç geçirdi. Güneşli güzel gün, onun için talihsizlikti. Oysa yağmur yağmış veya en azından bulutlar çıkmış olsa, bu harika bir mazeret olurdu. Elias’a, parka kesin gideceklerini ve yuva için bir ağaç arayacaklarını, ama önce havanın düzelmesi gerektiğini uzun uzun

anlatırdı. Ardından da bilgisayarını açar ve bütün gününü onun önünde geçirirdi.

Hava durumu, babasına mazeret bulmasında sık sık yardımcı olurdu. Fakat bu sefer onu zor durumda bırakmıştı.

“Bunu başka bir zaman yapsak olmaz mı?” diye sordu.

“Ne zaman?”

“Bilmiyorum. Ama önce yeni oyunu tasarlamak zorundayım ve aklıma hâlâ doğru dürüst bir şey gelmedi. Şimdi parka gidersek, en azından iki saat daha kaybederim,” dedi babası. Dediklerinde de ciddiydi; bilgisayarın başında oturmadığı zamanlara, kaybedilmiş gözüyle bakıyordu.

Elias kahvaltısını bitirdi, ayağa kalktı ve kapıya yöneldi.

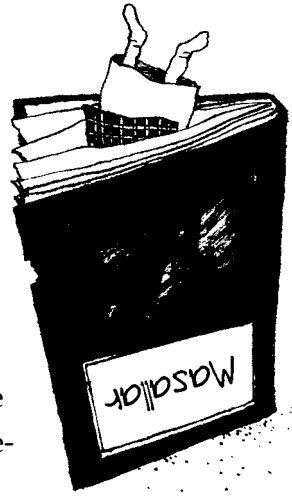
Babası arkasından, “Durumu anlıyorsun, değil mi?” diye seslendi.

“Anlıyorum,” cevabını verdi Elias.

“Anlamıyorum,” dedi Elias odasına girer girmez, Büyükanne Ninesik’e dönerek. “Eğer tutmayacaksa, neden söz veriyor!”

“Veremeyecekse söz tutuyor!” diye onayladı büyükanne başıyla.

Pencere kenarında oturmuş; kurabiyeleri, Elias'ın ona şarap kadehinde getirdiği kakaoya batırıyor; sonra da zevkle, ağzını şapırdatarak şapırdatarak yiyordu. Yemeğini bitirdikten sonra bardağı iyice bir yaladı, ardından da soran gözlerle Elias'a baktı. Şimdi ne yapılacağını merak ediyordu.

“Bana bir şeyler okumak ister misin?” diye sordu Elias umutla.

“Okumak?” diye tekrarladı Ninecik ve merakla göz kırptı. “O-ku-mak?”

“Masal, örneğin,” diye önerdi Elias; sonra da kitaplıktan, ona doğum gününde hediye edilen kalın bir kitabı aldı. Annesi şimdiye dek bu kitaptan yalnızca iki masal okumuştur. Elias kitabı açtı ve büyükannesinin önüne koydu. Ninecik sürünerek kitabın içine daldı ve kâğıdı koklamaya başladı. Ardından da yaladı. En sonunda, sayfalardan birinin köşesini ısırdı ve düşünceli düşünceli çiğnemeye başladı.

“Bu yenmez ki!” diye bağırarak yerinden fırladı Elias. “Okunur bu! Bak, bu küçük siyah böcekleri görüyor musun? Bunlar harf. Bak bu O harfi. Bu da İ. Bak burada şöyle yazıyor: Bir-var-mış-bir-yok-muş...”

Ben tüm cümleyi o kadar iyi okuyamıyorum gerçi. Sen okuyabilir misin?”

“Evet,” dedi Ninecik.

“Sesli oku o zaman bana!” diyerek cesaretlendirdi Elias ve ilk satırı işaret etti. Büyükanne dizleri üstünde sürünerek yaklaştı ve parmağını satırın üzerinde gezdirdi. Sonunda bir O buldu.

“O!” diye okudu sevinerek ve aramaya devam etti. Kısa süre sonra İ’yi, M’yi, L’yi ve en sonunda da E’yi buldu. Elias’ın ona gösterdiği bütün harfleri tanıdı ve doğru şekilde okudu. Elias, büyükannesinin zeki olduğuna ve hızlıca öğrenebildiğine iyice emin oldu. İleride ona, yüksek sesle masal veya başka şeyleri kesinlikle okuyabilecekti; sadece, önce birisinin bunları öğretmesi gerekecekti. Ve tabii bu kişi, kendi başına okuyabiliyor olmalıydı!

Elias kitabı tekrar yerine koydu ve pencereye geri döndü. Evin önünde çiçek açmış akasya ağacının dalları neredeyse odaya girecekti; çok da güzel kokuyordu.

Elias, “Bu bir akasya,” diyerek derse başladı. Sonra da derin bir nefes alarak sordu: “Bayağı güzel kokuyor, değil mi?”

“Bayağı güsel,” dedi büyükanne ve güzel kokuyu Elias gibi hevesle içine çekti.

“Hadi parka gidelim,” dedi sonra Elias, ikisi adına karar vererek. “Şapkanı ve gözlüğünü tak istersen.”

“Zapka ve közlük!” diye haykırdı büyükanne önce, ama sonra hemen düzeltti: “Şapka ve gözlük!”

Elias büyükannesine, mütevazı gardırobunun bu iki güzide parçasını uzattı. Ninecik, gözlüğü saçının topuzu üzerine ciddi bir yüz ifadesiyle yerleştirdi ve şapkayı beline bağlamaya çalıştı.

“Öyle değil,” dedi Elias ve gözlüğü doğru yerine taktı. “Böyle!” Ninecik hiç beklemediği bir karanlıkla karşılaşınca, “Uff!” diyerek ürktü. Gözlüğü hızla çıkararak tekrar topuzuna yerleştirdi.

“Nasıl istersen,” dedi Elias ve omuzlarını silkti. Güneş gözlüğü göze takılmak zorunda diye bir kural hiçbir yerde yazmıyordu. Büyükanne gözlüğü saçının topuzunda taşımak istiyorsa, oraya takabilmeliydi! Kime ne zararı vardı ki?

Ama Elias, şapka konusuna daha kurnazca yaklaştı. İlk önce kendisi karton kutudan kasketini alıp giydi. Onu gören büyükanne de, minik hasır şapkasını kafasına geçirdi.

“Bu konu önemli, Ninecik,” diye açıkladı Elias, şapkanın iplerini büyükannenin çenesinin altında birbirine bağlarken. Pek becerememişti ama. İpler minicik, büyükannenin çenesiyse fındık kadardı.

“Gökyüzünde güneş olduğunda, şapka takmak gerekir. Hele de ozon deliğini düşünürsek...”

“Ozan deli mi?” diye sordu büyükanne.

“Ozan değil, ozon. Bu, şey... bu çok önemli bir şey. Ama ne yazık ki delikli, anlıyor musun?”

Büyükannenin anlamadığı açıktı, ama yine de şapkayı çıkarmadı.

“Büyüyünce anlarsın,” diye sakinleştirmeye çalıştı Elias, ardından onu eline alarak kaldırdı ve dikkatle pantolon cebine soktu.

Annesi yine kitabına dalmıştı.

“Çocuk bahçesine gidebilir miyim?” diye sordu Elias.

“Git tabii,” dedi annesi ve Elias’a bakıp gülümsedi. “Hava çok sıcak. Dondurma da almak ister misin?”

“Dondurma çalmak!” diye tekrar etti, Elias’ın pantolon cebindeki çalışkan ses. Neyse ki annesi bunu duymadı.

“Olur!” Elias’ın gözleri parladı. “Kaç top alabilirim?”

“Kaç total abilerim!” Büyükanne konuşulanı yine yanlış anladı. Ve bu sefer annesi bir şey *duymuştu* sanki. Merakla Elias’a baktı. Elias büyükanneyi susturmak için elini hemen cebine soktu ve yüksek sesle saymaya başladı. O anda aklına ancak bu gelmişti.

“Bir? İki? Üç?..”

“Üç top mu?” diye sordu annesi ve kafasını salladı. “Çok olur. Üşütürsün sonra. İki yeter.” Elias’a iki top dondurma parası verdi ve tekrar kitabına gömüldü.

Çocuk parkında, Emil ile yan apartmandan kızıl saçlı iki çocuk vardı. Topu bir aşağı bir yukarı vuruyor ve durmadan bağıyorlardı: “Şut! Şut! Hadi! Gol!”

Elias, büyükanneyi bir an için unutup coşarak onlara katıldı. Oyun sahasında diğer çocuklarla beraber top peşinde koştu, depar atıp top çalmaya çalıştı, attığı golleri sevinç çığlıklarıyla süsledi. Epey de terledi. Ve büyükannesi Elias’ın aklına, ancak kızıl saçlı çocuklar gittikten ve büyükbabası Emil’i gelip aldıktan sonra geldi.

Korkmuştu; hemen elini cebine attı ve büyükanneyi dışarı çıkardı. Ninecik’in saçları karman çorman olmuştu, minik şapkası omuzlarının arkasında sağa sola sallanmaktaydı, gözlükleri de topuzundan aşağı düşmüştü.

“Özür dilerim Ninecik!” dedi Elias telaşla. Sonra da gözlüklerini verdi hemen. “Koşarken çok sallandın mı? Kötü bir şey olmadı, değil mi?”

“Pötü bişey oldu,” dedi büyükanne, biraz gücenmiş

şekilde. Gözlüğünü, dağılmış topuzuna azimle yeniden taktı.

Elias oyun sahasına gidip çimlerin üzerine oturdu; büyükanne de onun yanına. O kadar küçüktü ki, karahindibaların yaprakları arasında az daha kaybolacaktı. Onlardan biraz uzakta, yaşlı dedeler banklara oturmuş gazete okuyordu. İnsanlar parkın içindeki yollarda bebek arabalarıyla, köpekleriyle veya yalnız başlarına yürüyüşe çıkmışlardı. Herkes güneşin ve sıcak havanın tadını çıkarıyordu.

“Ninecik, sen de gezmek ister misin?” diye sordu Elias. Beraber, zambaklı göle gidebileceklerini düşündü. Orada büyükanneler, torunlarıyla birlikte ördekleri beslerlerdi hep.

“Evet, biz de gezmek!” diye haykırdı büyükanne. Elias’ın ne demek istediğini hemen anlamıştı. Ayağa kalktı, kalkar kalkmaz da yere düştü. Bir daha denedi, fakat yine düştü.

“Ama sen yürüyemiyorsun ki!”

Elias durumu kavramıştı. Büyükannesiyle çok daha fazla ilgilenmesi gerektiğini yavaş yavaş anlıyordu. Onunla beraber yapacağı bütün zevkli şeyleri, önce onu bunlara alıştırtarak yapmak zorundaydı...

İçinde bir hayal kırıklığının doğduğunu hissetti, ama onu hemen bastırarak büyükanneye işaretparma-

ğını uzattı. “Önemli değil. Ben sana öğretirim. Parmagımı tut.”

Büyükanne, Elias’ın parmağına iki eliyle tutundu; sonra ayağa kalktı. Elias elini onun yakınında tutuyor; Ninecik de parmağın arkasından, market arabasının arkasından gider gibi yürüyordu. Aslında pek de yürüyor sayılmazdı. Daha çok sendeliyordu. Sürekli küçük bir taşa ya da çerçöpe takılıyor, ardından da boylu boyunca yere kapaklanıyordu.

Büyükanne onuncu kez düştükten sonra, “Kespis-Kosmük-Çişman-Tekey-Be!” diye saydırıp sinirlenerek; inadına, dört ayak üstünde emeklemeye başladı. En azından bu konuda harikaydı.

Ama Elias’ın uyarısı geldi hemen: “Söylenip duracağına biraz çaba göster. Elinden sıkı sıkı tutulmadan, kendi başına yürüyebilecek kadar yaşlısın sen! Bak, oradaki çocuk nasıl yürüyor!”

Ninecik, Elias’ın gösterdiği tarafa baktı. Birkaç metre önlerindeki benekli pantolonlu küçük çocuk yürüyor ve kıkır kıkır gülüyordu. Bir elinde biberonu vardı; heyecanlı, hızlı ve minik adımlarla bebek arabasından uzaklaşıyordu. Ayağında da güzel ve sağlam bağcıklı ayakkabılar vardı. Yürürken, akvaryumdaki iki kırmızı balık gibi parlıyorlardı.

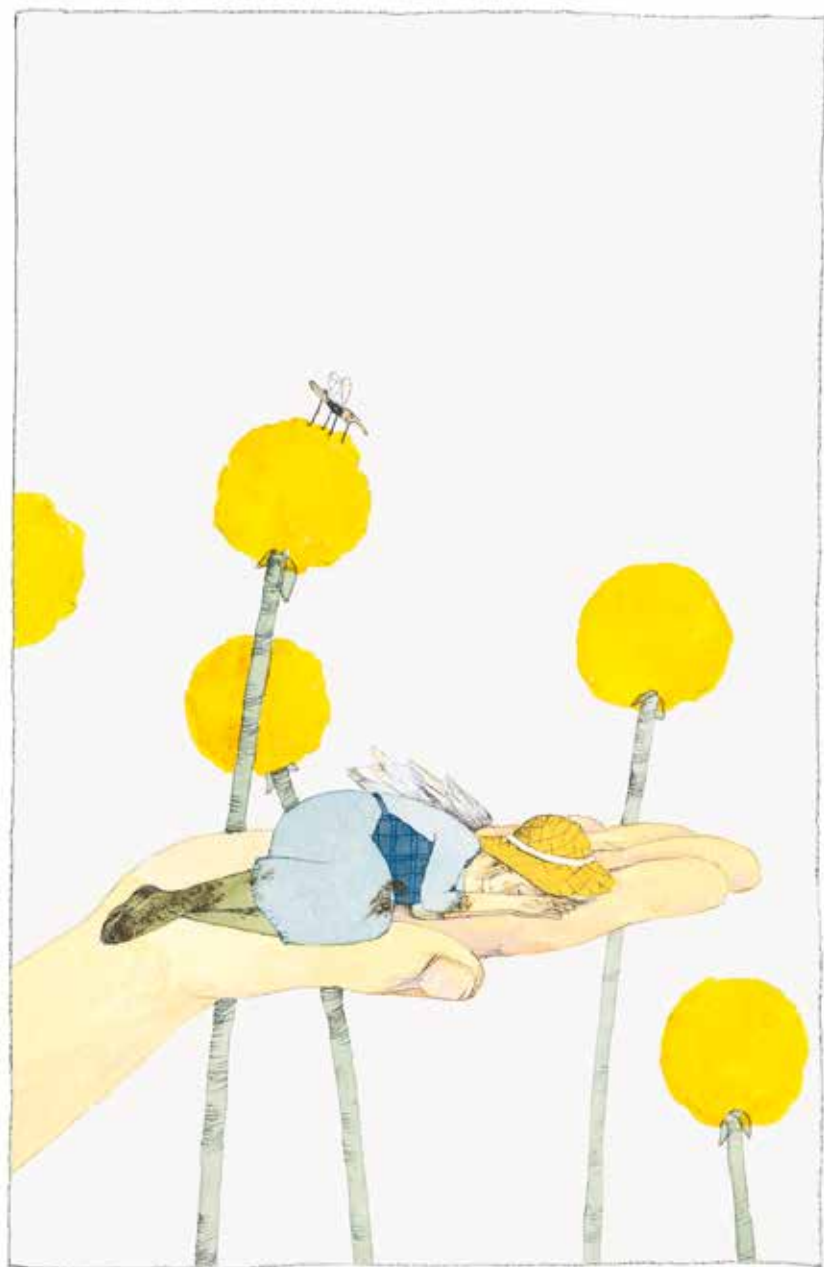
Ninecik bir süre ufaklığı gözlemledi. Ardından, pisenip lekelenildiği için çimen yeşili rengini kaybeden naylon çoraplı ayaklarına baktı. Sonra da tekrar yukarı, Elias'a çevirdi gözlerini. Alnında üç derin çizgi belirmişti.

"Ayakkabın yok, biliyorum," diye kabul etti Elias. "Ayağında ayakkabı olmadan, sadece naylon çorapla yürümek için, çıldırmış olmak gerek."

"Cıldırırrrmış!" diyerek doğruladı büyükanne de. Melodik akan, çok güzel bir 'R' sesi çıkarmayı başarmıştı bu sefer. Motorlu testere gibi hırlamıştı. Çıkardığı bu yeni ses, Ninecik'i de şaşırtmıştı. Hemen birkaç kez daha denerdi. "Cıldırırrrmış! Cıldırırrrmış! Cıldırırrrrrmış!" diye tüm gücüyle sevinç çığlıkları atmaya başladı; etraftaki insanlar da merakla Elias'a baktı.

"Şişşşt!" dedi Elias, eliyle büyükannenin ağzını kapatarak. Gereksiz yere dikkat çekmek istemiyordu. "Sessiz ol! R demeyi öğrendin işte, tamam. Ne var yani? Ben çoktandır R diyorum da ne oluyor? R olmadan da yaşayabilir insan. Yürümeyi becermek, doğru sesi çıkarmaktan daha önemli şimdi. Dizlerinin üzerinde sürünerek hiçbir yere gidemezsin!"

Ninecik Elias'ı dikkatle dinledi ve üzüm gözleri yavaş yavaş gözyaşlarıyla dolmaya başladı.

“Ağlama Şimdi,” dedi Elias. Bu kadar kaba davranığına piŐman olmuştu. “Öyle demek istemedim. Sana ayakkabı alacağım. Sen de tazı gibi koŐabileceksin. Bak böyle!”

Nasıl yapıldığını göstermek için, çimenliğin diğer tarafında tazı gibi koŐurmaya başladı Elias.

Büyükanne heyecandan yerinde duramıyordu. “Tazı gibi!” diye sevindi. Ardından ıslak gözlerini silip esnedi.

Elias Ninecik’i cebine yerleŐtirmek istedi; ama büyükanne avcunun içinde top gibi büzüŐüp yüzünü saçlarıyla örtünce, bundan vazgeçti. Zaten kısa süre sonra da, teninde mutlu bir horlamanın varlığını hissetti.

Parkın çıkıŐına doğru yürüdü.

Kimsenin duymadığı alçak sesiyle, “Onunla daha çok ilgilenmem gerek,” dedi. “Ona ayakkabı almam ve nasıl yürüneceğini öğretmem gerek. Temiz olmayı öğrenmesi de Şart. Öyle küçük domuzlar gibi olmaz ki...”

Ninecik’in lekeli çoraplarına ve kirli ellerine baktı.

“Ama çok da tatlı bir domuzcuk,” diye ekledi ve içten içe gülümsedi.

10. Bölüm

İki Buçuk Numara Ayakkabı

Bir şey satın almak istediğinde mağazaya gidersin. Elias da evlerinin sırasındaki bütün mağazalara gidebilirdi; ama caddeden karşıya geçmesine izin yoktu. Yakınlarda trafik lambası olmadığı için, annesi Elias'a araba çarpar diye korkuyordu.

Neyse ki ayakkabı mağazası, evlerinin hemen yanındaki binadaydı. Elias içeri girdi ve etrafa bakındı. Her tarafta ayakkabılar sergileniyordu; her renkten, her biçimden ayakkabılar. Bazıları fermuarlı, bazıları bağcıklı; fakat hepsi çok büyük. En azından büyükanne için. Bu ayakkabıların her biri, onun bütün bedenini alacak kadar büyüktü, kafasındaki şapka da dâhil! Hatta ayakkabının kalan kısmına ikinci bir kiracı bile yerleşebilirdi.

Satıcı kadın, Elias'ın raflar arasında kararsız kararsız dolaştığını görünce sordu: "Nasıl yardım edebilirim?"

“Bir çift ayakkabıya ihtiyacım var,” dedi Elias.
“Ama bunların hepsi çok büyük.”

“Çocuk ayakkabıları bir üst katta,” diyerek gülüm-
sedi satıcı kadın. “Orada eminim uygun bir şeyler bu-
lursun.”

Elias üst kata çıktı. Orada gerçekten de biraz daha
küçük ayakkabılar vardı. Burada Viktoria, Emil, hatta
Emil’in küçük kız kardeşi için uygun ayakkabı bulu-
nabilirdi. Ama yine de, büyükanne için hâlâ çok bü-
yüktüler.

Elias bir süre sonra, hayal kırıklığına uğramış halde
aşağı indi. Satıcı onu o halde görünce sordu: “Kendine
uygun bir ayakkabı bulamadın mı?”

“Ben kendim için aramıyorum ki,” dedi Elias.

“Öyle mi? Kim için arıyorsun peki?”

“Şey için...” Elias düşündü. Büyükanne bahset-
meden, durumu nasıl açıklayabilirdi?

“Çok, çok küçük biri için,” dedi sonunda.

“Ne kadar küçük?”

“Yaklaşık bu kadar,” dedi Elias ve eliyle, yerin biraz
yukarısını işaret etti.

“Oyuncak bebeğin için mi?” diye sordu satıcı kadın
anlayışla. “Yoksa pelüş hayvanların için mi?”

Elias başıyla onayladı. “Ona benzer bir şey.”

“O zaman, şansını bir de yandaki oyuncak

dükkânında dene,” tavsiyesinde bulundu satıcı, sonra da sıradaki müşteriye yöneldi.

Oyuncak dükkânı, Elias’ın en sevdiği dükkândı. Satıcı da Elias’ı iyi tanıyor ve her seferinde onunla şakalaşıyordu. Elias’ı kapıda görür görmez, “Emrinize amadeyim efendim, buyurun,” diye başladı hemen.

“İyi günler,” dedi Elias.

“Bugünkü görevimiz ne? Birkaç hırsız mı yakalayacağız, acilen Mars’a mı uçmamız gerek, yoksa Siyu Kabilesinin reisiyle barış çubuğu mu tüttüreceğiz?”

Satıcı bir yandan bunları söylerken bir yandan da hızla, tezgâhın üzerine sırasıyla bir su tabancası, bir uzay roketi ve Kızılderili malzemeleri koymuştu.

Ama Elias yalnızca, “Ayakkabı,” dedi.

“Nasıl ayakkabı?” diye sordu, şakacı satıcı afallayarak.

“Şu kadar,” dedi Elias ve büyükannenin ayak büyüklüğünü, başparmağı ve işaretparmağıyla tarif etti.

“Yani, iki santimden biraz daha büyük,” diye bir tahmin yürüttü satıcı. “Bu, iki buçuk numara demek.”

Bir çekmeceyi açtı ve uzun bacaklı Barbi bebeklere uygun, bir çift mini minnacık ayakkabı çıkardı. Fakat onlar Elias’ın gözüne çok küçük göründü; satıcı da ayakkabıları geri koydu. Adam sonra başka bir

çekmeceyi açtı. Çekmecenin içinde, oyuncak ayılar için yapılmış yumuşak terlikler vardı.

“Bunlar beş numara,” dedi satıcı mutsuzca ve onları da çekmeceye geri attı. “Maalesef hiç iki buçuk numara kalmamış.”

“Peki ya şunlar?” diye sordu Elias ve ayağında uzun deri çizmeler bulunan küçük bir oyuncak kovboyu işaret etti. Satıcı kovboyu raftan aldı, çizmenin tabanını ölçtü. Tam iki buçuk santimdi.

“Bu ayakkabılar iki buçuk numara,” diyerek başıyla onayladı. “Ama bunları, ancak kovboyla beraber satabilirim.”

“Kaç para?”

“Otuz bir lira, doksan kuruş.”

Elias üzüldü. Bu kadar para, ne yanında ne de evdeki kumbarasında vardı. Kovboyu, doğum günü hediyesi olarak isteyebilirdi; ama doğum günü de daha yeni geçmişti. Ve yılbaşına kadar da bekleyemezdi. Büyükannenin ayakkabılara *hemen* ihtiyacı vardı.

“Teşekkürler,” diye mırıldandı alçak sesle. “Hayırlı işler.”

“Teşekkürler efendim,” dedi satıcı dostça ve kovboyu tekrar rafa yerleştirdi. “Umarım beyimiz yakında tekrar teşrif ederler.”

Beyimiz eve gitti ve düşünmeye daldı. Bir şey satın

almak istediğinde mağazalara gidersin, dedi kendi kendine; ama mağazalarda olmayan bir şeyi satın almak istediğinde ne yaparsın?

Babası, Elias'ın sorusunu öğle yemeğinde yanıtladı: "Mağazalarda olmayan bir şey satın almak istediğinde, ilan verirsin."

"O nasıl yapıyor?"

"İnternette ilan verebilirsin mesela. İnternet her şeyi yapar. İnternet mucize gibi bir şey."

Babası, bilgisayarlarla ilgili her şeyden keyif aldığı için, öğle yemeğinden hemen sonra Elias'a bunun nasıl yapılacağını gösterdi. Elias çok sevindi.

"Ben de bir ilan verebilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki," dedi babası. "Neyin ilanı olacak?"

Elias'ın uzun uzun düşünmesine gerek yoktu.

"Çok acil, iki buçuk numara ayakkabı arıyorum,' yazalım."

Babası, Elias'ın söylediklerini aynen yazdı, ama çok da şaşırıldı. "İki buçuk numara ayakkabı mı? Öyle bir şey var mı?" dedi.

"Var," diyerek onayladı Elias da.

Babası omuzlarını silkti. "Neyse. Bir de dikkat çekici bir ilan başlığı lazım," dedi. "Böylece insanlar, sana hemen yanıt verir."

Elias bir an düşündü.

Ardından da, "Yumurtadan çıkan büyükanne," dedi. Kısa, açık ve dikkat çekiciydi.

"Bu bir masal mı?"

"Evet," dedi Elias yüksek sesiyle; kimsenin duymadığı alçak sesiyle de itiraf etti:

"Hayır; masal değil, gerçek. Ama çıplak ayaklı."

11. Bölüm

Büyük Şanssızlık

Elias her akşam duş alırdı ama cumartesi günleri büyük banyo günüydü. Annesi banyo küvetini sıcak suyla doldurdu, içine güzel kokulu bir banyo köpüğü ekledi ve banyodan sonra sarınabilsin diye Elias'ın başlıklı yumuşak banyo havlusunu hazır etti. Elias yıkanmayı severdi. Suya girerken çoğu zaman yanına birkaç gemi alır; bazen de küçük oyuncaklarını, su ibriğini ve havuz bonesini getirip bunlarla uzun uzun oynardı.

Ama bu sefer yanına hiç oyuncak almadı. Annesi oturma odasında rahatça uzanıp Karlstein Kalesi hakkındaki filmi izlemeye başlayıncaya dek bekledi. Ardından banyo kapısını kapattı ve büyükanneyi bornozunun cebinden çıkardı.

“Sen de yıkanmak zorundasın,” dedi ve onu aynanın altındaki yere koydu. “Çok pislenmişsin.”

“Mislenmiş mi?” diye sordu büyükanne, anlamayarak.

“Hayır, çok kirlisin demek istedim.”

“Şok kirlili,” diyerek ellerine baktı büyükanne ve Elias’a hak verdi.

“Nasıl banyo yapılacağını sana göstereceğim şimdi,” dedi Elias. Bornozunu çıkardı, küvete girdi ve banyo lifini eline aldı.

“Önce yüz,” dedi ve ıslak banyo lifiyle yüzünü yıkamaya başladı. Kulaklarımı bile yıkamalıyım, diye düşündü. Normalde bunu yapmazdı; daha doğrusu, yıkamış gibi yapardı. İçine su kaçmasına tahammül edemediği için kulaklarını yıkamaktan nefret ederdi. Ama bugün, kulaklarını bile kusursuz bir örnek oluşturacak şekilde yıkamalıydı. Ninecik’in bu işi düzgünce öğrenmesini istiyordu. Hatta rolünü öyle iyi oynamalıydı ki, bunu sanki herkes kendisi de öğrenebilirmiş gibi bir izlenim doğurmalıydı!

Yüzden sonra sıra boyun kısmına geldi ve Elias sabununu yeniden eline aldı. Ardından sıra bacaklara ve diğer yerlere geldi. “Bu iş çocuk oyuncağı. Bir maymun bile yapabilir,” dedi büyükanneye.

“Maymun ne?” diye sordu büyükanne.

“Bir hayvan,” diye yanıtladı Elias. “Biraz insana benzeyen, ama onun kadar akıllı olmayan bir hayvan.”

“Ben akıllı mıyım?” diye sordu büyükanne merakla.

“Elbette,” diyerek güven verdi Elias. “Benim kadar akıllı değilsin ama şimdiden çok şey biliyorsun. Bilmediğin şeyleri de ben sana açıklıyorum zaten. Şimdi senin için lavaboya su dolduracağım. Sen de benim gibi köpüklü şampuan istiyor musun?”

“Evet, köpüslü şampuan! Köpüslü şampuan!” Büyükanne ellerini sevinçle çırpı. Ama birden dengesini kaybetti ve bulunduğu yerden küvetin içine kafaüstü düştü. Elias donakaldı. “Yardım edin!” diye bağırarak istedi önce; ama annesine, bu büyükanne kimdir ve onun küvetinde ne yapmaktadır diye anlatana kadar çok geç olurdu. Onu kurtarmak zorundaydı ve bunu *hemen* yapmalıydı! Ama köpükler yüzünden suyun altını bile göremezken, bunu nasıl yapacaktı?

Tam o sırada, küvetin diğer ucunda, sudan dışarı önce küçücük bir kol, ardından onun yanında ikinci bir kol ve sonra da minik bir kafa çıktı... Ninecik'ti bu! Yüzünü ekşitti, ağzına giren köpüğü tükürdü ve çok düzgün kulaçlarla Elias'a doğru yüzdü. Elias ağzı açık, şaşakaldı. Kendisi bile bu kadar iyi yüzemiyordu. Yüzme havuzunda babası ona hâlâ kolluk takmak zorunda kalıyordu ama Elias daha yedi yaşında olduğu için, her ikisi de bunu fazla dert etmiyordu.

Fakat Őimdi, yumurtadan yeni çıkmıŐ ve peltek peltek konuŐan biri, ona yųzme dersi verebilecek durumdaydı! İŐte bu utanç vericiydi. Elias, kųvetin kenarından plastik bir deniz botu alıp bųyųkannenin ona çıkmalarına yardımcı oldu.

“Gayet iyi yųzųyorsun,” dedi ųvgųyle. “Kim ųğretti sana?”

Ninecik gųzlerini ovaladı, hapŐırdı ve Elias’a anlamayan gųzlerle baktı.

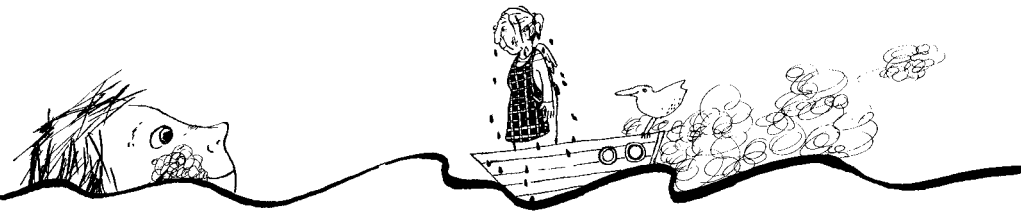
“ųğretti?” diye tekrarladı.

“Hani ben sana yųrųmeyi, yıkanmayı ve harfleri ųğretiyorum ya... Yųzmeyi sana kim ųğretti?” Elias bųyųkannenin ađzından bir ađıklama duymak istedi; ama o, anlamayan gųzlerle bakmayı sųrdųrdų. Sonunda da utanarak baŐparmađını ađzına soktu. Bazı sorulara yanıt veremediđi ađıktı.

“Elias? Her Şey yolunda mı?” diye seslendi annesi oturma odasından. “Su hâlâ sıcak mı?”

“Evet evet, sıcakık!” diye yanıt verdi Elias bağırarak.

Bųyųkanne bir yandan kųçųcųk parmaklarıyla ıslak sađlarını taramaya uđraŐırken, bir yandan da var

gücüyle şarkı söylemeye başladı: “Şıcak, şıcacık, şıca-cıkçık, şıca şıca cıkçıkçık!” Elias ona raftan küçük bir tarak verdi.

“Şişşt! O kadar bağırma!” diye uyardı Ninecik'i. Ama büyükannenin şarkısının kulağa çok güzel ve eğlenceli geldiğini de kabul etmek zorundaydı. Kuşların şarkılarına benziyordu.

Ninecik, şarkı söyleme ve yüzme gibi bazı şeyleri doğuştan yapabiliyordu ve kimseden öğrenmesi gerekmiyordu. Buna karşılık daha saçlarını bile tarayamıyordu. İnce beyaz saçlarını düğüm düğüm etmişti ne yazık ki. Daha da kızarak, bir tutamı elinde kalınca ya dek taradı saçlarını.

Elias elinden tarağı alarak müdahale etti: “Bekle, bana bırak. Önce bir sakın ol.”

Ninecik geminin ön tarafına oturup ayaklarını suya daldırdı.

Elias yumakları sabırla tarayıp açarken, “Çoraplarını, giysini ve önlüğünü hemen çıkarman lâzım ki yıkayıp kurusunlar,” dedi. “Seni lavaboya götüreyim mi? Gerçi zaten buradasın. Küvette yıkanmak ister misin?”

“Küvette,” diyerek kararını bildirdi Ninecik.

Saç tarama işini bitirince, Elias küvetten çıkarak kurulandı. Büyükanne hâlâ botun ön tarafında oturmuş, ayaklarını suda sallandırıyor. Mini minnacık bir

sabun parçası ile Elias'ın yıkanma kesesi niyetine ona hazırladığı küçük bez parçası hemen yanında duruyordu. Ama büyükanne bunlara hiç dokunmuyordu.

Belki de ne yapması gerektiğini anlamamıştı.

“Yıkanman gerek,” diyerek açıkladı Elias ve sabunu verdi. “Benim yaptığım gibi. Anladın mı?”

“Alnadın,” dedi büyükanne başıyla onaylayarak, ama hiç hareket etmedi.

Belki de Elias'ın önünde utanıyordu?

“Seni biraz yalnız bırakayım,” diye önerdi Elias. “Geri geldiğimde, bitirmiş ol. Anladın mı?”

“Alnadın,” diye tekrarladı büyükanne.

Elias odasına gitti ve büyükannenin yastığını kabarttı. Yumuşak bir yastıktı. Aslında bir iğnelikti bu. Annesinin küçük dikiş kutusundan gizlice alıp büyükannenin kutusuna koymuştu. Bozuk arabaları çıkarılmış, içerde bir tek itfaiye arabasını bırakmıştı. Aslında bunda da Ninecik ısrarcı olmuştu; itfaiye arabasının merdiveninde kahvaltı yapmayı çok seviyordu. Hep dördüncü basamakta oturuyordu, ne daha yüksekte ne de daha alçakta; ayaklarını aşağı sallayıp küçük kurabiyeleri kemirerek yiyordu. Bazen de pipetle süt içiyordu.

Elias ortalığı toplarken, dolabından bir tane daha eldiven bulup çıkarttı. Aklına, Ninecik'in hep hapsir-

mak zorunda kaldığı gelmişti. Belki de uyurken üşüt- müştü. Ama eldivenin içinde sıcacık olacaktı; uyku tulumu gibi ona girip yatabilirdi.

Annesinin koridordan gelen sesi aniden kulağında cınladı. “Burayı kim temizleyecek yine?”

Elias’ın ödü koptu. İçinde uyanan kötü hisle tekrar banyoya koştu. Annesi banyo kesesini sıkmış, ıslak oyuncak botu da kurumaya bırakmıştı. Küvet ise çoktan boşalmıştı; geriye sadece, en aşağıda, büyükanne- nin topak olmuş giysileri kalmıştı.

“Nerede! Nerede o?” diye sordu Elias umutsuzca kekeleyerek.

“Ne nerede?” diye soru annesi de, ıslak giysi parça- larını havaya kaldırarak. “Bunları kimden aldın?”

“Viktoria ödünç verdi,” dedi Elias yüksek sesiyle. Annesinin duyamadığı alçak sesiyle de haykırdı: “Ni- necik nerede!?”

Annesi küveti boşaltmak için tıpayı çıkarınca, Ninecik’in de suyla birlikte dosdoğru deliğin içine sürüklenmiş olmasından korkuyordu... Kaygıyla sordu: “Suda başka bir şey yoktu, değil mi?”

“Sadece bu vardı,” dedi annesi ve avucunu açtı. Büyü- yükannenin bir tutamcık beyaz saçı duruyordu elinde. “Beyaz tüylü ayıyı yıkamadın umarım?”

Elias suskun halde, başını iki yana salladı. Gözyaşlarının birikip burnunu çimdiklemeye başladığını hissedebiliyordu.

“Terliklerini de giymemişsin! Burada böyle dolanma, yoksa üşüteceksin,” diye uyardı annesi. “Dişlerini fırçalayıp doğru yatağa. Haydi!”

Elias diş macununu diş fırçasına sürdü ve dişlerini hüznle fırçalamaya başladı. Oysa birkaç dakika öncesine kadar ne kadar mutluydu... Bir büyükannesi vardı! Okuyabilen, yürüyebilen ya da doğru düzgün konuşabilen bir büyükanne değildi belki, ama yine de *ona* ait bir büyükanneydi; *onun* Ninecik'iydi!

Ve şu anda artık hiçbir şeyi yoktu. Şu anda dünyadaki en mutsuz kişi oydu!

12. Bölüm

Şifalı Beş Çayı

Elias odasının kapısını kapattı ve ağlamaya başladı. Çok üzgündü. Büyükanenin pis lağım sularında yüzüşü, “İmdat!” diye bağıışı ama kimsenin onu duymayışı... Hepsi gözünde canlanıyordu. Kimse ona yardım edemeyecekti...

Hepsi kendi suçuydu! Daha dikkatli olması gerekirdi, büyükanne çok küçüktü! Yardıma muhtaçtı!

“Şimdi ne yapacağım ben!” diye bağırdı, kimsenin duymadığını bildiği alçak sesiyle.

Oysa onu hâlâ duyabilen birisi vardı.

“Ağlama,” dedi arkasından bir ses. Sonra da yatağın altından büyükanne çıktı! Kafasını da örttüğü ponponlu yün şala sıkıca sarınmıştı. Bu haliyle, mini minnacık bir Hintliye benziyordu.

“Kurtuldun mu? Banyo giderinden içeri düşmedin mi sen!” diye bağırdı Elias. Büyükanneyi havaya kaldırıp onunla beraber odada zıplamaya başladı. Sevinçten deliye dönmüş gibiydi.

“Yaşıyorsun! Hayattasın! Yine yanımdasın! Hari-
ka!”

“Hayika, çok hayika!” Ninecik ağzını büzdü, üç kere hapşırıldı ve burnunu küçücük elinin tersiyle sil-
di. Burnu kızarmış ve şişmiş, nezlesi daha da artmıştı.
Elias zıplamayı kesti.

“Üşütmüşsün sadece. Korkma, bundan ölen yok,”
dedi. Annesinin en sevdiği sözlerden biriydi bu. “Sana
ballı çay yapacağım, iyice bir ter atacaksın ve yarın
kendini turp gibi hissedeceksin.”

Ninecik bir şey demedi, sadece tekrar hapşırıldı. Eli-
as onu dikkatle sıcak eldivenin içine koydu, iyice ter-
lesin diye de şalı boğazına doladı. Sonra da çay yap-
maya gitti.

Büyükannenin önünde kaygılanmamış gibi davran-
dı ama aslında çok kaygılanmıştı. Gerçekten hasta
olursa, ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Ona ne
verecekti? Onu hangi doktora götürecekti? Hayır.
Hasta olmasına, ne pahasına olursa olsun engel ol-
malıydı!

Banyonun önünden geçerken yığılmış kirli çama-
şırıları gördü. Birazı çamaşır makinesine koyulmuştu,
makinenin ağzı da hâlâ açıktı. Annesi yatak odasından
kirli çarşafları çıkarıyordu.

Elias kısa bir süre düşündükten sonra, büyükanneninin minicik ıslak giysilerini çabucak makineye sokuşturdu. Elde yıkamaya göre çok daha iyi temizlenecekleri kesindi!

Kirli giysi problemini çözdükten sonra, büyükanneninin çayıyla ilgilenmeye girişti. Çay kutusunda birçok çeşidin olduğunu gördü: Kuşburnu, nane, papatya, yeşil çay, ıhlamur ve normal siyah çay. Her çeşitten birer poşet almaya karar verdi. Bir tek siyah çayı kullanmadı çünkü bir keresinde annesinden, siyah çaydan sonra iyi uyuyamadığını duymuştu. Oysa Elias, büyükanneninin çok iyi uyumasını istiyordu. Ne de olsa, insan uyuyunca tekrar sağlığına kavuşurdu; bunu herkes bilirdi.

İyi bir uyku için, çaya birkaç damla da rom ekledi. Annesi her zaman mutfakta bu içkiden bir küçük şişe bulundururdu. Son olarak, fincanın içine bir kaşık da koyu çam balı koydu ve hepsini özenle karıştırdı.

Odasına döndüğünde, çayı Ninecik'in ağzına kaşıkla uzattı; ama büyükannesi kafasını çevirip dudaklarını sımsıkı kapattı. Elias içini çekti. Büyükannesi bazen şımarık küçük bir çocuk gibi davranıyordu!

“Mantıklı ol Ninecik,” diyerek ikna etmeye çalıştı onu. “Bunu içmek zorundasın. Bunun adı şifalı beş

çayı, çünkü içinde beş poşet çay var! Hasta olmak istemezsin herhalde! Yoksa istiyor musun?”

“İstiyor muşun?” diye tekrarladı büyükanne ve hemen ağzını kapadı tekrar.

“İstemezsin,” diye üsteledi Elias ve şifalı beş çayıyla dolu kaşığı, büyükanne'nin sıkıca kapattığı dudaklarına zorla ittirdi. “İstemezsin tabii! Hasta olduğunda her yerin acır ve doktora gitmek zorunda kalırsın; doktor da ya ilaç verir ya da sana iğne yapar. Ve iğne çok acıtır.”

“İğne istemiyorum ben, acıtır!” dedi Ninecik ağlamaklı bir halde ve dudaklarını eskisi kadar sıkmadı. Böylece Elias ilk kaşığı içirmeyi başardı. Hemen ardından da ikincisini verdi.

“Böyle on kaşık yuttun mu yeter,” diyerek ikna etmeye çalıştı onu. “Bu anne içindi, üçüncüsü de baba için... Hooop! İç bakalım! Gördün mü bak, nasıl oluyor! Dördüncüsü Elias için, yani benim için... Ne oldu? Benim için de en az bir kaşık içmek zorundasın! İşte böyle... Şimdi beşinci kaşık; bu da üzerine oturmayı sevdiğin itfaiye merdiveni için olsun... Altıncı kaşık da, sokaktaki tramvay için... Ninecik? Tramvay için de bir kaşık içer misin? Yoksa tramvay çok üzülür! Nasıl da ağlıyor bak, duyuyor musun?”

“Tramvay mı?” diye sordu Ninecik incecik sesiyle. “Nedir o?”

Elias, tramvayın ne olduğunu açıkladı ve hemen ardından bir kaşık daha içirdi.

“Yedinci kaşık, sana alacağım ayakkabılar için; sekizincisi, üst katta oturan komşu için; dokuzuncusu, parkta az daha üstüne pisleyecek olan köpek için... Hayır mı? Onun için olmaz mı? İyi, o zaman duvardaki resim için olsun. Ve sonuncusu, yani onuncu kaşık, seni kollarımda güzel güzel sallamam için!” Elias kaşığı bitkin halde kenara koydu, büyükanneneyi eldivenle beraber havaya kaldırdı ve kollarında hafif hafif sallamaya başladı.

Ninecik’in gözleri yavaş yavaş kapanırken Elias bir ninni mırıldandı ve büyükannesi yeniden yanında olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Banyodan odaya kadar nasıl geldiğini anlayamıyordu elbette; hele de, daha kendi başına doğru dürüst yürümeyi bile beceremediği düşünülünce! Burada esrarengiz bir durum vardı kesinlikle. Hoş; yumurtadan çıkmış bir büyükanneden, normal şeyler yapması ve alışıldık büyükanneler gibi alışıldık şekilde davranması da beklenemezdi zaten!

Yumurtadan çıkmış bir büyükanneden, her şey beklenebilirdi!

13. Bölüm

Gece Dansı

Elias rüyasında, büyükannesinin hastalandığını ve onu iyileştirmek için beslemek zorunda olduğunu gördü. Ona bakıyor, çayını veriyor ve durmadan şunları söylüyordu: “Viktoria için, Emil için, Emil’in dövmeli büyükbabası için, kaybolan futbol topum için, sol ayağın için, sağ ayağın için, tabağımda bıraktığım makarnalar için, babamın yeni bilgisayar oyunu için, bir televizyon için, iki televizyon için, üç...”

“Televizyon!” diye yüksek sesle haykırarak uykusundan uyandı. Gerçekten de oturma odasından televizyon sesi geliyordu. Onun dışında, ev her gece olduğu gibi sessiz ve karanlıktı. Dışarıda, akasya ağacının dalları rüzgârla hışırdıyor; perdenin arkasındaki dolunay, tüm dünya mutlu mesut uyuyor gibi parlıyordu.

Yalnızca oturma odasında garip şeyler oluyordu. Sanki birisi sürekli kanal kanal geziyormuş gibi bir

hışırdama, müzik ve bazı kelimeler duyuluyor ve sesler Elias'ın odasına dek geliyordu.

Herhalde babamdır, diye düşündü Elias. Esnedi, diğer tarafa döndü ve tekrar uyumaya çalıştı. O sırada, büyükannesinin nasıl olduğuna bakmak geldi aklına. Yatağın altındaki kutuyu dikkatle çekti ve içine baktı. Ama eldiven boştu! Büyükannesi itfaiye merdiveninde de değildi!

“Ninecik!” diye seslendi fısıltıyla. Kimse yanıt vermedi. Oturma odasından gelen televizyon gürültüsü dışında hiç ses yoktu. Elias yataktan kalktı, ayak uçları üzerinde yürüyerek koridordan geçti ve oturma odasının kapısından içeri kafasını uzattı. Karşılaştığı manzara, donup kalmasına neden oldu.

Uzaktan kumanda masanın üzerinde; büyükannesi de uzaktan kumandanın üzerinde duruyordu. Hayır, aslında durmuyor, hopluyordu! Yün şal hâlâ sırtındaydı; ponponcuklar başının üstünden hoplayarak geçiyordu. Ninecik'in keyfi gayet yerinde, kendi kendine neşeli bir şarkı söylüyordu. Sözleri şöyleydi:

*Dandini dandini dastana
Romlu çay koydum fincana
Boşalttım on kaşık ağzıma
Şifa da buldum mis gibi ya!*

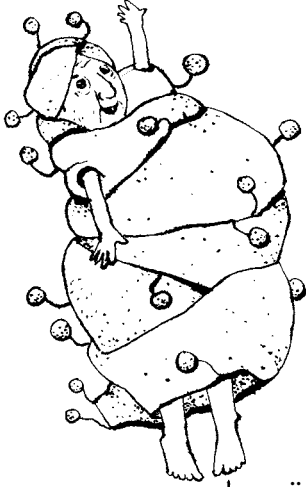
Her dizeden sonra, uzaktan kumandanın başka bir tuşuna zıplıyor ve böylece ekrandaki programlar sürekli değişiyordu. Rock grubu daha üç nota çalmamışken ateş eden polislerin sesleri geliyor, ardından vahşi bir at sürüsü yanlarından geçiyor, onun sesini de tezahürat yapan futbol taraftarları bastırıyordu.

Elias, şifalı beş çayının büyükanneyi sağlığına kavuşturmakla kalmayıp başını da epey bir döndürdüğünü anladı. Tat versin diye eklediği romu hiç koymasada daha iyi olacaktı galiba.

Ninecik sürekli daha yukarı zıplıyordu. Elias şaşırıldı... Henüz ancak emekleyebilen, iki ayak üzerindeyse hiç yürüyemeyen birisi, nasıl bu kadar yükseğe sıçrayabiliyordu? Ayrıca ona bu ninniye kim öğretmişti de, bu kadar kendinden emin, akıcı ve takılmaksızın söyleyebiliyordu? Acaba dolunayın mı bir etkisi vardı?

“Ninecik! Kanal değiştirip durmayı kes artık! Sessiz ol!” diye uyardı Elias fısıltıyla ve ciddi bir şekilde. “Annemle babamı uyandıracaksın!”

Ama Ninecik duymuyor veya duymak istemiyordu. Uyurgezer biri gibi davranıyordu, Elias’ın söylediklerine bir saniye bile aldırış etmeden, bağıra çağıra şarkı söylemeye devam etti:

*Nineciğin elinden her şey gelir,
Timsah gibi yüzer,
Yükseğe sıçrar,
Şarkı da söyler,
Selam bile verir çok şirin:
Merhaba, haydi, hoşçakaliin!*

“Hoşça kalın,” der demez de, uzun atlama yarışındaymış gibi en az yarım metre havaya sıçradı ve dört ayak üstüne düştü; bu sırada dört tuşa birden basmış oldu. Zavallı televizyon bu kadarını kaldıramadı; ekranda aynı anda vahşi atlarla futbol taraftarları, ateş eden polislerle rock grubu üst üste bindi. Ardından da ceviz kabuğu kırılmasını andıran çat! diye bir ses geldi ve ortalık tamamen kararıp sessizleşti. Elias aniden ortaya çıkan bu karanlıkta büyükannesini göremez oldu.

“Ninecik,” diye fısıldadı. “Neredesin?”

Minnacık bedeninin nerede olduğunu sonunda fark etti. Uzaktan kumandanın üzerine bir kurbağa gibi yapışmış, hareketsiz yatıyordu.

“İyi misin Ninecik?” diye sordu Elias korkuyla.

Yanıt yerine, odada mutlu bir horlama sesi duyuldu. Sevinç çığlıkları atarak dans edip şarkı söylemenin yorgunluğu, Ninecik'e sihirli bir değnek gibi değmiş ve onu derin bir uykuya sürüklemişti.

Fakat tam o sırada Elias, anne babasının odasından bir gürültü geldiğini duydu. Önce yatak, ardından tahta parkeler gıcırdadı. Elias uyuyan büyükanneyi hızla eline alıp odasına koştu. Kapıyı örttü, büyükanneyi kutusuna koydu, kutuyu aceleyle yatağın altına ittirdi ve yatak örtüsünü çenesine kadar çekti.

Annesi, her şey yolunda mı diye bakmak için odasına girdiğinde, Elias'ı üzeri kusursuzca örtülmüş, sımsıkı kapalı gözleriyle yatağında yatıyor buldu. Oda da hafif bir horultu duyuluyordu. Gelen ses, Elias'ın burnu tıkalıyken horlamasına benziyordu. Daha rahat nefes alsın diye, annesi ertesi sabah ona öksürük şuru bu içirme kararı aldı. Ardından da sakinleşmiş şekilde odasına döndü.

14. Bölüm

Büyüleyici Pazar Günü

Pazar sabahının sessizliğini, annesinin kederli çığığı bozdu: “Olamaz! Her şey mavi olmuş!”

Elias uyanıp yatağında oturdu. Henüz tam olarak ayılmamış olmasına rağmen ne olduğunu hemen anladı: Büyükannesinin mavi giysisi ve önlüğü, diğer çamaşırları boyamıştı!

Elias suçunun bilincinde, yataktan kalkarak yaptığını bakmaya gitti.

Mavi yatak örtüsünü, mavi havluları ve mavi kurulum bezlerini makineden çıkaran annesi bir yandan, “İçine mavi bir şey koymadım ki ben!” diye hayıflanıyordu. “Her şey mavi olmuş, görüyor musunuz?”

Görüyorlardı. Annenin feryadıyla yataklarından fırlayan Elias ve babası, banyoda ayakta durmuş, sersem sersem bakıyordu. Ama babanın yüzünde aniden bir aydınlık belirdi.

“Gömleklerim!” diye haykırdı. “Hepsi mavi olmuş!”

Annesi, gömlekleri tek tek makineden çıkardı. Yedi gömlek vardı ve yedisi de harika bir gök mavisi rengindeydi. Babanın mutluluğu inanılmazdı.

“En sonunda her zaman istediğim şey gerçekleşti!” Ellerinini şükredercesine birbirine kavuşturdu. “Hoşça kalın beyazlar ve bejler! Hoşça kal iğrenç gri! Artık mavi gömlek sıkıntım olmayacak, yaşasın!” O kadar mutluydu ki, karısını öpmeye, kucaklamaya ve onunla koridorda dans etmeye başladı.

Elias, anne babasının bu kısa yokluğundan faydalanarak çamaşır makinesine uzandı. Suçlu, kurulama bezlerinin altına saklanmıştı: Büyükannenin önlüğü ve giysisi. Külotlu çorabı da hemen onların yanında. Bulaşıcı mavi onu etkilememişti ve hâlâ çimen yeşiliydi.

Elias giysileri alıp odasına götürdü. Yatağın altındaki kutuyu çekerek yıkanmış giysileri itfaiye merdivenine astı. Ninecik eldivenin içinde kıvrılmış, hâlâ uyuyordu. Elias onu uyandırmamaya karar verdi. Çılgın bir gece geçirmişti ve o gecenin ardından iyi bir uyku çekmesi gerekiyordu.

“Tatlı çörek isteyen var mı?” diye sordu babası. Mavi gömlekler onu o kadar sevindirmişti ki, hemen fırına koşup kahvaltı için taze yuvarlak küçük kahvaltı ekmeklerinden ve tatlı çöreklerden almıştı. Kahvaltı sofrasında hep beraber, taze fırın ürünlerinin tadını çıkarırlarken; Elias açık pencereden, şehir dışına çıkan otomobil ve bisiklet sürücülerini gördü. O da anne ve babasıyla gezmeye gitmek isterdi, ama onların kafasında böyle bir plana yer olmadığını biliyordu.

Kahvaltıdan hemen sonra babası, ödül kazanmak istediği yeni oyunu üzerine çalışmak için bilgisayar başına geçecekti. Annesi ise henüz ayrıntılarını bilmediği kaleler üzerine daha fazla okuma yapmak için kitaplıktan kalın kitabını alacaktı.

Ya Elias? O da parka, tek başına oynamaya gidecekti.

Fakat o gün karşılaşılan tek gizem, mavi gömlek olayı olmadı. Mucizeler, kahvaltıdan sonra da devam etti. Annesi videoyu açtı, Karlstein Kalesi kasetini koydu, oturdu, eline uzaktan kumandayı aldı, bir tuşa bastı... ve hiçbir şey olmadı. Başka bir tuşa bastı, yine hiçbir şey olmadı.

“Ne oluyor ya?” diye şaşırdı. “Pili mi bitmiş?”

“Daha geçen hafta yeni pil taktım,” dedi babası ve

kumandayı annesinin elinden aldı. Ama onun da ‘uzman adam’ niteliğiyle tuşlara basması, hiçbir işe yaramadı. Ekranı ses de görüntü de gelmedi.

“Sanırım kafayı yiyorum,” diye mırıldandı. “Daha dün çalışıyordu bu! Televizyon bir gecede kendi kendine bozulmaz ya!”

“Bir gecede bozulur,” dedi Elias’ın, babasının duymadığı alçak sesi. “Ama kendi kendine bozulmaz, orası doğru.”

Annesi, acaba elektrik mi kesik diye, elektrikli süpürgeyi ve ışığı açtı; süpürge yerleri süpürdü, lamba ise yandı. Kadın, durumu anlayamadığını gösterircesine kafasını salladı. Sonra da Elias’a döndü.

“Acaba televizyonla sen oynamış olabilir misin, Elias?” diye sordu. “Herhangi bir tuşa bastın mı?”

“Ben hiçbir şeyle oynamadım,” diye yanıt verdi Elias yüksek sesle, doğruyu söyleyerek. “Hiçbir şeye basmadım.”

Babası içini çekti. Bütün tuşları denedikten ve içlerinden hiçbiri ona itaat etmedikten sonra da, “Elimden gelen bir şey yok,” dedi. “Bir tamirci çağırmanız gerek.”

“Karlstein Kalesi ne olacak?” dedi annesi. “Bütün ünlü kalelere gittim ama Karlstein’a hiç gitmedim ben. Hakkında çok şey okudum, fakat bütün salonlar, heykeller ve resimler bu kasetteydi ve onları görmem şart!”

Dışarıda güneş pırıl pırıl parlıyor, sokaktan güzel bir akasya kokusu yükseliyordu. Pencere kenarına bir serçe kondu ve cıvıltıyla ötmeye başladı.

İkinci mucize o sırada gerçekleşti.

“Görmen şartsa, göreceksin o halde,” dedi babası. “Televizyonun canı cehenneme. Haydi kalkın, Karlstein Kalesi’ne gidelim!”

Ve gittiler. Babası mavi gömleğini, annesi not defterini, Elias da yerine gelen neşesini ve keyfini kuşandı; bu mucizeye sebep olan ama o sırada uyandırmayacağı kadar deliksiz bir uyku çeken büyükanneyi ise yanına almadı.

Yanlarına, kahvaltıdan artan çörekleri, tüytop racketlerini, termosta çaylarını, büyük kareli örtüyü, dünden kalma iki tavuk şnitzel parçasını, yağmur yağarsa giyecekleri yağmurluklarını, yağmur yağmazsa sürecekleri güneş kremi ve ormanda herhangi bir ağacın üzerine koymak istedikleri, babanın abajurunu ve annenin saçlarından yapılmış yuvayı aldılar.

Kale büyüktü; içiyse serindi ve turistle doluydu. Elias’la anne babası, bütün salonları dolaştıktan ve annesi her şeyi düzenli bir biçimde not aldıktan sonra, ormanın yolunu tuttular. Ormanın içindeki yolda ilerledikçe onlara eşlik eden turist sayısı da azaldı; ve

böylesi daha güzel oldu. En sonunda, küçük bir pınara kaynaklık eden kayalık bir dağ eteğinde durdular.

“Gelin, burada duralım,” dedi babası, çünkü suyun küçük bir dere şeklinde aktığını ve orada bir su bendi kurulabileceğini görmüştü. Babası her şeyi tam olarak böyle görürdü. Annesi çimlere örtüyü yayıp şnitzelelerin paketini açmakla, çayı bardaklara koymakla, etraftaki sivrisinekleri kovmakla ve rüzgârın başından uçurduğu şapkasının peşinden koşmakla uğraşırken; Elias’la babası, üzerlerindeki giysileri kısa şortlarla kalıncaya dek çıkarıp bir su bendi inşa etmeye koyuldu; böylece küçük bir göl oluşturmayı başardılar. İçinde yüzülemezdi gerçi ama sağa sola dönülebilirdi. Elias gölcüğün içinde epey bir süre takıldı; göbeği, kulakları ve saçları çamura bulandı ve en sonunda da annesi ona, örtüyle temizlenmesini söyledi.

Elias için bir sorun yoktu. Düz bir taşın üzerine oturdu, bir parça şnitzele yedi ve güzel bir kayın ağacının boy vermiş olduğu karşısındaki bayıra doğru baktı. Çevredeki en yüksek ağaç buydu; Elias da yuvası için en uygun ağacın bu olduğuna karar verdi. Yavru kuşlar bu yuvada olağanüstü bir manzaraya sahip olacaklar ve uçmayı çabucak öğreneceklerdi.

“Yuvayı kayın ağacının üstüne kuralım mı?” diye sordu babasına.

Annesi dehşete düştü. “Kesinlikle olmaz!” diye haykırdı. “Kemikleriniz kırıldığında sizinle hastaneye gidecek değilim!”

“Bana, ağaca tırmanmayı beceremezsin mi demek istiyorsun?” dedi babası biraz kırılarak.

Annesi başıyla onayladı. Evet, söylemek istediği tam olarak buydu. Babası şnitzelini bitirdi ve parmaklarını yaladı.

“Gidelim,” dedi, Elias’a başıyla işaret ederek. “Yuvayı da al.”

Annesinin itirazlarına rağmen, derenin içinden bata çıka ilerleyerek karşı tarafa geçtiler ve dik bayırı tırmandılar. Kayın ağacının yanına geldiklerinde, kafalarını havaya kaldırıp baktılar; ağacın rüzgârla sallanan tepesini zar zor görebiliyorlardı. Ağaç işte o kadar yüksekti. Bu resmen, bir dinazor-ağaçtı!

Elias babasına kaygıyla baktı, babası da Elias’ın kaygılı bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi.

“En tepeye koyamayız,” dedi babası. “Hem kuşlar da o kadar yükseğe yuva yapmazlar zaten.”

“Ama kartallar yapabilir belki,” diye yanıtladı Elias.

Babası yuvaya bir daha baktı. “Yani, bu bir kartal yuvası mı?” diye sordu kuşkuyla.

Elias başını salladı. “Ama serçe yuvası olsa da olur,”

dedi ve ağacın yüksekliğini gözleriyle tarttı. Sadece bakmak bile başını döndürmeye yetiyordu. “Olabilir en alçak yere koymamız gerek. Serçeler pek iyi uçamaz.”

Babası rahatladı ve başıyla onaylayarak, “Haklısın,” dedi. Sonra da en alttaki dala tırmandı. Elias’ı elini uzatıp onu da yanına çekti. “Bizim yüzümüzden serçelerin başına kötü bir şey gelmesin.”

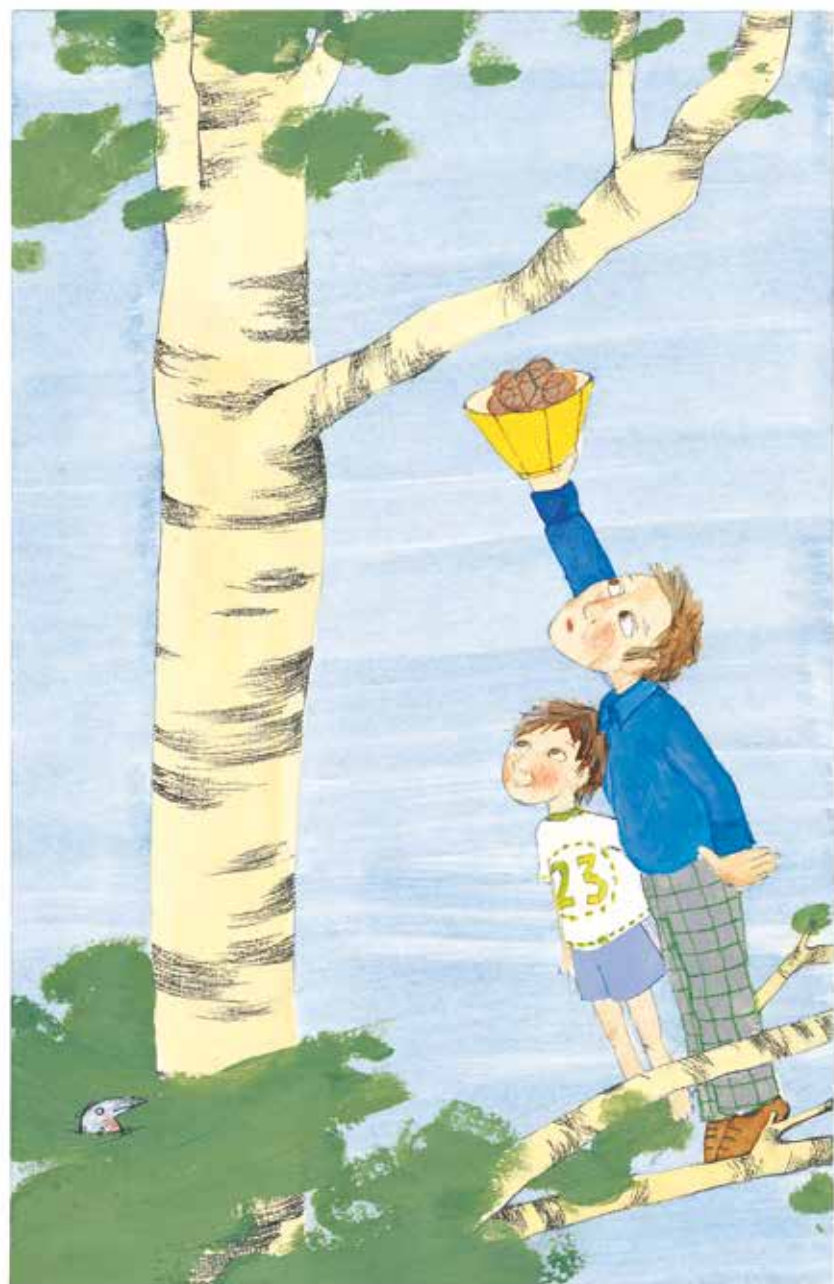
Üçüncü dala kadar tırmandılar ve bunun hiç de kolay olmadığı anladılar. Nefes alış verişleri su aygırlarını andırıyordu; serçeler için de bu yüksekliğin yeterli olduğuna karar verdiler. Yuvayı, yere düşmemesi için dalın çatalına sıkıştırdılar ve aşağı baktılar. Elias’ın annesi dereciğin kıyısında oturmuş, sivrisinek avlıyordu.

“Korkuyordu bir de yahu,” diye güldü babası. “Ağaca falan çıkamazsınız diyordu!”

“İsteseydik,” dedi Elias, “en tepeye kadar, çok rahat tırmanırdık.”

“Çok rahat,” diye başıyla onayladı babası da, sonra dikkat ede ede aşağı inmeye başladı.

O gün ‘çok rahat’ diyerek yapabileceklerine kendilerini ikna ettikleri başka şeyler de oldu: İsterlerse, çok rahat ağaç kabuğundan bir tekne oyabilir, kurbağalar larvalarını hemencecik yakalayabilir, beş tane tüytop

kaybedebilir, bütün çörekleri yiyebilir, örtünün üzerinde hep birlikte yan yana uyuyabilirlerdi. Sıcak ilkbahar güneşinin altında sırtları, çok rahat bir biçimde yandı; sonra da arabanın içinde, yine çok rahat bir biçimde, yanık yerlerini karşılıklı olarak üflediler.

Büyüleyici bir pazar günüydü. Büyükannesi Elias'ın aklına ancak, annesi onu evin banyosunda son çamur lekelerinden kurtarıp yatağa yolladıktan sonra geldi.

Karton kutuyu çekip içine baktı. Büyükanne Ninecik, itfaiye merdiveninin üzerinde oturmuş, giysisini, önlüğünü ve çimen yeşili çoraplarını yeniden giymiş, kurabiye yiyordu; tuhaf biçimde, uykusunu da tamamen almış gibiydi.

“Selam,” dedi Elias.

“Şelam” diye fısıldadı büyükannesi ve çenesindeki kırıntıları sildi.

“İyileştin mi?”

“Tam iyileştim!” dedi büyükanne, başını sevinçle aşağı yukarı sallayarak. Sonra burnunu havaya dikti ve tam bir başına buyruklukla, dördüncü basamaktan kalkıp beşinci basamağa oturdu.

“İyi o zaman,” dedi Elias. “Yarın benimle okula geliyorsun.”

“Okul mu? Okul ne?”

“Okul, ee...” Elias durakladı. Epeydir birinci sınıfa

gidiyor olsa da, okulun ne olduğunu tam olarak açıklamak kolay değildi. Büyükannesinin kafasını karıştırmak da istemiyordu. Aksine, onun her şeyi öğrenmesi ve anlaması gerekiyordu, böylece çabucak diğer büyükanneleer gibi akıllı olabilirdi.

“Okul, büyük bir çocuk yuvasıdır,” dedi en sonunda. Büyükannesinin memnun olması için tamamen yanlış bir şey söylememeyi istiyordu. “Büyük çocuklar için.”

“Çocuklar ne?” diye şaşırdı büyükannesi ve fedakârca, bir sonraki kurabiyesinden ısırıldı. Dinlenmiş ve enerji doluydu, gece yarısına kadar çene çalmaya hazırıldı. Elias’ın gözleriye bunu kaldıramayacak kadar küçülmüş ve yorgundu.

“Ben bir çocuğum işte. Artık soru sorma Ninecik,” diye rica etti. “Uyumak zorundayım. Yarın pazartesi.”

“Pazartesi ne?” diye sordu büyükanne bu kez. Fakat daha fazla yanıt alamadı.

15. Bölüm

Bir Şekilde Hallederiz

Okul yolu, her pazartesi olduğu gibi, hafta sonu yaşadıklarını birbirlerine acilen ve yüksek sesle anlatmak zorunda olan çocuklarla doluydu.

“Ben Havuz Cennetine gittim!” diye bağırdı Viktoria. “Acayip dalgalıydı; üstelik dünyanın en uzun kaydıracağından da kaydım!”

“Ben köpek yarışmasına katıldım,” diye haykırdı Emil. “Köpeğimiz Arna, bronz madalya kazandı!”

“Ben de yaşlılar müsabakasına gittim,” dedi Gregor daha da yüksek bir sesle. “Benim büyükannem de madalya aldı; hem de gümüş madalya. N’aber!”

“Büyükbabalarım beni pastaneye götürdü,” diye hava attı Milan. “Birlikte, toplam on dokuz tane kremalı pasta yedik.”

“Biz de Karlstein Kalesi’ne gittik,” dedi Elias. Hava atabileceği bir şeyler olduğu için çok mutluydu.

“Eee?” diyerek dudak büktü Viktoria.

“Ben oraya iki kere gittim ki!” dedi Emil.

“Ben on kere!” diye bağırdı Gregor.

“Ben milyon kere!” diyen Milan, zaferini ilan etti.

“Benim de yumurtadan çıkmış bir büyükannem var!”

Cümle Elias’ın ağzından kaçiverdi. Hemen ardından da, bu sırrı aslında kimseye anlatmak istemediği aklına geldi!

“Sürpriz yumurtadan mı?” diye sordu Milan. “Bende onlardan bir kutu dolusu var, içinde arabalar bile var. Birini sana vereyim mi?” Cebinden birkaç küçük araba çıkardı ve avcunu Elias’a, içlerinden birini seçmesi için cömertçe uzattı.

“Sağ ol,” dedi Elias yüksek sesiyle ve içlerinde kırmızı bir tane var mı diye baktı. Çocukların duymadığı alçak sesiyle ise şöyle dedi: “Ah, ne var ki bunda, alt tarafı plastik bir araba! Benim büyükannem gerçek yumurtadan, hem de canlı. Üstelik burada, cebimde işte! Ama hiçbirinize göstermem!”

Elias, büyükannesini görmeleri halinde, hemen ödünç istemelerinden korkuyordu. Ona bağıırıp çağırabilirler, hatta ona vurup canını yakabilirlerdi; tenefüslerde oyuncaklara da aynısını yapıyorlardı çünkü.

Ama ondan bile büyük bir korkusu daha vardı

Elias'ın: Çocuklar Ninecik'le güzel güzel oynar ve onun sevgisini kazanırlarsa; Ninecik, Elias'tan başka birinin yanında kalmak isteyebilirdi... Bu olamazdı işte, mümkün değildi! Büyükannesi sadece Elias'a aitti!

Bu yüzden işi açığa vurmamak ve büyükanneyi cebinde tutmak en iyisiydi.

Yola çıkmadan önce evde, pantolonun kumaşında küçük bir delik açmıştı Elias; böylece büyükannesi her şeyi rahatça görebilecekti.

Ve gerçekten de görülmeye değer şeyler oldu!

O gün okula bir kukla tiyatrosu geldi ve 'Çirkin Ördek Yavrusu' masalını sergiledi. Küçük sakar civcivlerin sonunda uzak diyarlara kanat açan harika kuğulara dönüşmesini herkes heyecanla izledi. Çocuklar hikâyeyi kitaptan da biliyordu, ama sahne üzerinde görmek hepsini daha çok etkiledi. Gösteri sona erdiğinde uzun uzun alkışladılar. Büyükanne Ninecik de tüm gösteriyi heyecanla izlemişti. Cebinde minicik kollarını sallaya sallaya, bütün çocuklarla beraber alkış tutup, "Bi daha!" diye bağırdığını hissediyordu Elias. Fakat bir gösteri daha yapılmadı; çünkü kuklalar, masalı sahnelemek için başka bir okula daha gitmek zorundaydı.

Öğretmen, gösteriden sonra sınıfa, “Kuğu kadar iyi uçabilen başka ne var? Bilen var mı?” diye sordu.

“Uçak!” diye bağırdı Emil. Sonra da hemen yerinden fırlayıp ayağa kalktı ve yana doğru açtığı kollarıyla sınıfta koşuşturmaya başladı. Bir yandan da ağzıyla, uçak motoru gürültüsü yapıyordu.

“Roket!” diye bağırarak Gregor, Emil’i solladı. Sınıf, bir roket için çok küçük olduğundan, koridora kadar uçmak zorunda kaldı.

“Leylek!” dedi Elias. Ama yerinden fırlayıp koşmaya başlamadı, çünkü büyükannesinin cebinden düşmesinden korkuyordu.

“Göksinekler,” dedi Viktoria ve vızıldamaya başladı.

“Sıcak hava balonu,” dedi Milan ve o da vızıldadı, çünkü aklına daha iyi bir şey gelmedi.

“Ejderha,” dedi Lucy.

Bütün çocukların sesi bir süre kesildi ve hepsi Lucy’nin söylediği şeyi düşündü. Masallardaki yedi kafalı, yedi kuyruklu, ağızlarından ateş çıkaran ve prensesleri kaçıran ejderhaların; kuğulardan, leyleklerden ve uçaklardan daha hızlı uçabildiği kesindi. Hatta bir roket kadar bile hızlı olabilirlerdi.

“Haklısın Lucy,” dedi öğretmenleri de. “Bir ejderha, çok uzağa uçabilir; hatta diğer hepsinden daha yükse-

ge de! Ne yapalım biliyor musunuz? Bence bir ejderha yapalım; yanına da, diğer dediklerinizden birer tane. Sonra da parkta uçuralım. Sonbaharda olmasak da, dışarıda çok güzel bir rüzgâr var!”

Çocuklar, öğretmenlerinin kastettiği şeyin, alev püskürten gerçek bir ejderha değil; kâğıttan yapılan bir ejderha uçurtması olduğunu sonradan anladılar. İlk başta hayal kırıklığına uğradılar, ama sonra yeniden sevinmeye başladılar.

“En büyüğünü ben yapacağım!” diye haykırdı Emil.

“Benimkisinin çift kuyruğu olacak!” diye üste çıktı Gregor.

“Benim Çinli büyükbabam, ipekten uçurtma yapabiliyor,” diye ilan etti Lucy.

“Benim şişman büyükbabam da bana bir süper uçurtma yapacak, o uçurtma da senin ipek uçurtmanı yiyecek!” dedi Milan ve kişneyerek güldü.

Öğretmen; babaların, büyükbabaların, annelerin ve büyükannelerin de uçurtma yapımına yardım edebileceklerini söyledi. Ama çocukların, uçurtmanın yüzünü tek başlarına boyamaları gerekiyordu. Ardından koridordaki duvara büyük bir kâğıt astı, üzerinde şunlar yazılıydı:

UÇURTMA ŞENLİĞİ!
Kimin uçurtması en yüksekten uçacak?
Önümüzdeki cumartesi
uçurtmanızla beraber parka gelin!
Birincinin ödülü; büyük boy bir dondurma!

Okuldan sonra Elias derin düşüncelere daldı. Babası da annesi de, onunla uçurtma yapmazdı. Bundan emindi. Büyükkanesi Ninecik'e gelince... o daha, uçurtma nedir, onu bile bilmiyordu! Ve kesin olan şey, uçurtması olmadan uçurtma şenliğine katılamayacağıydı; yani büyük boy dondurmaya başka biri kazanacaktı.

"Bir uçurtma satın alabiliriz," önerisini getirdi annesi, onu karşılamaya geldiğinde.

"Alamayız," dedi Elias. "Öğretmen 'yapacaksınız' dedi. Ayrıca yüzünü tek başımıza boyamamız gerektiğini de söyledi."

"Bir şekilde hallederiz," dedi annesi ve saatine baktı. "Gitmemiz gerek. Önce kütüphaneye, ardından da alışverişe."

Elias içini çekti. Serinkanlı davranması gerektiği zamanları biliyordu. Eğer annesi, 'bir şekilde hallederiz' demişse; o şey genellikle, ya hiçbir şekilde halledilmez ya da çok kötü halledilirdi.

16. Bölüm

Küçük Paket

Evin önünde, ikinci kattaki komşu teyzeyle karşılaştılar. Kadın gezintiden dönüyordu.

“Elias, sana gelmiş küçük bir paket var bende,” dedi.

“Bana mı?” Elias heyecanlandı. Hayatında daha önce hiç almamış olsa da, küçük paketler almayı çok severdi. Kimin yolladığı hakkındaysa en ufak bir fikri yoktu.

Komşu teyze merdivenleri çıkarken, “Bu sabah sen okuldayken, çok komik bir postacı getirdi bunu,” diyerek konuşmayı sürdürdü. “Zili aşağıdan çaldı, kim olduğunu sorduğumda da bana ‘posta’ dedi. ‘Postacı’ falan değil, sadece ‘posta’ dedi.”

“Hımm,” dedi Elias. Söylenen şey ona o kadar da ilginç gelmemiştir.

“Hepsi bu da değil,” diye devam etti komşu teyze. “Diyafona basıp onu apartmana aldığımda da, ben

daha evin kapısını açmadan, kapımın önüne gelmişti bile. İki kat yukarı yürümemiş de uçmuştu sanki!”

Komşu teyze kendi dairesinin önünde durup kapısını açtı. “İşte, al bakalım.” Elias’a, sarı kâğıda sarılarak iple bağlanmış küçük bir paket verdi.

“Teşekkürler,” dedi Elias ve paketi merakla inceledi.

“Çok garip bir şey daha var.” Komşuları, düşünceli düşünceli kafasını salladı. “Baksana, paketin üstünde adres de yazmıyor!”

Gerçekten doğrudu. Elias paketin her tarafına baktı, ters yüz etti; ama ne bir adres ne de pul bulabildi.

“Bunun sana gelmiş olduğunu nereden bildi ki?” diye şaşkınlığını ifade etti komşu teyze.

“Postacılar bilir,” dedi Elias aceleyle. Paket sonunda başkasının çıkacak diye korkuyordu.

“Her neyse canım, umarım içinden beğendiğin bir şey çıkar,” dedi komşu teyze, sonra da gülümsedi ve daire kapısını kapattı.

Elias eve girdi ve küçük paketi ayakkabılığa koydu. Yaklaşık olarak bir tuğla büyüklüğündeydi ve sarılı olduğu ip kirli gibi görünüyordu.

“Açmayacak mısın?” dedi annesi. Şaşırmişti.

“Sonra açarım,” dedi Elias kayıtsız gibi. Ama gerçekte hiç de kayıtsız değildi; gergindi ve meraklanıyordu. Yine de bu duygunun tadını mümkün olduğunca uzun bir süre tatmak istedi. Paketi açtığında, içinde ne olduğunu artık biliyor olacaktı ve bu güzel merak hissi kaybolup gidecekti.

Paketin bağını ağır ağır çözdü, ceketini yavaşça çıkardı ve annesi alışveriş çantasıyla beraber mutfağa girip gözden kayboluncaya dek bekledi. Ardından paketi eline alıp salladı. İçinden hafif bir patırtı geldi. Elias paketle beraber odasına geçti.

“Duydun mu? Bana bir paket gelmiş,” dedi, büyükannesini pantolon cebinden çıkarıp halının üzerine, paketin yanına oturarak. “Üstünde adres yok, ama bana gelmiş.”

“Bana gelmiş,” diye tekrarladı büyükanne ve ipi çekiştirmeye başladı. Ama ip üst üste birkaç kez düğümlenmişti ve açılmadı. Elias eline bir makas aldı ve ipi keserek açmaya çalıştı, ama yine beceremedi. Şimdiye kadar gördüğü en sağlam ipti bu. Sonunda, ancak ikisi de güçlerini birleştirenince paket açıldı: Bir süre büyükanne düğümü çözmeye uğraştı, Elias izledi; bir süre de Elias açmaya çalıştı, büyükanne izledi. Ama sonunda son düğüm de gevşedi.

“Çekil biraz, ben açarım,” dedi Elias ve önünde duran büyükannesini hafifçe kenara itti.

“Ben açarım!” diye ciyakladı Ninecik. Sarı kâğıda sıkıca yapıştı ve bırakmadı. Elias sinirlendi.

“Seni yanımda okula hiç götürmeseydim keşke!” diye azarladı büyükannesini. “Kavga çıkarmayı öğrendin oradaki çocuklardan. Şimdi sen de kavga çıkarıyorsun!”

“Sen de kavga çıkarıyorsun!” diyerek Elias’ı taklit etti Ninecik ve kâğıdı çekiştirmeyi sürdürdü. Bir taraftan yırtmayı başardı ve alttaki kutu görüldü.

“Bir kutu!” diye haykırdı Elias. “Acaba ne var içinde?”

“Acaba ne var içindeeee!” diye bir düdük gibi öttü büyükanne ve geriye kalan kâğıdı da yırtıp attı.

“Sanırım... bence... şeker var!” diye tahmin yürüttü Elias ve büyükanne'nin tekrar edip etmeyeceğini merak etti.

“Sanırım... bence... ayakkabı var!” dedi büyükanne. Elias’ın bir anlık dikkatsizliğinden faydalanıp kutuyu açmıştı bile. Ve içinde, gerçekten de ayakkabı vardı. Bir çift, kırmızı bağcıklı küçük deri ayakkabı. Elias ayakkabılardan birini havaya kaldırdı ve kutuda bir not olduğunu fark etti. Notta bir şeyler yazılıydı ama

Elias ne olduğunu bilmiyordu, çünkü henüz o kadar iyi okuyamıyordu. Bu yüzden mutfağa gitti.

“Bunu okuyabilir misin?” diye sordu annesine ve notu onun burnuna dayadı.

“Üstte şöyle yazıyor: İki buçuk numara ayakkabı. Altında da, *Yumurtadan çıkan büyükanne için.*” Annesi notu okuduktan sonra patatesleri soymaya devam etti.

Babası haklıydı: İnternet her şeyi yapıyordu. İnternet sahiden de mucize gibi bir şeydi.

Elias odasına geri döndü ve “Bu ayakkabılar senin için Ninecik,” diyerek durumu açıkladı. Fakat büyükannesi onun açıklamasını beklememişti zaten. Ayakkabıları çoktan giymiş, şimdi de bağcıklarıyla uğraşıyordu. Bağcıkları çekip sıkıştırdı ve acayip bir biçimde düğümledi.

Tabii bu sırada, her kızdığında yaptığı gibi yine, “Kespis-Kosmük-Çişman-Tekey-Be!” diye saydırıp durdu.

“Sana küfretmemen gerektiğini söylemiştim!” diyerek uyardı Elias onu. “Güzel bir şey değil bu!”

“Güsel şey değil mi bu?” Ninecik yeni ayakkabıları geçirdiği ayaklarına baktı. Üzüldü ve yanağından aşağı küçük bir gözyaşı damlası yuvarlandı. “Güsel değil mi bu?”

“Ayakkabılarını kastedmedim,” dedi Elias hemen. “Küfretmeni kastediyorum. Hem bak, artık ben de küfretmiyorum. Artık tamamen bıraktım. Sadece arada bir, ‘sersem adam’ falan diyorum. Bu söylenebilir, çünkü bizim sınıftan birisi, gerçekten de sersem bir adam.”

“Birişi gerçekten sersem adam,” diye tekrarladı büyükanne hevesle ve Elias’ın ayakkabılarını nasıl bağladığını izledi.

“Ama sen bu sözü de söyleyemezsin,” diye devam etti Elias eğitime. “Ve lütfen artık yürümeyi öğren. Artık ayakkabıların da var, yani bahanen kalmadı.”

Her iki bağcığı da iyice tutturdu, Ninecik’i halının üstüne koydu ve tek parmağını uzattı. Ninecik parmağı tuttu ve ders başladı. Her şey harika ilerledi. Akşam yemeğinden önce, odanın etrafında iki tur attılar; akşam yemeğinden sonra iki tur daha yürüdüler. Ninecik bir kez bile düşmedi.

Elias büyükannesini yatağına yatırırken büyükanne onu kendisine doğru çaktı, aniden hiç beklenmedik bir biçimde Elias’ın yanağını okşadı ve burnunun üzerine bir öpücük kondurdu.

“Elias çok tatlı bir sersem adam,” dedi sonra da, sevgi dolu bir şekilde.

Fakat Elias ayakkabılarını çıkartmak isteyince, onları iki eliyle birden o kadar sıkıca tuttu ki, Elias ayagından alamadı.

“Hayır! Ayakkabılar Ninecik’in!” diye ciyakladı ve Elias’ın ellerini ittirdi.

Elias, Ninecik’in yine ağlamasını istemiyordu, bu yüzden ayakkabıları bıraktı. Büyükannem de ayakkabılarıyla uyuyversin, diye düşündü; eğer böyle mutlu oluyorsa, bırakalım sevinsin!

17. Bölüm

Başlangıç Rüzgârı

Annesi geceleyin pencereyi açık bırakmıştı, Elias da kuşların çığlık çığlığa bağırışıyla uyandı. Daha erkendi. Akasyanın yapraklarında çiy damlacıkları parılıyor, parktan ıslak imen kokusu yükseliyordu.

Elias gözlerini yeni güne, yarım da olsa açtı; geçen gün başından geçenleri ve bugün onu nelerin beklediğini düşünödü. Bazen uyandıktan sonra her şeyi hemen hatırlamakta zorluk yaşırdı. Yaşadığı şeyler ağır ağır ve belli belirsiz görünördü ona; hangisini gerçekten yaşadığını, hangisini rüyasında gördüğünü tam olarak bilemez olurdu.

Dün küçük bir paket almıştı; bu kesinlikle rüya değildi. Pakette büyükannesine gelen ayakkabılar vardı. Elias ona yürümeyi öğretmiş, sonra da ayakkabılarıyla yatmasına izin vermişti. Dün aynı zamanda büyükanneyi okula da götürmüştü ve birlikte 'Çirkin Ördek Yavrusu' adlı tiyatro oyununu izlemişlerdi. Sonra da,

daha yeni hatırlıyordu, öğretmen en yüksekten uçan uçurtma yarışını duyurmuştu.

Yatağında doğrulup oturdu.

“Uçayım ben,” diye bir ses geldi yukarıdan. Elias korkuyla kafasını kaldırdı. Ninecik, ayağında yeni ayakkabılarıyla dolabın üzerinde durmuş, atlamaya hazırlanıyordu.

Büyükannenin minik kanatları açılıp kapandı. Elias, bunların artık kısa tüylü küt şeyler değil, basbayağı birer kanat olduğunu şaşırarak fark etti. Kanatları güçlenmiş, büyümüş ve sarı bir kuştüyüyle kaplanmıştı.

Büyükannesi dolabın kıyısına geldi, kanatlarını hızla çarparak ilk uçuşuna hazırlandı.

“Uçayım ben, raketim ben, uçurmayım ben!” diye bağırdı. Bunlar, dün okuldaki çocuklardan duyduğu sözcüklerdi.

“Hayır! Dur! Kendini öldüreceksin!” diye bağırdı Elias ve atlamasını engellemek için yerinden fırladı; ama artık çok geçti. Büyükanne kendini aşağı attı ve kafaüstü aşağı düştü. Kanatları gerilerek açılmıştı, fakat hâlâ çok zayıftılar; bu yüzden Ninecik doğrudan

palmiye saksısına düştü. Neyse ki önlüğü palmiyenin yaprağına takıldı ve havada asılı kaldı.

“İmdaat! İmdaaat!” diye bağırdı cırtlak sesiyle. “Öldüm ben!”

“Bağıрма öyle! Ölmedin sen!” diyerek sakinleştirdi onu Elias ve palmiye yaprağından kurtardı. “Sadece birazcık aptalsın. Yürümeyi bile daha yeni öğrendin, hemen uçabileceğini mi sandın?”

Ninecik başını onaylar şekilde salladı ve kanatlarını oynatarak düzelitti.

“O kadar kolay değil. Alıştırma yapmak gerek Ninecik,” diye açıkladı Elias. “Dün ‘Çirkin Ördek Yavrusu’nu sen de izledin. O da hemen uçamadı, değil mi? Önce, lambadan yatağa kadar uçmayı çalışalım seninle.”

Çalışmalara ne kadar çabuk başlarsak Ninecik’in kendini yaralama tehlikesi o kadar azalır, diye düşündü Elias. Büyükannesi aşırı bir uçma arzusuna sahiptir; Elias okuldayken yalnız başına denerse, bir yerini kırma olasılığı çok yüksekti.

Onu gece lambasının üzerine oturttu.

“Çok yüksek değil, burada bir şey olmaz,” diye güvence verdi. “İlk önce yalnızca kanatlarını çırp, tamam mı? Rüzgârın destek verdiğini hissettiğinde de, sal kendini! O zaman uçarsın işte!”

Ninecik söylenenleri uslu uslu dinleyerek kanatlarını çırpırmaya başladı; bir süre sonra da kendini bıraktı. Ama uçamadı. Küt diye aşağı düştü; saçındaki topuz, yastığı ortasından deldi. Sonra hemen ayağa kalkarak bir daha denemek istedi. Elias onu tekrar lambanın üzerine koydu ve her şey, yeniden ilk seferki gibi oldu. Üçüncü denemede de daha iyi bir sonuç elde edilemedi.

Ninecik ağlamaklı oldu. “Uçacağım ben!” diye sızlandı. “Rüzgâr yap!”

“Tabii ya!” dedi Elias. “Doğru! Rüzgâr yapmamız gerek!”

Gürültü çıkarmamaya özen göstererek banyoya koştu ve saç kurutma makinesini getirdi. Makineyi prize taktı ve büyükanneyi tekrar lambanın üzerine koydu.

“Sana başlangıç rüzgârı yapacağım,” dedi. “Hazırlan. Bir... iki... üç! Şimdi!”

“Şimdi!” diye tekrarladı Ninecik ve kanatlarını çırpıttı. Elias saç kurutma makinesini en yüksek kademeden başlattı ve güçlü hava akımını küçük insanın üzerine tuttu. Kanatları rüzgârla dolan Ninecik sevincinden çığlıklar attı, sonra kendini bıraktı. Ardından da yine önceki gibi aşağı düşmeye başladı. Fakat bu

kez, tüylü kanatları birden havaya kalktı ve birazcık yükselmesini sağladı.

Ninecik'in atlayışı bir uçuşa dönüştü!

"Kanat çırp, kanat çırp!" diye bağırdı Elias, kanatlarını hareket ettirmeyi unuttur kaygısıyla.

Ve büyükanne kanatlarını çırpı. Başındaki topuz yana kayıncaya, çenesi titreyinceye, ağzından istemsiz uğultular çıkıncaya kadar da devam etti. Giysi askılığına dek uçtu, Elias'ın ceketine tırmanıp tutundu ve soluğu kesilmiş halde kanatlarını indirdi.

Tam o anda kapı açıldı.

"Neler yapıyorsun yine burada?" diye sordu annesi şaşkınlıkla.

Elias saç kurutma makinesini kafasına doğrulttu. "Şey... saçlarımı kurutuyorum," diye kekeledi.

Annesi saçına dokundu. "Saçın kuru ama?" dedi. Kurutma makinesini elinden aldı ve kapattı. "Kuru saçları neden kurutmaya devam ettiğini açıklayabilir misin?"

"Çünkü... *daha* kuru olsunlar diye," diye yanıt verdi Elias yüksek sesiyle. Annesinin duyamadığı alçak sesiyle de ekledi: "Ve büyükanne uçmayı öğrensin diye."

"Sen iyice delirdin," dedi annesi ve kafasını sağa sola sallayarak odadan çıkmak için döndü.

“İyice delirdin!” diye tekrarladı büyükanne neşeyle. İlk uçuş denemesi bu kadar başarılı olduğu için keyfi çok yerindeydi.

Annesi kapı eşiğinde durarak döndü.

“Bu ne küstahlık Elias?”

“Ben... ben bir şey demedim,” diyerek sıyrılmayı denedi Elias ve Ninecik’e susması için eliyle gizli işaretleler yaptı.

“Dedin!” Annesi yumuşamamıştı. “Benim delirdiğimi söyledin.”

“Delirdiğimi söyledin!” diye taklit etti büyükanne.

“Kes şunu!” diye kızdı annesi. “Ne dediğini gayet iyi duydum. ‘Delirdin sen’ dedin.”

Elias’ın ceketinin yakasının altına saklanmış büyükanne, bir kez daha onayladı: “Delirdin sen!”

Annesi artık çileden çıktı.

“Hiç susmuyorsun da!” diye bağırdı hiddetle. “Son zamanlarda çok küstah oldun sen! Ne söz dinliyorsun ne odanı topluyorsun! Şu pasaklılığa bak!”

Elias etrafına baktı. Gerçekten de büyükanneye sahip olduğundan beri odasını pek toplamıyordu. Büyükannenin ponponlu şalı, Elias’ın çorapları, boş bir yumurta kartonu, ayakkabı paketinden kalma bir parça kâğıt ile kullandığı makas; darmadağın şekilde halının üzerine yayılmıştı. Pencerenin kenarında bir pipet

ile yan yatmış bir şarap bardağı; yatağın üzerinde de öbek öbek yapışmış sarı küçük tüyler duruyordu.

“Bu kadarı yeter,” diye kararlılıkla söylendi annesi. “Bugün öğleden sonra parka falan gitmiyorsun, oturup bir güzel odanı topluyorsun.” Ardından da koridora çıktı.

“Bir güsel...” diye başladı büyükannesi, alıştığı gibi annesinin cümlesini tekrarlamak için; ama Elias giysi askılığına atılarak ağzını o kadar sıkı kapattı ki, büyükanne ancak gözlerini döndürebildi.

“Bir şey mi dedin Elias?” diye sorarak kafasını tekrar içeri uzattı annesi.

“Eee... güzel... güzel fikir, odamı toplamak,” dedi Elias. Yine küstahça bir söz söylediğini düşünmesin diye de, annesine gülümsedi.

18. Bölüm

Çirkin Ördek Yavrusu

Büyükannenin ilk uçuşunun ve Elias'ın odasının bir havaalanına dönüşmesinin üzerinden daha bir hafta bile geçmemişti. Odaya dışarıdan bir göz atabilseniz, olağanüstü hiçbir şey fark etmezsiniz. Göreceğiniz tek şey, alışılmadık bir düzenlilik olurdu. Yatak artık her gün düzeltiliyordu, giysiler hiç dağınık durmuyor ve etrafa atılmıyordu, halının üzerinde tek bir kırıntı bile yoktu ve şarap bardağı da pipetle beraber, büyükannenin diğer eşyalarının yanına, yatağın altındaki kutuya koyulmuştu.

Bizzat temizlik yapma fikri annesinin aklına gelmesin diye, Elias ve büyükannesi odayı mümkün olduğunca düzenli tutmaya uğraşıyordu. Uçuş düzeneğinin keşfedilmesine kesinlikle izin verilemezdi. Uçmak, ilk andan beri büyükannenin o kadar hoşuna gitmişti ki, artık başka hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Sabahın köründen itibaren, “Haydi, kalk! Uçmaya gidiyoruz!” diye şakımaya başlıyordu. Elias yanıt vermeyip uyumaya devam ettiğinde de yatağa, onun üzerine tırmanarak küçük parmakçıklarıyla Elias’ın gözkapaklarını açmayı deniyordu.

O gün de yine, “Bırak biraz daha uyuyayım,” diye homurdandı Elias. “On dakika daha bekle!”

Büyükanne yastığın üzerine oturup uslu uslu bekledi. Ama uzun süre sabredemeyen birisiydi. Sadece bir dakika sonra Elias’ın üzerine eğildi ve çocuğun gözlerini tekrar açtı.

“On dakika oldu,” diye haber verdi. “Uçmaya gidiyoruz!”

Elias, Ninecik’in vazgeçmeyeceğini biliyordu. Çalışma zamanının geldiğine karar vermişse, uyumak artık önemli bir şey değildi. Bu yüzden kalktı, annesi ve babası uyanmasın diye sessizce giyindi ve alıştırma uçşları için kullanılacak alanı büyükannesinin yardımıyla hazırladı.

Ninecik, giysi askılığı ile pencere arasına bir ip gerdi. Elias da halının üzerine yatak örtüsünü yaydı, palmiyeyi köşeye çekti ve tavadaki lambanın altına da açık bir şemsiyeyi ters şekilde astı.

Ardından, “Haydi Ninecik, başlıyoruz! Birinci uçuş!” duyurusunu yaptı ve büyükanneyi dolabın üzerine koydu. “Yelpazeler başlasın!” Uçuş öncesi kanat çırpımlar (veya Elias’ın deyimiyle *yelpazeler*) önemliydi. Saç kurutma makinesini çalıştıramazlardı çünkü çok gürültülüydü; o yüzden Ninecik kendi rüzgârını kendisi yapmalıydı. Dolabın üzerindeki pelüş file sıkıca tutundu ve küçük kanatçıklarını büyük bir hızla hareket ettirdi. Yukarı, aşağı, yukarı, bir daha aşağı... Topukları yerden havalanana kadar buna devam etti. Kalkış için en doğru zaman buydu.

“Yerlerinize, hazır, başla!” diye bağırdı Elias ve yeşil ışık verdi.

Ninecik fili bıraktı ve kendini hafifçe ittirdi, birazcık havalandı ve odayı çaprazlamasına geçti.

Bazen, yeterli rüzgâr yapamadığı ya da kalkışın başarılı olmadığı seferlerde, başarısız birkaç kanat çırpışın ardından açık şemsiyenin içine düşüyordu; Elias da onu çıkarıp tekrar dolabın üzerindeki yerine koyuyordu.

Fakat kalkışın başarılı, kendisinin de formda olduğu zamanlarda; Elias daha ona kadar bile sayamadan dolap ile kapı arasındaki mesafeyi geçiyordu.

“Dokuz,” diyerek bildiriyordu uçuş hızını Elias. Bazen, “Sekiz!” Hatta bir keresinde, “Yedi buçuk!”

Fakat büyükanne sık sık, ipi geçemeyecek kadar düşük bir ivmeyle havalanıyor ve aşağı düşüyordu. Böyle durumlarda, “Acil iniş!” diye bağıyor ve önceden hazırlanmış yatak örtüsünün üzerine düşüyordu.

Yatak odasının kapı gıcirtısı ve annenin koridordaki ayak sesleri duyulmadan önce, bu tip en az yirmi uçuş denemesi yapmışlardı. Ninecik yıldırım hızıyla ipi ortadan kaldırdı, Elias şemsiyeyi kapattı ve yatak örtüsünü yatağın üzerine atıverdi. Kahvaltı için kakao hazırlamaya gittiğinde de, Ninecik onun için, temiz çoraplarla yeni bir tişörtü sandalye üzerine koyup hazırladı. Böyle yaparak zamandan kazanıyorlardı, çünkü sabahları anneyle babanın hep acelesi oluyordu.

Büyükannenin alışkanlık haline getirdiği bir şey daha vardı: Yola çıkmadan önce, Elias’ı her zaman burnundan öpmek.

Büyükanne Ninecik’in kanatları her geçen gün biraz daha kuvvetlendi ve uçuşları da güvenli hale geldi. Elias bir keresinde okuldan döndüğünde, büyükannesini kapının üst çerçevesinde uyur halde buldu. Belli ki bütün gün uçmuş ve kutusuna dönecek gücü kendisinde bulamayacak kadar yorulmuştu. Başka bir

seferinde de, büyükanne Elias'ı acayip korkutmuştu. Onu her zamanki gibi uyandırmamış; Elias kendisi uyanıp ona bakındığında da hiçbir yerde görünmemişti. Elias bütün odayı köşe bucak aramış, sessizce adını seslenmişti; ama büyükanneden hiçbir iz yoktu! Artık ciddi ciddi kaygılanmaya başlamışken, birden dışarıda, pencerenin önünde mavi bir şey olduğunu fark etti. Büyükannenin önlüğüydü bu; önlüğün içinde de... elbette Ninecik vardı! Akasya ağacının dalına oturmuş ayaklarını sallıyor ve yeşil bir yaprak parçasını kemiriyordu. Elias sinirlendi.

“Ninecik!” diye bağırdı ve pencereden dışarı uzandı. “Sana dışarı uçma izni veren oldu mu?”

“Dışarı uçma izni yok,” diye yanıtladı büyükanne, gerçeğe bağlı bir tutumla. Ama akasya yaprağını çiğnemeye devam etti.

“Çabuk gel buraya! Düşeceksin aşağı!”

Fakat büyükanne güvenlik sorunu yaşıyor gibi değildi. Saatler boyu süren çalışmalar ve güçlü kanatlar, ona daha önce sahip olmadığı bir özgüven sağlamıştı.

“Ben çiykin ördek yavrusuyum. Kuğuları bekliyorum!” diye açıkladı Elias'a keyifle.

Elias ona şaşkın şaşkın baktı.

“Sen ördek yavrusu değilsin Ninecik,” diye yanıt verdi. Sakin sakin konuşmaya çalışıyordu ama sesi,

heyecanını ele veriyordu. “Kuğu da değilsin sen. Kuğular daha büyüktür ve uzun boyunludur. Bak, senin boynun öyle mi?”

Büyükanne başını eğdi ve boynuna bakmak istedi, ama başaramadı.

“Benim boynum nerede? Boynum yok mu benim?”

Hayretler içerisindeydi ve dalın üzerinde bir öne bir arkaya sallanıyordu. Elias, ağaçtan düşmesinden korktu. Tam o sırada, onu kandırarak tekrar içeri çekmek için aklına bir fikir geldi.

“Gel kendine bir de aynada bak!” diye çağırdı. “Boynun ne durumda, görürsün o zaman!”

İşe yaradı. Büyükanne kanatlarıyla yelpaze yaptı, havalanıp tekrar odanın içine uçtu. Elias derin bir oh çekerek hemen pencereyi kapattı. Sonra gidip babasının banyodaki tıraş aynasını aldı ve Ninecik’in önüne koydu.

“Bak da kuğu olmadığını gör şimdi,” dedi.

Ninecik merakla aynaya baktı. Kendi görüntüsüne o kadar şaşırdı ki, hayretle bir çığlık attı. “Nediy bu?” diye sordu ve sanki yansımasının neyden yapıldığını anlamak istermiş gibi, işaretparmağıyla cama dokundu.

“Ne olacak Ninecik? Sensin işte,” dedi Elias. Susarak uzun uzun kendisine baktı büyükanne. Sonra

eliyle boynunu tutup sağa sola hareket ettirdi, kafasını kaldırdı ve üzüm gözleriyle Elias'a baktı.

"Kuğu değilim," diyerek hak verdi. "Ama neyim ben?"

Elias duraksadı. Bu sefer nasıl yanıt vereceğini o da bilmiyordu. Ninecik, Ninecik'ti işte; yumurtadan çıkan büyükanneydi. Yoksa öyle değil miydi? "Sen bir büyükannesin," dedi. "Ama alışılmış bir büyükanne değilsin. Sarı bir yumurtadan çıkan, küçük kanatları olan bir büyükannesin."

"Yalnız mıyım ben?"

"Yalnız değilsin, ben varım," diyerek avutmak istedi onu Elias, çünkü gözlerinin yine yaşlarla dolduğunu görmüştü. "Sen bana sahipsin, ben de sana sahibim."

Ama verdiği yanıt büyükanneyi teselli etmedi. Elias'a daha da yakınlaşarak onu uzun uzun ve merakla süzdü.

“Ama sen kanatlı bir büyükanne değilşin ki!” dedi nihayet.

Elias, büyükannesinin ne demek istediğini anladı; haklı olduğunu da biliyordu. Kendisi o açıdan yalnız değildi; Emil’le, Viktoria’yla ya da Milan’la oynayabiliirdi, onların hepsi de, kendisi gibi birer çocuktü. Her biri birbirinden biraz farklıydı ama bir şekilde hepsi aynıydı. Büyükannesinin ise, kendisine benzeyen hiç kimsesi yoktu.

“Korkma,” dedi Elias. “Eminim dünyadaki tek kanatlı büyükanne sen değilsindir.”

Bu da büyükanneyi mutlu etmeye yetmedi. Elias’ın burnunun üzerine bir öpücük kondurdu, ama bu ke-derli bir öpücüktü.

“Beni kuğu yapsana,” diye önerdi Ninecik.

“Onu yapamam. Yine de üzülme. Kuğu değilsin ama bunda ağlanacak bir şey de yok,” diye ikna etmeye çalıştı onu Elias. Aynayı gösterdiği için kendisine kızıyordu. Onu nasıl avutacaktı şimdi?

Sonunda aklına, annesinin en sevdiği söz geldi. Bu söz sanki böyle bir durum için icat edilmişti.

“Merak etme,” dedi, “bir şekilde hallederiz!”

19. Bölüm

A. Günü

Cumartesi günü yaklaşıyor ve uçurtma şenliği için hazırlıklar hızlanıyordu. Çocuklar birbirlerine her gün, uçurtma yapımında ne kadar ilerlediklerini anlatıyordu.

“Dedem dün uçurtmanın gövde çıtalarını çaktı,” diye haber verdi Milan. “Yarın da kâğıtla kaplayacağız.”

“Ben uçurtmaya yüz çizdim bile,” diye duyurdu Lucy. “Biraz şaşkı bakıyor, ama bu yüzden bıyığı var!”

“Benim uçurtmamın kuyruğu on metre!” diye bir palavra attı Emil.

“Benim uçurtmam da dişi uçurtma, n’aber!” diye bağırdı Viktoria. “Ve benimki gibi, yerinden çıkabilen dişleri var!”

“Biz, yani babamla ben, uçurtma değil roket yapıyoruz!” diyerek gizli planlarını açık etti Gregor. “Çünkü roketler en hızlısı ve en yükseğe uçabiliyor!”

“Ya sen, Elias?” diye sordu öğretmen. “Senin uçurtman ne durumda?”

“Bitmek üzere,” diye yanıt verdi Elias hızla ve öğretmen başka soru sormasın diye tekrar defterinin üzerine eğildi.

Ama aslında, uçurtmada hiç ilerlemiş değildi. Hatta daha başlamamıştı bile! Babasını, uçurtma şenliğinin yaklaştığı konusunda birkaç kez uyarmıştı; ama babası sadece başıyla onaylayıp bilgisayarının başında oturmaya ve yeni oyunu üzerine düşünmeye devam etmişti.

Yaptığı iş çok zor ve yorucu bir iş olsa gerekti. Alnını kırıştırarak, iç çeke çeke bütün akşamı bilgisayar başında geçiriyor, birbiri ardına kahveler içiyor ve etrafında olan biten şeyleri hiç fark etmiyordu. Annesi veya Elias bir şey sorduğunda ya hiç yanıt vermiyor ya da sadece, “Tabii, kesinlikle,” diyordu. Fakat neye ‘tabii, kesinlikle’ dediğini kesinlikle bilmiyordu.

“Kes-Pis-Kokulu-Sümüklü-Çişli-Mantar-Teke! Yeter Be!” diye saydırdı yine Elias; önce alçak, sonra da yüksek sesiyle. Yine de büyükannesinin duymamasına dikkat etti. Fakat ne alçak ne de yüksek sesli saydırmalar bir işe yaradı; babası, bilgisayarın önünde büyülenmiş gibi oturmaya devam etti. Normalde şato ve

kalelerinden başka bir şeyle meşgul olmayan annesi bile Elias'a acıdı.

“Uçurtmayı baban olmadan, kendi başımıza yapmayı deneyelim, ne dersin?” diye önerdi annesi günün birinde. Tüm öğleden sonrayı tahta çubukları birbirine bağlayıp üzerine kâğıt yapıştırmakla geçirdiler. Elias kuyruk kısmını yaptı; uçurtmanın yüzüne de büyük gözler, çiller ve gülen bir ağız ekledi.

Bitirdiklerinde ikisi de çalışmalarından çok memnun olmuştu. Fakat ertesi gün bir deneme uçuşu yapmak için parka gittiklerinde tam bir fiyasko yaşandı. Uçurtma yükseldi, yukarıdan Elias'ı görecektir şekilde sadece bir an için havada asılı kaldı, ardından da kafaüstü yere çakıldı. Sonra da uzun bir kayın ağacının dalına takılıp iki parçaya bölündü. Parçalardan biri zambaklı göle düştü, diğeri ağaçta kaldı. Uçurtmadan geriye kalan tek şey, annesinin elindeki ip topağı oldu.

Elias ağlamaklı oldu.

“Elias, ben bu işi beceremiyorum gerçekten,” dedi annesi üzüntüyle. “Eski resimleri onarabilirim; heykelleri, kumaşları, hatta kilisedeki bir pencereyi bile tamir edebilirim. Ama uçabilen bir uçurtma yapmak... İşte onu beceremiyorum.”

Cuma günü öğretmen, çocuklara uçurtma şenliğinin yeri ve saatini bir kez daha hatırlattı.

“Ben belki gelemem,” dedi Elias.

“Neden?” diye şaşırđı öğretmenini.

“Hasta oluyorum galiba,” demek geldi Elias’ın aklına; bahanesini daha inandırıcı kılmak için de hafif hafif öksürdü.

“Çok yazık olur,” diye üzöldü öğretmenini. “Hava durumunu dinledim, müthiş bir rüzgâr varmış. Sanırım uçurtmaların hepsi harika uçacak!”

“Ama benim boğazım ağrıyor,” diye bir kez daha vurguladı Elias yüksek sesiyle. Fakat öğretmeninin duyamadığı alçak sesiyle bağırıyordu: “Gelemiyorum, çünkü babam yeni oyununu düşünüyor ve benimle kaybedecek zamanı yok!”

Okuldan onu almaya geldiğinde, annesi sinirli görünüyordu. Ne kütüphaneye ne de alışverişe gitmek zorundaydı, sadece en hızlı şekilde eve dönmek istiyordu. Elias’ı da acele ettirdi.

“Ne oluyor?” diye sordu Elias hayretler içinde.

“Bugün babanın A. günü.”

“A. günü de ne demek?”

“Acayip önemli günü demek. Baban yeni oyunu teslim etti. Kazanıp kazanmadığını ve Avustralya’daki şu

fuara gidip gidemeyeceğini bugün öğrenecek.”

“Peki, gidebilecek mi sence?” diye merakla sordu Elias.

“Bence gider,” dedi annesi tam bir inançla. “O kadar emek verdi ki, yarışmayı kesin kazanacaktır.”

Evde küçük bir kutlama için hazırlık yaptılar. Annesi, babasının sevdiği pastadan yaptı; Elias da sofrayı, yapılacak törene uygun şekilde hazırladı. Geriye bir tek babanın gelişini beklemek kaldı.

Elias, aradaki zamanı değerlendirmek amacıyla Ninecik’le beraber biraz daha uçuş çalışması yapmak istedi; fakat bunu daha sonra yapmaya karar verdiler. Ninecik odada uçmaktan eskisi gibi zevk almıyordu artık. Oda ona fazla sınırlı geliyor, dolaptan kapıya uçmak çok basit kalıyordu.

“Dışarı çıkalım!” diye ikna etmeye çalıştı Elias’ı. “Parka gidelim uçmaya!”

“Bugün olmaz Ninecik,” dedi Elias. “Birazdan babam gelecek. Onun oyunu mu kazanmış, çok merak ediyorum.”

“Baban oynuyor mu?” Büyükanne gözlerini kocaman açtı.

“Hayır. O doğru düzgün bir şey oynayamıyor,” dedi Elias kederle. “O oyun *düşünüyor*; onun işi bu.”

“İş mi? İş ne?”

“Yaptığın ve bu yüzden para aldığın bir şey.”

“Oynayamasan da?” Büyükanne şaşırmişti.

“Yani, evet...” Elias, kendisinin de tam anlamadığı bir şeyi açıklamayı deniyordu. “Babam bilgisayar kullanabiliyor, ama oynayamıyor.”

“O zaman öğret ona,” diye önerdi büyükanne.

“Olmaz ki,” dedi Elias. “Hiç zamanı yok.”

Elias tam o sırada sokak kapısının sesini duydu ve koridora koştu.

“Kazandın mı?” diye atıldı, daha annesi bile sormadan. “Avustralya’ya gidiyor musun?”

Babası iş çantasını sandalyenin üzerine koydu, ayakkabılarını ve paltosunu çıkardı; ancak bundan sonra Elias’a ve annesine baktı. Başını çok yavaş şekilde sağa sola salladı.

“Kazanamadın mı?” diye sordu Elias hayal kırıklığıyla. “Nasıl olur?”

“En iyi olmadığım için.”

“Öyle mi dediler?” diye sordu annesi merakla.

“Öyle dediler,” dedi babası ve başıyla onayladı. “Ama öyle demeselerdi de farkına varırdım zaten. Benim oyunum iyi düşünölmüştü, zekiceydi, şık bir görünümü vardı; ama diğerleri kadar eğlenceli değildi.

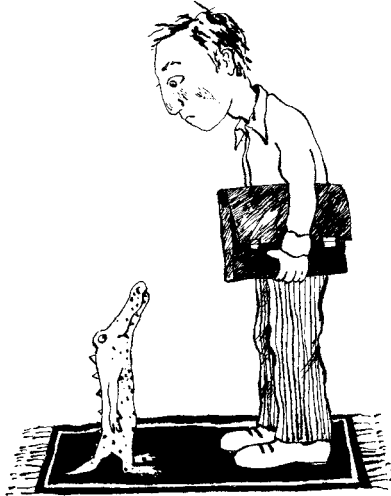
Benim oyunum için, 'çocuğu olmayan biri tarafından yapıldığı belli oluyor,' dediler."

"Çocuğu olmayan mı?" diye tekrarlardı annesi anlamayarak.

"Ben neyim o zaman! Timsah mı?" diye bağırdı Elias.

Babası gülmedi. Elias'ı daha da yakınına çekti. "Sen, uzun zamandır hiç vakit ayıramadığım oğlumsun," dedi. Yediği şekerleme boğazında kalmış gibi çıkmıştı sesi. Elias'ı bağırına bastı. "Bugün bunun açıkça farkına vardım. Ve inanır mısın... bu, kazanamamaktan çok daha kötü..."

Elias babasını kucakladı. Babası üzülüyordu, teselliye ve neşelenmeye ihtiyacı olduğu açıktı. "Hâlâ kazanabilirsin," diye fısıldadı kulağına. "Sahiden! Hâlâ büyük bir dondurma kazanabilirsin! Ama acele etmeliyiz, ödüllü yarışma yarın!"

20. Bölüm

Hangi Uçurtma En Yüksekçe Çıkacak?

O gece geç saatlere dek uçurtma yapmakla uğraştılar. Babası her şeyi, önce bilimsel olarak ele aldı. Akşam yemeğinden sonra bilgisayarda bir uçurtma tasarımı yaptı ve ihtiyaç duyacakları şeylerin hepsini listeledi. Ardından, gereken şeyleri satın almak için dışarı çıktılar; fakat bütün dükkânlar çoktan kapanmıştı.

Böylece hazırlıkların birinci, bilimsel aşaması sona erdi; çok daha eğlenceli ve heyecanlı, şanslı ve daha az şanslı olaylarla dolu ikinci aşaması başladı.

Elias'ın annesi, çekmecelerin birinde ilk yaptıkları çilli uçurtmadan artan çıtaları buldu, ama bunlar yeterli olmadı. Elias ikinci kattaki komşuya giderek, ödünç verecek çıtaları olup olmadığını sordu. Komşuda çıta yoktu; fakat kadın onun yerine, oturma odasının penceresindeki jaluziden kırılarak kopmuş iki bambu çubuk verdi. Tam gereken uzunluk ve incelikteydiler ve çok da sağlamdılar.

Elias'ın babası bunları çapraz şekilde çatarak uçurtmanın gövdesini tutturdu ve parşömen aramaya başladı. Bir yerlerde, kusursuz bir uçurtmanın parşömen kâğıdından yapılması gerektiğini okumuştı.

Annesi, biraz daha az kusursuz bir şeyle mutlu olmayı bilmek gerektiği düşüncesindeydi; bu yüzden fırında yemek pişirirken kullandığı alüminyum folyolardan faydalanmayı önerdi. Fakat onun da, eni yetersizdi; bu nedenle kusursuz herhangi bir şey bulmak için evin ve alttaki bodrumun her tarafını altüst ettiler. Buna karşın uygun hiçbir şey bulamadılar.

En sonunda, Elias'ın aklına büyükannesinin ayakkabı paketinin sarı kâğıdı geldi. Kenarı biraz yırtıktı ama hâlâ yapılandırılabilirdi. Annesi kâğıdı ütiledi, babası da uçurtmanın gövdesine tutturdu. Babasının elinden pek bir iş gelmiyordu aslında; yine de Elias yapabildiği yerlerde ona yardım etti ve sonunda başardılar.

Aslına bakılırsa uçurtma, az önce diş doktoruna gidip diş çektirmiş veya boks maçında sağlam bir yumruk yemiş gibi görünüyordu; fakat Elias'ın annesine göre fıstık gibiydi! Annesi, küçük parlak kumaş şeritler kesip bunları birbirine zımbalayarak kuyruk yapıyor, Elias da boya kalemleriyle uçurtmaya yüz çiziyordu.

Bu sefer çil yapmadı, kocaman bir burun ve kalın kaşlar çizdi. Bir yerde eli kaydı ve planlanmadığı bir çengel oluştu. Annesi de Elias'a, bunu bir gözlük şekli vererek tamamlamayı önerdi.

Sonunda onca çaba ve koşuşturmanın, tüm planlama ve plan değiştirmelerin ardından; mutfak masasının üzerinde, Elias'ın geceleyin mutfakta bırakmaktan korkacağı kadar şeytani görünümlü, salatalık burunlu bir uçurtma duruyordu.

“Gece odana gelir diye mi korkuyorsun?” diyerek güldü annesi.

Elias hayır anlamında başını salladı ama her ihtimale karşı, uçurtmayı kilere koyup kapının kilidini de iki kere çevirdi.

Yatağına yattığında epey geç olmuştu, ama yine de hemen uykuya dalamadı. Kafasında sorular dönyordu: Diğer çocukların uçurtmaları nasıl olacaktı, acaba gerçekten öğretmenin vaat ettiği gibi müthiş bir rüzgâr esecek miydi? Peki gözlük takmış bir uçurtma, çilli bir uçurtmadan daha mı hızlı, daha mı yavaş, yoksa onunla aynı hızda mı uçardı? Ve birinciye verilecek dondurma, acaba ne kadar büyük olacaktı?

Sonra biraz da babasının bilgisayar oyunu hakkında düşündü. Yeterince eğlenceli olmaması onu üzmişti. Babasına karşı biraz daha sabır göstermeye

ve hem onunla hem de annesiyle, biraz oyun oynama çalışması yapmaya karar verdi. Onlar da öğrenebilirdi! Yumurtadan çıkan bir büyükanne bile, yürümeyi hatta uçmayı öğrenmişse; anne babası oyun oynamayı neden öğrenemesindi ki!

Karanlıkta birden büyükannenin sesi duyuldu: “Yarın okula gidiyor muyuz?”

Elias yatağın kenarından eğilerek alttaki kartonu çekti. Ninelik eldivenin içinde büzüşmüş yatıyordu, ama gözleri açıktı ve uyanıktı. Herhalde onun da uykusu kaçmıştı.

“Yarın cumartesi,” dedi Elias. “Okul kapalı.”

“Park da mı kapalı?”

“Hayır, ama yarın parkta uçurtma şenliği var! Hepimiz gideceğiz. Sonra da hangi uçurtmanın en yüksekte uçtuğunu göreceğiz.”

“Göreceğiz!” diye bağırdı büyükanne sevinçle. “En yüksekte bizim uçurtma uçar!”

“Tamam, seni de götürüleceğim,” dedi Elias. “Ama cebimde kalacağına söz ver. Seni kimsenin görmemesi gerek. Anlaştık mı?”

“Anlaştık,” dedi büyükanne memnun şekilde ve gözlerini kapadı.

“Ne demek o, söz vermek?” diye sordu bir süre sonra.

Elias, uzun süre sağa sola döndükten sonra, nihayet uykuya dalmıştı. Bu yüzden Ninecik, sorusuna bir yanıt alamadı.

Ertesi sabah geç saate kadar uyudular, ama uçurtma şenliği öğle yemeğinden sonra olacağı için bir şey kaçırmamış oldular. Hepsi de özenli şekilde hazırlandı. Babası mavi bir gömlek giydi; annesi de prenses saçlarını, rüzgârda itaatsizlik yapıp uçuşmasınlar diye sıkı sıkı bağladı. Büyükanne ise şapkasını giydi, topuzuna gözlüğünü taktı ve Elias'ın ceketinin cebine tırmandı. Dikiş yerinden açılmış delik sayesinde etrafı gayet güzel görebiliyordu. Elias uçurtmayı aldı ve beraber yola çıktılar.

Oyun alanının arkasındaki çayır çoktan çocuklarla dolmuştu. Milan, dilek balonuna benzeyen uçurtmasıyla oradaydı. Viktoria 'dişi uçurtması'yla gelmişti; yerinden çıkabilen dişleri yoktu ama o da Viktoria gibi, havuç yemiyordu. Emil kıpkırmızı bir uçurtma getirmişti; kuyruğu o kadar uzundu ki, hiç ölçülme-se bile onunkisinin en uzun kuyruk olduğu kesindi. Gregor kâğıttan yapıлма bir roketle, Lucy de Çinli büyükbabası ve ipekten yapılmış uçurtmasıyla beraber gelmişti.

Elias uçurtmasından biraz utanıyordu. İçlerindeki en küçük uçurtmaydı ve annesi sarı kâğıdı güzelce ütölmüş olsa da, kırış kırış görünüyordu.

Öğretmenin çok hoşuna gitti yine de. “Gözlük çok iyi olmuş! Böylece nereye uçması gerektiğini görür ve kazaya neden olmaz,” dedi ve uçurtmanın kuyruğuna ‘beş’ sayısını ekledi. Bir yandan da Elias’a bakıyordu. “Gelmeyeceksin diye korktum. Daha iyi misin şimdi?”

Elias hızla başıyla onayladı ve sağlığı hakkında başka soru sorulmamasını umdu, aksi halde annesine açıklama yapmak zorunda kalacaktı. Şansına, öğretmenin de hiç zamanı yoktu; çünkü uçurtmalar için çok uygun bir rüzgâr esmeye başlamış ve yarışın başlangıcını duyurma zamanı gelmişti.

“Bütün uçurtmalar yerlerine, hazır olun, başlıyoruz!” diye duyurdu elindeki megafonla. Sesi, geniş çayırın her yerinden duyulabiliyordu.

Çocuklar, anne babalar, büyükbabalar ve büyükaneler, yarışa başlayarak uçurtmalarını yükseltmeye çalıştı. İlk başaran Lucy oldu. İpek uçurtması, dünyanın en doğal şeyymiş gibi havaya yükseldi. Onun hemen ardından, Milan’ın dilek balonu ayağını yerden kesti. Viktoria’nın annesi, dişi uçurtmayla beraber çayırın bir orasına bir burasına yorgun düşene dek koşturdu; ama hiçbir şey olmadı.

Lucy'nin Çinli büyükbabası, "Verin uçurmayı ben başlatayım," diye kibar bir öneri sundu. Dişi uçurtmayı onun maharetli ellerine teslim ettiler ve sadece bir dakika sonra onu havada gördüler.

Emil'in uçurtması, aşırı büyük kuyruğu yüzünden epey yavaş bir başlangıç yaptı; ama havalanır havalanmaz yükselerek Lucy'nin ipek uçurtmasını yakaladı. Her ikisi de havada, kendi evlerindeymiş gibi rahatça süzülüyordu. Diğer uçurtmalar tarafından yakalananak gibi değillerdi; sanki yukarıdan bakıp diğerleriyle alay ediyorlardı.

Gregor'un roketi aslında başarılı bir çıkış yapmıştı, ama daha sonra havada parendeler atmaya başladı. En sonunda da alt parçası tamamen kopup düştü.

"Sadece kullanılmış yakıt deposunu bıraktı!" şeklinde bir yorum yaptı Gregor'un babası gülerek ve bozulan roketin havada kalmayı sürdürebilmesi için uçurtmanın ipini çekiştirmeye koyuldu.

Ama en kötü durumdaki, Elias'ın gözlüklü uçurtmasıydı. Sırayla herkes denemesine rağmen, yükselmeyi kesinlikle ve kesinlikle istemiyordu. Çinli büyükbaba bile onu ikna etmeyi başaramadı.

"Bu uçurtma toprağı çok seviyor," yorumunu yaptı sonra ve Elias'a uçurtmayı geri verirken üzüntüyle omuzlarını silkti. "Uçmayacak."

Buna rağmen Elias'ın babası tekrar tekrar denedi. Rüzgârı arkasına alıp koşturdu, rüzgârı önüne alıp koşturdu, uçurtmayla beraber havaya sıçradı, bir bankın üzerinde ayakta uçurmayı denedi... hepsi boşunaydı! Gökyüzü mavisi gömleği ter içinde kalmıştı ama uçurtma inatla yerden yükselmiyor ve şeytani gülümsemesiyle kötü kötü sırtıyordu.

“Bunun uçağı yok,” diyerek yenilgiyi itiraf etti sonunda. “Topal ördek gibi. Gerçekten hiç uçma hırsı yok.” Bitkin ve soluk soluğa, bankın üzerine çöktü. Hayal kırıklığına uğramıştı, anne de aynı hayal kırıklığını paylaşıyordu. Ama en büyük hayal kırıklığını Elias yaşıyordu.

İlle de kazanmak istediğinden değil. Onu üzen asıl şey, çayırdaki tüm uçurtmalar içerisinde bir tek onunkinin, birazcık da olsa uçamamış olmasıydı. Birkaç metre bile havalanamamıştı!

Fakat Elias kararlıydı ve vazgeçmeyecekti. “Bir daha deneyeceğim ben,” dedi babasına. Uçurtmayı gövdesinden tutarak bir kez daha merakla inceledi. Evet, biraz buruşuktu; ama bu, uçuşunu engelleyecek bir şey miydi? Kuyruğu da belki fazla kısaydı, ama Milan'ın dilek balonunun hiç kuyruğu yoktu ve yine de harika uçuyordu!

Peki onunkisi neden uçmuyordu? Neyi yanlış yapmışlardı? Elias, başlangıcı bu kez çayırın diğer tarafındaki hafif tepelik alandan uçmaya karar verdi. Orada kimse yoktu. Belki orası, uçurtmanın daha çok hoşuna giderdi! Belki uçurtması yalnız yaşamayı seven biriydi ve fazla ilgi çekmek istemiyordu!

İp topağını annesine teslim etti ve çayırdaki beraber yürümeye koyuldular. Küçük tepeye geldiklerinde rüzgâr yeniden esmeye başladı. Elias uçurtmayı tutabileceği kadar sıkı tutarak başının üzerine kaldırdı ve tüm gücüyle koştu. Annesi yerinde kalıp ipin parmakları arasındaki sargıdan çözülmesini sağladı.

“Başlasın yelpaze, haydi yelpaze, yelpaze!” diye bağıyordu Elias; uçurtmayı, uçuş alıştırmalarında Ninesik’i cesaretlendirdiği gibi cesaretlendirmeye çalışarak. Bayırın ortalarına geldiğinde, uçurtmanın elinin altında huzursuzlanarak hareketlenmeye başladığını hissetti.

“Bırakıyorum!” diye bağırdı ve tutuşunu gevşetti. Uçurtma elinden ayrılarak yükselmeye başladı. Annesi, uçurtmanın rüzgâra karşı havalanabilmesi için ipi azıcık çekti ve yükseklik kazanması için de hemen tekrar gevşetti. Gözlüklü uçurtma zahmetle ve ağır ağır yükseldi; sırttan yüzü, uzaklaştıkça daha az şeytani görünmeye başladı.

Elias durduğu yerden ona baktı. Sarı kâğıt, bulutsuz gökyüzünde havaya yükseliyor; gözlük camlarının ardındaki gözler Elias'a, "Ben buradayım, n'aber? Ya sen neredesin?" der gibi bakıyordu. Kumaş şeritlerden yapılmı kuyruk, rüzgârda keyifle dalgalanıyordu.

O anda birden, uçurtmanın kenarındaki mavilik Elias'ın gözüne çarptı. Sonra da dehşetle çığlığı bastı! Bu Ninesik'in önlüğü değil miydi? Elini hızla cebine attı; evet, cebi gerçekten de bomboştu!

Rüzgâr, uçurtmayı hafifçe yana yatırınca, Elias büyükannesinin hasır şapkasını, minik bacaklarını ve kırmızı ayakkabı bağcıklarının arkadan salınışını net bir şekilde gördü.

Ninesik, uçurtmayla beraber daha yükseğe çıkabilmek için bambu çubuklardan birine sıkıca tutunmuş, kanatlarını tüm gücüyle yelpazeliyordu.

Bu arada Elias'a doğru koşmuş olan babası, "Harika!" diye haykırdı. "Başardın!"

"Bravo Elias!" diye bağırdı öğretmeni de, gözlüklü uçurtmanın giderek yükseldiğini çayırın diğer ucundan gözlemleyerek. Uçurtma, Gregor'un roketini çoktan geçmişti; sonra dişi uçurtmayı solladı, Milan'ın dilek balonunu ardında bıraktı ve Emil'in uzun kuyrukluşuna yaklaştı.

Gözlerini uçurtmanın kenarındaki mavi noktadan

hiç ayırmayan Elias, “Sağlam tut elinde!” diye seslendi annesine. “Uçup gitmesin sakın!”

“Korkma, ipi bileğime bağladım zaten,” diyerek sakinleştirdi onu annesi. O da gökyüzüne bakıyor ve mutlu mutlu gülümsüyordu. Büyükanneyi görmüyordu o. Büyükanneyi kimse görmüyordu. Herkes gözlüklü uçurtmanın yalnız başına havalanıp yükseldiğini düşünüyordu. Uçurtmanın, büyükanenin yardımı olmasa hiçbir zaman uçamayacağını ise bir tek Elias biliyordu.

“Bakın, bizimkisi en yüksekte!” diye bağırdı babası gururla. Haklıydı. Büyükanne, gözlüklü uçurtmayı o kadar yükseğe çıkartmıştı ki, Emil’in uzun kuyruklu-suyla Lucy’nin ipek uçurtması bile gerilerde kalmıştı. Süzülerek rüzgârda salınıyor, masmavi gökyüzünde giderek uzaklaşıyor ve Çinli büyükbabayı hayretler içerisinde bırakıyordu.

“Bu uçurtma toprağı sevmiyormuş,” diyerek ilk baştaki görüşünü düzeltilti ve saygıyla eğilerek Elias’ı selamladı. “Gökyüzü uçurtmasıymış bu!”

İşte o anda, annesinin elindeki gergin ip birden sarsıldı.

“Ne oldu?” diye sordu Elias.

“Koptu, kopardı kendisini!”

Gerçekten de uçurtma, kendisini ipten kurtarmış, giderek yükseliyordu! Sırıtan yüzü bir süre daha göründü, ardından küçük sarı bir nokta halini aldı ve en sonunda da, uçsuz bucaksız gökte gözden kayboldu gitti. Kopan ip annenin elinde kalmıştı; diğer ucu da aşağı doğru iniyordu.

Ucunda, sağa sola sallanıp duran bir şey vardı. Çimenliğin üzerine düşünce, Elias koşarak bakmaya gitti: Bunlar büyükannenin ayakkabılarıydı! Ayakkabı bağcıklarını birbirlerine düğümlemişti çünkü bağlamasını beceremiyordu. Elias daha onu öğretmemişti...

O sırada öğretmenin megafonundan, "Uçurtma yarışı sona ermiştir!" duyurusu geldi. "Tüm katılımcılar buraya!"

Elias, diğerlerinin yanına ağır adımlarla ve üzgün üzgün ilerledi. Elinde büyükannenin ayakkabıları, gözlerinde yaşlar vardı. Büyükannesini, Ninecik'i kaybetmişti! Uçurtması onu koparıp almıştı!

"Kesin bir şekilde, kazanan, beş numaralı uçurtma!" duyurusu geldi megafondan. Sonra da Elias'ın çevresinden güçlü alkışlar yükseldi.

"Yaşasın!" diye bir sevinç çığlığı yükseldi babasından. "Biz kazandık!"

"Bizim sarı uçurtmamız kazandı!" diyen annesinin sevinç çığlığı izledi onu. "Mutlu musun Elias?"

Elias başıyla onayladı ama gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

“Neden ağlıyorsun?” diye sordu Milan ve onu hafifçe dürttü. “Dondurmayı kazandın işte!”

“Uçurtması kopup gittiği için üzülüyor, değil mi?” dedi öğretmeni ve Elias’a doğru eğildi. “Üzülme. Baban sana başka bir tane yapar, merak etme!”

“Ben sana daha iyisini yaparım,” diye söz verdi babası. “Parşömen kâğıdından hem de!”

“Gökyüzü uçurtmaları, göklere aittir,” dedi Çinli büyükbaba bilgece. “Orada kendisine başka uçurtmalar bulacaktır.”

Çinli büyükbabanın sözleri ve yumuşak telaffuzu, Elias’ın bir şeyleri hatırlamasını sağladı. Büyükanne-nin aynaya bakıp kederle söyledikleri aklına geldi: “Ama sen kanatlı bir büyükanne değilşin ki!” Yalnız olduğu, beraber oynayıp laflayabileceği başka yumurtadan çıkmış büyükanne olmadığı için çok üzülmüş-tü. Belki de başka büyükanneleri aramak için gitmişti? Belki onları bulduktan sonra geri dönmek isteyecekti? Evet, kesinlikle böyleydi. Bu yüzden hatıra olsun diye Elias’a ayakkabılarını bırakmıştı. Nine, Elias’ı temelli terk etmediğini göstermek istemişti. Geri dönene kadar, Elias’ın onun ayakkabılarına göz kulak olmasını arzu etmişti!

“En tatlı uçurtma ödülünü, kremalı pastaya benzeyen dilek balonu şeklindeki, üç numara alıyor,” diyerek madalya törenine devam etti öğretmenleri. “En güzel uçurtma ödülünü ise, ipeksi güzelliğiyle, iki numara alıyor...”

Açıklamalar devam etti. Herkes bir şeyler kazandı; sonra da kutlama için hep birlikte zambaklı gölün kıyısındaki restorana gittiler. Elias’ın annesi kale ve şatolarını düşünmedi, babası bilgisayarını özlemedi. Kimsenin acelesi yoktu; aksine herkes, bu sıcak cumartesi öğleden sonrasının tadını çıkarıyordu. Güneş parlıyor, rüzgâr tatlı tatlı esiyor ve kuşlar ağaç dallarında cıvıldaşıyordu.

Elias dondurmasını ağır ağır yalarken, kuşların cıvıltısı içerisinde büyükannenin mutlu şarkısını duydu sanki...

*Nineciğin elinden her şey gelir,
Timsah gibi yüzer,
Yükseğe sıçrar,
Şarkı da söyler,
Selam bile verir çok şirin:
Merhaba, haydi, hoşçakaliin!*

